

A woman with brown hair pulled back, wearing a vibrant red off-the-shoulder dress with large puffed sleeves and lace cuffs. She is looking directly at the camera with a soft expression. The background is a bright blue sky with white clouds and hints of green foliage on the sides.

„Mary Balogh
surprinde încă o dată
esența sufletului omenesc.”
New York Times

Ȑ DRAGOSTE
NEAȘTEPTATĂ

MARY
BALOGH

MARY BALOGH
O DRAGOSTE NEAȘTEPTATĂ
SERIA CLUBUL SUPRAVIEȚUITORILOR 4

ONLY ENCHANTING by Mary Balogh

capitolul 1

La 26 de ani, Agnes Keeping nu fusese niciodată îndrăgostită sau nu se aștepta să fie – sau nici măcar nu-și dorea. Prefera să-și controleze propriile emoții și viața, așa cum era ea.

La vârsta de 18 ani, alesese să se căsătorească cu William Keeping, un gentilom vecin, cu înfățișare sobră, obiceiuri echilibrate și venituri modeste, după ce acesta îl vizitase cum se cuvine pe tatăl ei, pentru a o cere în căsătorie și apoi îi făcuse și ei personal o cerere în căsătorie într-o manieră foarte civilizată, în prezența celei de-a doua soții a tatălui ei. Agnes ținuse la soțul ei și se simțise confortabil cu el aproape cinci ani, înainte ca acesta să moară din cauza uneia dintre frecventele lui crize de friguri pe timpul iernii. Îl jelse cu o dezolare goală mai mult decât anul în care se impunea să poarte veșminte negre de văduvă și încă o întrista lipsa lui.

Nu fusese îndrăgostită însă de el – și nici el de ea. Însă i se părea absurdă ideea, faptul că sugera o pasiune nebună și dezlănțuită.

Zâmbi la reflexia ei din geam în timp ce încerca să și-l imagineze pe bietul William cuprins de o pasiune romantică nestăpânită. Dar apoi ochii ei se concentrară asupra ei înseși, și se gândi că ar face bine să-și admire splendoarea acum cât avea ocazia, pentru că, după ce ajungea la bal, avea să devină imediat evident că, de fapt, nu arăta deloc magnific.

Purta rochia ei de seară din mătase verde, pe care o iubea în ciuda faptului că era departe de a fi nouă – într-adevăr, o avea de când William era încă în viață, și nici măcar atunci nu fusese după ultima modă. Avea talia înaltă, decolteu de o adâncime moderată și mâneci scurte și bufante, și era brodată cu un fir argintiu în jurul poalelor și la marginile mânecilor. Nu era ponosită, deși era veche. Până la urmă, nu-ți porți cea mai bună rochie de seară prea des, doar dacă nu cumva te învârti în cercuri mult mai

elevate social decât cele în care se învârtea Agnes. De câteva luni, trăia într-o casuță modestă în satul Inglebrook din Gloucestershire, cu sora ei mai mare, Dora.

Agnes nu mai participase niciodată la un bal. Desigur, fusese la adunări, și se putea susține că un bal era același lucru, dar cu alt nume. Însă era o diferență ca de la cer la pământ. Adunările se țineau în săli publice, de obicei deasupra unui han. Balurile erau evenimente private organizate de cei bogați și cu o poziție socială suficient de proeminentă încât să locuiască într-o casă cu un salon de bal. Astfel de oameni și astfel de case nu erau la tot pasul prin provincia engleză.

Era însă una în apropiere.

Middlebury Park, doar la un kilometru și jumătate de Inglebrook, era o vilă impunătoare care aparținea vicontelui Darleigh, soțul noii și dragii prietene a lui Agnes, Sophia. Lunga aripă de est a masivei părți centrale găzduia apartamentele, care erau magnifice – sau așa-i păruseră lui Agnes când Sophia îi făcuse un tur într-o după-amiază, la scurt timp după ce se cunoscuseră. Exista, de asemenea, și un salon spațios de bal.

Viconte moștenise titlul când unchiul și vărul său avuseseră o moarte subită și violentă împreună, și abia acum, patru ani mai târziu, Middlebury Park devenise un centru social în împrejurimi. Lord Darleigh rămăsese orb la vârsta de 17 ani, când fusese ofițer de artilerie în războaiele din peninsulă, cu doi ani înainte ca titlul, proprietatea și averea să devină ale lui. Trăise o viață retrasă în Middlebury până o cunoscuse și se căsătorise cu Sophia la Londra, târziu în primăvara acestui an, chiar înainte ca Agnes să se mute în împrejurimi. Căsătoria lui și poate o maturitate crescândă îi insufleseră vicontelui o încredere care aparent îi lipsise înainte, și însăși Sophia își asumase sarcina de a-l ajuta și în același timp de a începe o nouă viață ca stăpână a unei case și proprietăți mari.

Și așa apăruse balul.

Cei doi trezeau la viață vechea tradiție a balului recoltei, care se ținuse mereu la început de octombrie. În

sat se vorbea însă că era mai degrabă un dans de nuntă și o recepție decât o sărbătorire a recoltei, pentru că vicontele și soția lui se căsătoriseră la Londra la doar o săptămână după ce se cunoscuseră și nu existase nici o celebrare publică a nunții lor. Nici măcar familiile lor nu participaseră. La scurt timp după ce ajunsese în Middlebury, Sophia promisese că avea să se organizeze o recepție cândva în viitorul apropiat, și asta era acest bal, în ciuda faptului că Sophia era deja mare, o condiție ce nu mai putea fi ascunsă în ciuda modei rochiilor cu fuste vaporoză și lejere. Toată lumea din împrejurimi știa, deși nu fusese făcut niciun anunț oficial.

Nu era vreo onoare exclusivistă să fii invitat la bal, pentru că aproape toată lumea din sat și din împrejurimi fusese invitată. Și Dora avea chiar o legătură apropiată cu vicontele și cu soția sa, din moment ce făcuse lecții de pian cu amândoi și lecții de vioară și de harpă cu Lord Darleigh. Agnes se împrietenise cu Sophia de când își descoperiseră amândouă pasiunea pentru artă, Agnes ca pictoriță în acuarelă, Sophia ca desenatoare foarte inteligentă de caricaturi și ilustratoare a poveștilor pentru copii.

La bal însă aveau să participe și alți invitați, mai iluștri decât oamenii din împrejurimi. Veneau surorile lui Lord Darleigh și soții lor și vicontele Ponsonby, unul dintre prietenii vicontelui. Sophia îi explicase că cei doi bărbați făceau parte dintr-un grup de șapte persoane care își petrecuseră câțiva ani împreună în Cornwall, revenindu-și după diverse răni de război. Majoritatea dintre ei fuseseră ofițeri în armată. Se intitula Clubul Supraviețuitorilor și petreceau în fiecare an câteva săptămâni împreună.

Și din partea Sophiei veneau membri ai familiei ei: unchiul ei, Sir Terrence Fry, un diplomat cu experiență din guvern, și un alt unchi și o mătușă - Sir Clarence și Lady March - cu fiica lor.

Totul părea foarte impunător, și Agnes aștepta cu nerăbdare și cu un sentiment apropiat de entuziasm. Nu se văzuse niciodată ca fiind o persoană care să râvnească la splendoare socială, la fel cum nu se văzuse vreodată

îndrăgostindu-se. Dar aștepta cu nerăbdare acest bal, poate pentru că însăși Sophia participa, și Agnes se atașase de tânăra ei prietenă. Își dorea realmente ca balul să fie un mare succes de dragul Sophiei.

Își privi critic părul, pe care și-l aranjase singură. Reușise să-și înalțe un pic buclele și lăsase câteva șuvițe să fluture de a lungul gâtului și peste urechi. Dar cu greu puteai să spui că era o coafură elaborată. Și nu avea nimic remarcabil la păr, se gândi ea, zâmbind cu tristețe către propria imagine. E drept că nu era urâtă. Poate nu era nici măcar banală. Dar nu era o frumusețe răpitoare. Și, Doamne, își dorise vreodată să fie? Chestia asta cu mersul la bal o amețea și o zăpăcea.

Ea și Dora sosiseră devreme, ca majoritatea oaspeților din afară. Să întârzii era la modă în rândul aristocrației pe timpul sezonului în Londra, comentase Dora când plecaseră cu zece minute mai devreme decât își planificaseră să plece. Sau așa auzise ea. Dar, în provincie, oamenii au tendința de a avea maniere mai bune. Așa că ajunseseră devreme.

Agnes se simțea cam fără aer când ajunseră la ușile salonului de bal. Apartamentele păreau cumva diferite și mult mai magnifice cu șirurile de flori și coșurile care atârnavă pretutindeni și lumânările care erau aprinse în fiecare sfeșnic de perete.

Sophia stătea chiar la intrarea ușilor duble, primind oaspeții, cu Lord Darleigh lângă ea, și Agnes se relaxă instantaneu și zâmbi cu o căldură autentică. Deși ea nu se aștepta să se îndrăgostească, nu putea să neghe că o astfel de stare exista și că era o priveliște frumoasă la care să te uiți. Lord și Lady Darleigh radiau de-a dreptul afecțiunea romantică pe care o simțeau unul pentru celălalt, deși nu-și arătau niciodată sentimentele în public.

Sophia arăta superb în rochia ei turcoaz care se potrivea perfect cu părul ei roșcat. Acel păr fusese tuns scurt, băiețește, când ea se căsătorise. De atunci, creștea. Nu era încă lung, dar servitoarea ei îl aranjase inteligent, făcându-l să pară neted și elegant, și Agnes își dădu pentru

prima dată seama că prietena ei era mai mult decât frumușică. Se luminează la față când le văzu pe Dora și pe Agnes și le îmbrățișă pe amândouă, iar Lord Darleigh, așa orb cum era, părea să se uite la ele cu ochii lui foarte albaștri, zâmbindu-le și strângându-le mâna.

— Doamnă Keeping, domnișoară Debbins, zise el, ce amabil din partea dumneavoastră să veniți pentru a ne face seara perfectă.

De parcă oaspeții erau cei care-i făceau lui o favoare. Arăta elegant și chipeș în alb și negru.

Nu era greu să vezi străinii din salonul de bal. Un rezultat al faptului că trăiai în provincie, chiar dacă erai acolo de doar câteva luni, era că exista tendința de a vedea aceiași oameni oriunde te duceai. Și străinii veniseră cu ultima modă după ei, punând în umbră rochia verde cea mai bună a lui Agnes, cum, de altfel, ea se și așteptase. Umbreau pe toată lumea, cu excepția lor.

Doamna Hunt, mama vicontelui, își asumă cu amabilitate sarcina de a le lua și de a le prezenta pe Dora și pe Agnes, întâi lui Sir Clarence și lui Lady March, apoi domnișoarei March, toți arătând foarte distinși, chiar dacă înălțimea părului lui Lady March era cam surprinzătoare. Încuviințară din cap cu o condescendență rigidă – până și penele erau așa –, și Agnes o copie pe Dora și făcu o reverență. Apoi urmară Sir Terrence Fry și domnul Sebastian Maycock, fiul său vitreg, amândoi îmbrăcați frumos, dar nu ostentativ. Ultimul, un tânăr domn înalt, chipeș și prezentabil, zâmbi larg către ele și se declară încântat. Spera să poată dansa cu ele mai târziu pe timpul serii, deși nu stabili nimic concret cu niciuna din ele.

Un cuceritor, hotărât Agnes, dar mai amoretat de propriile lui farmece decât de ale altor oameni. Și chiar nu ar trebui să se dedea la asemenea judecăți nepoliticoase și anticipare când nu avea aproape nimic pe care să se bazeze.

Și apoi doamna Hunt le prezintă vicontelui Ponsonby, ale cărui haine formale de seară fără cusur, în întregime negre, cu excepția cămășii de un alb imaculat, a lavalierii

legate în mod complicat și a vestei argintii, umbreau orice alt bărbat prezent, mai puțin poate pe viconte Darleigh. Era înalt și bine construit, un bărbat blond, deși părul lui nu era acel blond spălăcit sau șters care nu-i stătea bine unui bărbat, în opinia lui Agnes. Trăsăturile lui erau clasice, ochii – de un verde clar. În acei ochi era o anumită plictiseală de lume, iar pe buze – un aer batjocoritor. O mână cu degete lungi ținea un monoclu cu ramă argintie.

Agnes se simți enervant de conștientă de propria ei simplitate. Și, deși el nu ridică monoclu până la ochi când doamna Hunt i le prezintă – era, simți ea, prea manierat ca să facă așa ceva –, ea simți că fusese inspectată atent. Și respinsă, în ciuda faptului că el se înclină și în fața ei, și a Dorei și le întrebă pe amândouă cum se simțeau și chiar fu atent la răspunsurile lor mai puțin sclipitoare.

Era genul de bărbat care mereu o făcea pe Agnes să se simtă inconfortabil, deși nu cunoscuse mulți de felul acesta. Pentru că bărbați așa surprinzător de chipeși și atrăgători o făceau să se simtă plictisitoare, greoaie și foarte simplă, iar ea ajungea mereu să se disprețuiască. Cum voia să pară pentru astfel de bărbați? Ca o frivolă fără minte? Sau poate ca o femeie sofisticată și spirituală? Ce prostii!

Nu putu să se îndepărteze de el suficient de repede, încât să își vină în fire până să stea de vorbă cu domnul și doamna Latchley, discutând despre faptul că domnul Latchley căzuse cu o săptămână în urmă de pe acoperișul hambarului și își rupsese piciorul. El nu contenea cu vorbele de laudă despre Lord și Lady Darleigh, care îl vizitaseră personal și insistaseră să trimită propria lor trăsură pentru a-i aduce pe el și pe soția sa la bal și chiar îi convinseseră să rămână peste noapte, urmând să-i ducă dimineața acasă.

Agnes privi în jur cu mare bucurie. Podeaua de lemn fusese lustruită până ajunsese să strălucească. Peste tot erau ghivece mari cu flori în nuanțele toamnei. Trei candelabre, cu toate lumânările aprinse, atârnavă de un tavan pe care erau pictate scene din mitologie. Licăreau de

pe frizele aurite de deasupra lambriurilor de lemn de pe pereți și se reflectau în multiplele oglinzi lungi, care făceau încăperea deja spațioasă să pară și mai mare și mai plină de flori și invitați. Membrii orchestrei – da, exista o orchestră cu opt membri, venită tocmai din Gloucester – își ocupaseră locurile într-unul din capetele încăperii și își acordau instrumentele.

Părea că toată lumea sosise. Lord Darleigh și Sophia intraseră în încăpere, și Sir Terrence Fry venea spre ei cu intenția clară de a-și conduce nepoata pentru primul rând de dansuri populare. Agnes zâmbi. Era amuzant și să te uiți la soții March cum făceau manevre să se apropie de viconte Ponsonby. Era evident că intenționau ca el să danseze primul dans cu domnișoara March. Era de două ori amuzant să te uiți la el cum se îndepărta fără grabă de ei, fără ca măcar să se uite în direcția lor. Era clar un gentilom obișnuit să evite avansurile nedorite. Oh, trebuia să împărtășească asta cu Sophia data viitoare când aveau să se vadă după seara asta. Sophia se pricepea de minune la a schița caricaturi.

Agnes era așa ocupată să observe expresia de disperare de pe chipurile celor trei March, încât la început nu observă că viconte Ponsonby venea în direcția canapelei pe care se întindea piciorul rupt al domnului Latchley. Doar că nu venea să stea de vorbă sau nici măcar să-l salute pe bărbatul rănit. Se opri și făcu o plecăciune în fața ei.

— Doamnă Keeping, zise el, cu o voce fără vlagă, chiar un pic plictisită, cred că la asemenea adunări lumea se așteaptă să d... dansăm. Cel puțin, asta m-a informat prietenul meu Darleigh în această după-amiază. Și, deși el este destul de o... orb și s-ar putea presupune că nu ar vedea dacă nu aș dansa, îl cunosc suficient de bine încât să fiu s... sigur că ar vedea chiar dacă nu i-ar spune nimeni. Ce sens are să ai un prieten orb, mă întreb uneori, dacă nu-l poți păcăli în astfel de chestiuni.

Oh, se bâlbâia un pic – probabil singura lui imperfecțiune vizibilă. Avea pleoapele parțial deschise în

timp ce vorbea, ceea ce-i oferea un aer ușor adormit, deși ochii nu-i erau deloc adormiți.

Agnes râse. Nu știa ce altceva să facă. Îi cerea să danseze? Dar nu spusese asta, nu-i așa?

— Ah, zise el, ridicând monoclul până aproape de ochi. Ea observă că avea unghiile frumos îngrijite, pe o mână care era însă clar masculină. Chiar așa. Văd că sunteți de a... acord cu mine. Dar trebuie să dansez. Doamnă, îmi veți face onoarea de a tropăi pe podea cu mine?

Îi cerea să danseze cu el – și chiar dansul de deschidere. Sperase cu ardoare să fie invitată să danseze. Avea doar 26 de ani și nu era chiar senilă. Dar... viconteles Ponsonby? Era tentată să o ia la goană pe ușă și să nu se oprească din fugit decât când ajungea acasă.

Ce naiba se întâmpla cu ea?

— Mulțumesc, milord, zise ea, ușurată să se audă reținută ca de obicei. Deși voi încerca să dansez cu o oarecare grație.

— Nici nu m-aș aștepta la a... altceva de la dumneata, zise el. Eu voi tropăi.

Îi oferi încheietura pentru a-și pune mâna pe ea, și ea reuși să o păstreze fermă când o puse acolo și fu condusă pentru a se alătura dansatorilor. El făcu o plecăciune către Agnes când ea își ocupă locul în linia doamnelor, apoi se alătură bărbaților pe partea cealaltă.

„Oh, Dumnezeule milostiv”, se gândi ea, și, pentru o clipă, doar la asta se putu gândi. Dar simțul umorului, pe care era mereu pregătită să-l folosească pentru autoironie, îi veni în ajutor, și zâmbi. Cât avea să se distreze a doua zi cu amintirea acestei jumătăți de oră. Cel mai mare triumf al vieții ei. Avea să trăiască din asta o săptămână. *Două*. Aproape râse cu voce tare.

În fața ei, viconteles Ponsonby, nebăgând în seamă toată agitația din jurul lor, ridică ironic dintr-o sprânceană, uitându-se spre ea. Oh, vai! Se întreba de ce zâmbea ea așa vesel. Își imagina că ea era încântată că dansa cu el – și era, desigur, deși ar fi fost stângaci să rânjească triumfător

din acest motiv.

Orchestra dădu semnalul, și muzica începu.

Deloc surprinzător, el se descrisese complet greșit ca dansator. Execută pașii și figurile de dans cu o grație elegantă, dar fără să-și sacrifice masculinitatea. Atrase destule priviri: de la bărbați – invidioase, de la femei – admiringe. Deși complexitatea dansului nu-i permitea prea multă conversație, atenția lui rămase asupra lui Agnes, astfel că ea simțea că el dansa cu ea nu doar pentru a fi agreabil din punct de vedere social.

Asta însemna să fii un adevărat domn, își spuse ea când dansul se termină și el o conduse lângă Dora și făcu politici o plecăciune către amândouă, apoi plecă. Nu era nimic special în atenția lui față de ea. Dar ea rămase cumva cu neașteptata convingere că niciodată nu se bucurase de vreo seară nici măcar pe jumătate cum se bucurase de aceasta.

Se bucurase? De parcă se terminase deja.

— Sunt așa mulțumită, spuse Dora, că cineva a avut decența să danseze cu tine, Agnes. Este un domn foarte chipeș, nu-i așa? Deși trebuie să-ți mărturisesc că sunt puțin circumspectă față de sprânceană aia a lui din stânga. Are o tentă distinctă batjocoritoare.

— Așa este, fu Agnes de acord, răcorindu-și obraji cu evantaiul în timp ce râdeau amândouă.

Dar ea nu se simțise luată peste picior nici de către sprânceană, nici de persoana lui. Se simțise însă infatuată. Și știa fără urmă de îndoială că avea să viseze zile întregi, poate chiar săptămâni, la acest bal, la primul dans și partenerul ei de dans. Poate chiar ani. Acum, ar fi fost foarte fericită să se întoarcă acasă, deși era chiar imposibil să faci asta așa devreme. Din păcate, tot ce urma să se întâmple în restul serii avea să pară dezamăgitor, credea ea.

Deși nu era deloc așa.

Toată lumea lăsase deoparte grijile cotidiene pentru a se bucura de splendoarea opulentă a balului recoltei din Middlebury Park. Și toată lumea venise să sărbătorească

mariajul fericit, în curând roditor, al tânărului viconte de care le fusese așa milă când venise aici în urmă cu trei ani și jumătate, orb și retras, sufocat de grija protectoare a mamei, a bunicii și a surorilor sale. Toată lumea venise să-i sărbătorească mariajul cu mica făptură ca un spiriduș al cărei farmec și a cărei energie nelimitată le cucerise inimile pe timpul celor șapte luni de când era aici.

Cum să nu se bucure Agnes și să nu sărbătorească? De fapt, chiar asta făcu. Dansă fiecare dans și fu încântată că și Dora dansă de vreo două ori. Fu condusă la cină de domnul Pendleton, unul dintre cumnații vicontelui, un domn amabil care se angajă într-o conversație cu ea pe de o parte, în timp ce doamna Pearl, bunica maternă a vicontelui, vorbi cu ea de partea cealaltă.

Existară toasturi și discursuri – și un tort de nuntă. Era, de fapt, ca o recepție adevărată și extravagantă de nuntă.

Oh, nu, nu fu nimic dezamăgitor la bal după primul dans. Și dansul fu reluat după cină – cu un vals. Era primul vals al serii – și probabil și ultimul –, și trezi un mare interes printre invitați, pentru că, deși se dansa la Londra și în alte centre mai la modă de câțiva ani, încă era considerat cumva riscant în provincie și rareori era inclus în programul adunărilor locale. Agnes știa pașii.

Îi exersase cu Dora, care predase dansul multora dintre elevilor săi la muzică, printre care și Sophia. Dora îi mărturisise lui Agnes că fusese planificat ca vicontesa să valseze cu unchiul ei.

Dar nu cu unchiul ei avea Sophia de gând să valseze, după cum văzu Agnes când se întoarse și descoperi sursa unor voci ridicate care făceau vâlvă, amestecate cu râsete. Cineva începu să aplaude încet, și ceilalți se alăturară.

— Valsează cu ea, spuse cineva – era domnul Harrison, prietenul intim al lui Lord Darleigh.

Agnes o văzu pe Sophia pe ringul de dans, cu brațele întinse, și pe vicontele Darleigh cu mâinile prinse de ale ei. Pe chipul ei îmbujorat se vedea amuzamentul. Oh, Dumnezeule, încerca să-și convingă soțul să danseze cu ea.

Și acum, deja jumătate dintre invitați aplaudau ritmat. Agnes li se alătură.

Și toată lumea repeta ce spusese domnul Harrison, ca pe o incantație:

— Valsează cu ea. Valsează cu ea.

Viconteale făcu câțiva pași cu Sophia pe podeaua goală.

— Dacă mă fac de râs, zise el când lumea se opri din aplaudat, puteți fi cu toții suficient de amabili și să pretindeți că nu ați observat?

Urmă un amuzament general.

Orchestra nu așteptă ca altcineva să li se alăture pe ringul de dans.

Agnes își strânse mâinile la piept și privi alături de toți ceilalți, sperând ca viconteale să nu se facă de râs. La început, el valsă cu stângăcie, dar cu amuzament pe chip și cu o bucurie așa evidentă, încât Agnes clipi să îndepărteze lacrimile. Și apoi, cumva, el găsi ritmul, și Sophia privea spre el radiind de adorație, încât nici măcar clipitul înverșunat nu mai opri o lacrimă să alunece pe obrazul lui Agnes. O șterse cu un deget și privi pe furiș în jur ca să se asigure că nu remarcase nimeni. Nu văzuse nimeni, dar ea observă alți câțiva oameni cu ochii neobișnuit de luminoși.

După câteva minute, urmă o pauză în muzică, și alte cupluri se alăturară vicontelui și vicontesei pe ringul de dans. Agnes oftă mulțumită și poate cu un pic de jind. Oh, cât de minunat ar fi...

Se întoarse spre Dora, care era lângă ea.

— Ai învățat-o bine pe Sophia, zise ea.

Dar ochii Dorei erau concentrați dincolo de umărul surorii sale.

— Cred că, murmură ea, vei fi scoasă în evidență cu atâta atenție pentru a doua oară în această seară. Nu o să mai pot sta cu tine săptămâna viitoare.

Agnes nu avu nicio șansă să-i răspundă sau să se întoarcă pentru a vedea la ce – sau la cine – se uita Dora.

— Doamnă Keeping, se auzi vocea destul de apatică a vicontelui Ponsonby, s... spuneți-mi că nu am niciun rival

pentru acest dans. Aș fi devastat. Dacă tot valsez, trebuie să fie c... cu o parteneră înțeleaptă.

Agnes își strânse evantaiul și se întoarse spre el.

— Într-adevăr, milord? Și ce vă face să credeți că sunt înțeleaptă?

Și era asta un compliment din partea lui?

El dădu capul pe spate un pic și îi cercetă chipul cu privirea.

— Există o anumită lumină în privirea dumitale, spuse el, care vă declară ca fiind o observatoare a vieții, dar și o femeie de acțiune. O observatoare uneori amuzată, dacă nu greșesc.

Dumnezeule milostiv! Îl privi oarecum surprinsă. Spera că nimeni altcineva nu observase asta. Nici măcar ea era sigură că era adevărat.

— Dar de ce v-ați dori o parteneră înțeleaptă la vals mai mult decât la orice alt dans? îl întrebă ea.

Inteligent ar fi fost să-i accepte oferta fără să mai adauge ceva, din moment ce nu găsea nimic mai potrivit decât să valseze la un bal real. Și cu siguranță muzica avea să reînceapă în orice moment, chiar dacă orchestra părea să aștepte un pic ca alte cupluri să se adune pe ringul de dans. Iar ea avea șansa să valseze cu viconte *Ponsonby*.

— Un vals față în față cu p... partenera până la sfârșitul amar, zise el. Pot spera măcar la o conversație interesantă.

— Ah, spuse ea. Atunci, vremea este un subiect care nu se califică?

— La fel ca starea de sănătate și toate cunoștințele cuiva până la a treia și a p... patra generație, adăugă el. Valsați cu mine?

— Îmi este teribil de teamă, spuse ea, că momentan limba mea este legată. Mi-ați lăsat vreun subiect despre care să pot conversa inteligent sau în orice fel?

El îi întinse mâna fără să-i răspundă, ea își puse mâna pe a lui și simți cum genunchii amenință să i se înmoaie când el îi zâmbi – un zâmbet lent, cu pleoapele aproape închise, care părea să sugereze o intimitate destul de

diferită de natura publică a ceea ce-i înconjură.

Ea bănuia că se afla pe mâinile unui bărbat expert în flirt.

— Să-l vezi pe Vincent cum valsează, spuse el în timp ce se așezau unul în fața celuilalt, a fost de ajuns pentru a-ți da lacrimile. Nu sunteți de acord, doamnă Keeping?

Oh, vai, văzuse acea lacrimă?

— Pentru că a dansat neîndemânatic?

Ea ridică din sprâncene.

— Pentru că este în... îndrăgostit, spuse el, bâlbâindu-se rău la ultimul cuvânt.

— Nu sunteți de acord cu iubirea romantică, milord?

— Asupra altora chiar are un impact major, spuse el. Dar poate ar trebui să vorbim despre vreme până la urmă.

Dar nu făcură asta, pentru că orchestra cântă o notă decisivă în acel moment. Mâna lui alunecă pe talia ei, iar ea o puse pe a ei pe umărul lui. El îi prinse cealaltă mână în a lui și porni imediat într-o piruetă care o lăsa fără aer și în același timp o asigură că se afla nu doar în mâinile unuia căruia îi plăcea să flirteze, ci și în ale unui dansator expert. Era convinsă că nu ar fi contat nici dacă ea nu ar fi știut pașii. Ar fi fost chiar imposibil să nu-l urmezi.

În jurul ei se învâртеau culorile și luminile. Muzica o cuprinse, la fel și sunetele de voci și râsete. Mai era și multitudinea de mirosuri de la flori, lumânări și parfumuri. Apoi, euforia mișcării de învârtire, ea însăși o parte și totodată centrul.

Și mai era bărbatul care o rotea pe podea și nu făcea nici o încercare de a purta vreo conversație, inteligentă sau altfel, ci o ținea la distanța corectă de corpul lui și o privea cu ochii aceia somnoroși, dar pătrunzători, în timp ce ea îl privea fără să se gândească vreo clipă că poate ar trebui să-și ferească privirea sau să și-o coboare modest – sau să spună ceva.

Era incredibil de chipeș și așa copleșitor de atrăgător, încât ea nu era capabilă să ridice vreun fel de zid defensiv împotriva farmecului lui. Pe chipul lui se citeau personalitatea sa, cinismul, intensitatea și așa mult mister,

că o viață nu-ți putea ajunge să deslușești totul la el. Existau în el putere, fermitate, spirit, farmec și suferință.

Dar ceea ce simțea ea nu era nici conștient, nici verbal. Era prinsă într-un moment așa intens, încât îl simți ca pe o eternitate – sau ca bătaia unei pleoape.

Nu mai fu nici o pauză în muzică. Când se termină, se termină și dansul. Și sclipirea batjocoritoare din ochii lui reveni – la fel și în curbura buzei.

— Până la urmă, nu ați fost deloc i... înțeleaptă, spuse el. Doar încântătoare.

Încântătoare?

O conduse înapoi lângă Dora, făcu o plecăciune grațioasă și plecă fără să mai spună ceva.

Și Agnes era îndrăgostită.

Prostește, profund, până peste cap, magnific de îndrăgostită.

De un om cinic cu experiență, posibil periculos.

De un bărbat pe care după seara aceasta nu avea să-l mai vadă niciodată.

Ceea ce era prea bine. Oh, da, fără îndoială.

capitolul 2

Cinci luni mai târziu

Era o zi destul de plăcută de la începutul lunii martie, poate puțin cam rece, dar nici nu ploua, nici nu bătea vântul, lucruri care se întâmplaseră aproape neconținut de la Crăciun, iar soarele strălucea. Flavian Arnott, viconte Ponsonby, era fericit că nu era obligat să-și continue drumul prin ținuturile englezești înghesuit în trăsură, care venea undeva în urma lui, cu valetul și cu bagajele lui, în timp ce el mergea călare.

Va fi ciudat ca anul acesta să aibă întâlnirea anuală a Clubului Supraviețuitorilor la Middlebury Park, casa lui Vincent din Gloucestershire, nu la reședința Penderris, casa

din Cornwall a ducelui de Stanbrook, ca de obicei. Cei șapte petrecuseră trei ani împreună la Penderris. Recuperându-se după diversele lor răni din război.

Când plecaseră, fuseseră de acord să se întâlnească timp de câteva săptămâni în fiecare an pentru a-și reînnoa prietenia și a împărtăși progresul. Și asta făcuseră, și doar o dată, în urmă cu doi ani, unul dintre ei lipsise. Tatăl lui Hugo murise subit, chiar când el se pregătea să plece spre Cornwall. I se simțise extrem de mult lipsa lui Hugo.

Iar anul ăsta existase pericolul ca Vincent, viconte de Darleigh, să lipsească, pentru că în urmă cu cinci luni declarase că nu avea să plece din Middlebury Park în martie, când Lady Darleigh avea să nască, foarte probabil. Ca să fim sinceri, însăși soția sa încercase să-l convingă să nu lipsească de la ceva ce ea știa că însemna mult pentru el. Flavian ar fi putut confirma asta – fusese la Middlebury la balul recoltei în acel moment. Când ea înțelesese însă că Vincent nu voia să plece de lângă ea, rezolvase impasul sugerând ca Supraviețuitorii să vină la ei pentru adunarea lor.

Fuseseră consultați toți ceilalți cinci și cu toții fuseseră de acord să schimbe locul, deși li se părea ciudat. Și anul ăsta aveau să vină și soțiile – trei, toate achiziționate de la ultima lor adunare ca să fie lucrurile și mai ciudate. Dar nimic în viață nu stătea pe loc, nu-i așa? Uneori, asta era regretabil.

Era aproape de finalul călătoriei sale, își dădu Flavian seama când intră în satul Inglebrook și salută măcelarul care mătura pragul magazinului său, îmbrăcat cu un șorț lung pe care clar îl purtase ultima dată când tăia carne. Cotitura către drumul spre Middlebury Park era chiar dincolo de capătul îndepărtat al străzii satului. Se întrebă dacă avea să ajungă primul la această adunare a Clubului Supraviețuitorilor. Dintr-un motiv ciudat, de obicei era primul. Asta sugera o nerăbdare peste măsură din partea lui, ceea ce nu-i stătea în fire. De obicei, întârzia cât era la modă – sau și mai mult – la evenimentele sociale.

În primăvara trecută, într-o ocazie memorabilă, fusese

Întors de la intrarea în Almack fiindcă ajunsese acolo pentru balul săptămânal, îmbrăcat corect în pantaloni până la genunchi de modă veche, după cum cereau regulile clubului, la două minute după ora unsprezece. O altă regulă a clubului era că nimeni nu era primit după ora unsprezece. Fusese zdrobit și cu inima frântă când își dăduse seama că ceasul lui de buzunar rămânea în urmă – sau așa îl asigurase mătușa lui în ziua următoare. Promisese să danseze cu verișoara lui, fiica ei. Mătușa lui îl privise cu reproș și comentase nepoliticos despre amărâta lui încercare de a-și cere scuze. Ginny însă era făcută dintr-un material mai dur și doar ridicase nasul în vânt și îl informase că avusese carnețelul de dans așa plin la Almack, încât ar fi fost nevoită să-l dezamăgească dacă el ar fi binevoit să-și facă apariția.

Buna și vechea Ginny. Își dorea să mai existe femei ca ea.

Atinse marginea pălăriei cu biciul când trecu pe lângă soția vicarului – avea o memorie teribil de proastă când venea vorba despre nume, deși îi fusese prezentat care vorbea cu o femeie masivă peste poarta grădinii casei parohiale. Le ură ambelor doamne o după-amiază frumoasă, și ele îi răspunseră ciripind vesele și îl asigurară că era frumoasă și că sperau să țină cât mai mult.

O altă doamnă venea pe stradă spre el, cu un șevalet destul de mare băgat sub un braț și cu o geantă, probabil cu materiale, în mâna liberă. El observă apreciativ că avea o siluetă frumoasă, tânără. Era îmbrăcată îngrijit, dar nu după ultima modă. Ea înălță capul, pentru că auzise, fără îndoială, apropierea calului său, și el o recunoscuse.

Doamna... Working? Looking? Darling? Weeding? Fir-ar, nu-și amintea numele ei. Dansase cu ea la balul lui Vince, la cererea vicontesei, a cărei prietenă apropiată era. Și valsase cu ea – da, chiar valsase.

O salută când ajunseră unul lângă celălalt.

— Bună ziua, doamnă, spuse el.

— Milord.

Ea făcu o mică reverență și îl privi cu ochii mari și

sprâncenele ridicate. Apoi roși. Nu doar frigul din martie îi îmbujora obraji. Acum o clipă nu erau roz și în clipa următoare erau. Și închise ochii.

Măi să fie. Interesant.

Era o femeie care arăta bine, fără să fie în vreun fel amețitoare, dar avea ochi frumoși, acum ascunși decent în spatele pleoapelor, și o gură ce părea desenată pentru amuzament – sau pentru sărutat. Era ceva în acel simț al umorului –, dar, nu, deși pentru o clipă se ivi o imagine undeva printre amintirile lui, dispăru fără să se dezvăluie. Enervant, dar așa păreau să fie amintirile pentru el – spații goale mici sau poate imense din trecut, de care el nu știa până nu se trezeau la viață, uneori suficient de îndelung pentru a fi prinse și scoase la lumină, alteori dispărând rapid. Aceasta era una dintre amintirile care nu ieșeau la lumină. N-avea importanță.

Era trecută de prima tinerețe, deși probabil era mai tânără decât el. Cu mult mai tânără, de fapt. Dumnezeu, el avea 30 de ani – practic, era o relicvă.

Nu-și opri calul. Cum naiba o chema? Trecu de ea și ea de el.

„Înțeleaptă”, se gândi el când ajunse în capătul străzii. Văzu porțile spre Middlebury deschise și coti cu calul spre drumul vântos din pădure. Aceasta fusese impresia lui despre femeia aceea după ce o întrebase politicos dacă dansa primul dans al balului recoltei. Iar după cină îi ceruse să valseze, motivând că voia să danseze cu cineva înțelept.

Nu era prea flatant, se gândi el acum, cinci luni mai târziu. Cu greu era genul de cuvânt care să facă să palpite inima unei femei cu vise romantice despre el. Dar nu asta urmărise, nu? Nu existase conversație, înțeleaptă sau de alt fel, pe timpul valsului. Doar... încântare.

Ciudat că-și amintea acum acea impresie, când gândul dispăruse complet din amintirea lui de cum se terminase balul. Ciudat și un pic jenant. Ce naiba voia mintea lui invocând acel cuvânt? Și își amintea el corect?

Îl pronunțase cu voce tare și ea îl auzise:

„Până la urmă, nu ați fost deloc înțeleaptă. Doar

încântătoare.”

La ce naiba se referise?

Nu era încântătoare. Era aranjată și îngrijită, oarecum drăguță, da. Dar nimic mai mult de atât. Ochi frumoși și o gură poate bună de sărutat nu erau de ajuns să uluiască ochii ori mintea – sau să stârnească fantezia de primăvară a cuiva. Oricum, asta fusese în octombrie.

Într-adevăr, încântătoare. Nu era un cuvânt care să apară prea des în vocabularul lui.

Spera ca ea să nu-l fi auzit. Sau, dacă auzise, spera să nu-și amintească.

Dar tocmai roșise.

Aleea ieși de sub copaci, și el avu parte de o priveliște magnifică spre o grădină cu tufișuri ninse și peluze frumoase cu flori – colorate chiar și așa devreme în timpul anului în fața impresionantă a casei. Și își dădu seama, cum se întâmpla de fiecare dată când venea aici, că prietenul lui nu putuse vedea niciodată asta. Flavian considerase mereu că orbirea era una dintre cele mai îngrozitoare boli. Chiar și acum, cunoscându-l pe Vincent și văzând cât de vesel era mereu și cum își vedea de viața lui, simțea cum se sufocă de tristețe când se gândea la faptul că Vincent era orb.

Era bine că mai avea de mers până ajungea să vadă pe cineva din casă. Ce ar crede oamenii despre vicontele Ponsonby dacă, dintre toți bărbații, el ar ajunge cu lacrimi în ochi? Însăși ideea îl cutremura.

Câteva minute mai târziu, văzu că apropierea sa fusese observată când o coti spre terasa dinaintea marilor uși duble. Ușile erau deschise, și Vincent era afară, pe treapta de sus, condus de câinele cu lesă scurtă aflat lângă el. Cu mâna liberă o ținea de mână pe vicontesă. Amândoi zâmbeau către el.

— Începeam să cred că nu va veni nimeni, spuse Vincent. Dar iată-te, Flave!

Deci *chiar* sosise primul.

— Cum ai știut că eu sunt? Întrebă Flavian, uitându-se cu drag la el. Mărturisește acum. Ai tras cu o... ochiul.

Cei doi coborâră treptele, în timp ce Flavian descăleca

și își abandona calul în grija grăjdarului care venea în grabă din direcția grajdurilor. Îl strânse puternic pe Vincent în brațe și apoi se întoarse pentru a lua mâna vicontesei. Dar ea nu voia asemenea formalități. Și ea îi îmbrățișă.

— Am fost așa nerăbdători, spuse ea. Ca doi copii care așteaptă ceva bun. Este prima dată când vom avea invitați și vom fi singuri. Soacra mea a stat cu noi până la naștere, dar s-a întors în Barton Coombs săptămâna trecută. Insista să revină aici, dar am reușit într-un final să o asigur că ne putem descurca fără ea, deși ne va fi teribil de dor de ea – și așa și este.

— Sper că v-ați revenit după naștere, doamnă, spuse Flavian.

Cu siguranță arăta înfloritoare. Adusese pe lume un băiat în urmă cu o lună, cam cu două săptămâni mai devreme decât era prevăzut.

— Nu știu de ce oamenii vorbesc despre naștere ca despre o boală mortală, spuse ea, petrecându-și brațul peste al lui și urcând scările cu el, în timp ce Vincent, ghidat de câinele său, urca la rândul-i. Eu nu m-am simțit nicicând mai bine. Oh, sper ca toți ceilalți să sosească în curând, ca să nu explodăm de entuziasm sau să facem ceva la fel de rău.

— Ar fi bine să vii în salon pentru ceva de băut, Flave, spuse Vincent, înainte ca vreunui din noi să-i dea prin cap să te cheme în camera copilului pentru a ne venera și adora fiul și moștenitorul. Încercăm să înțelegem că alți oameni ar putea să nu fie așa vrăjiți de el cum suntem noi.

— Are toate cele zece degete de la mâini și picioare? întrebă Flavian.

— Le are, zise Vincent. Le-am numărat.

— Și toate celelalte sunt la locul lor, sper? zise Flavian. Sunt ușurat și mulțumit. Și sunt în... însetat.

Să se uite și să gângurească la copii nu se număra printre activitățile lui preferate. Dar acum, își înghițea o tristețe suspectă dându-și seama că Vincent nu-și văzuse niciodată fiul și că nici nu avea să-l vadă. Spera că ceilalți aveau să ajungă în curând. Vince fusese mereu preferatul

tuturor, deși niciunul dintre ei nu o spusese vreodată. Lui Flavian i se părea mai ușor să-și ascundă sentimentele de milă când ceilalți erau prin preajmă.

Dar-ar naiba, Vince nu avea să joace niciodată crichet cu copilul.

Și iată-l acum, se gândi Flavian, simțindu-se fragil și în pragul lacrimilor sau mai rău, doar pentru că era aici, pentru că era acasă, deși acest cuvânt nu avea nimic de-a face cu locul, ci cu oamenii care aveau să se afle aici cât de curând, alături de Vincent. Apoi urma să fie din nou în siguranță. Avea să fie iar bine și nimic nu o să-l poată răni. Ce gânduri absurde!

Abia intrară în salonul de primire când auziră tropot de copite de cai pe aleea de jos și zornăitul făcut de trăsura. Și nu era trăsura lui, văzu Flavian când se uită prin ferestrele lungi. Nu era nici a lui George, nici a lui Ralph. Poate a lui Hugo? Sau a lui Ben? Ben – Sir Benedict Harper – se instalase recent în Țara Galilor, dintre toate locurile uitate de Dumnezeu pe care le-ar fi putut alege, și se ocupa de niște mine de cărbuni și oțelărie pentru bunicul noii sale soții. Totul era destul de bizar și de necrezut – și deloc alarmant. Și mai uluitor era faptul că toți, cu excepția lui Vincent, merseseră acolo în ianuarie pentru nuntă. Ar fi putut să rămână blocați acolo vreo lună sau mai mult. Ce făceau o lună în Țara Galilor? În toiul iernii? Trebuiau să se verifice toți la cap. Desigur, capul lui nu fusese chiar în regulă după ce fusese împușcat și după ce căzuse de pe calul său în timpul unei lupte memorabile în peninsulă. De neuitat pentru alții, asta da. Pentru el, rămăsese un gol imens, colosal, de parcă dormise în toată perioada și auzise despre asta abia după.

— Oh, spuse Lady Darleigh, ducând mâinile la piept, mai vine cineva. Trebuie să cobor. Rămâi aici, Vincent, și ai tu grijă ca Lord Ponsonby să aibă de băut.

— Vin cu tine, Sophia, zise Vincent. Flavian este băiat mare. Poate să-și toarne singur băutură.

— Și fără să o vărs, fu Flavian de acord. Dar cobor și eu, dacă se poate.

Iată din nou entuziasmul ăla prostesc, cel care făcea ca el să sosească mereu primul la adunările anuale. În curând, toți șapte aveau să fie din nou împreună. Oamenii lui preferați din lume. Prietenii lui. Viața lui. Nu ar fi supraviețuit acelor trei ani fără ei. Oh, poate corpul lui ar fi supraviețuit, dar sănătatea lui mintală, cu siguranță nu. Nu ar supraviețui nici acum fără ei.

Erau familia lui.

Mai avea o familie – oamenii cu care împărțea sângele și istoria strămoșească. Ținea și la ei, aproape fără excepție, și ei la el. Dar acești șase prieteni – George, Hugo, Ben, Ralph, Imogen și Vincent – erau familia din inima lui.

La dracu', ce expresie – familia din inima lui. Suficient să facă să vomite orice bărbat respectabil. Bine că nu o zisese cu voce tare.

„Keeping”, se gândi el fără vreo legătură cu ceva când cobora scările. Mintea lui tresări, și iată – numele femeii. Doamna Keeping, văduva. Un nume ciudat, dar poate și numele lui, Arnott, era ciudat. Orice nume era când te gândeai suficient de mult la el.

*

Până când Agnes ajunse acasă și își dădu jos boneta și mantaua, apoi își aranjă părul și se spală pe mâini, inima i se liniști, încât să creadă că Dora nu avea să i-o audă când avea să coboare pentru a se alătura surorii ei în camera de zi.

Chiar nu era drept că arăta și mai chipeș, și mai viril pe cal decât în salonul de dans. Era îmbrăcat cu o haină lungă, cenușie de călărie și o pălărie înaltă, înclinată foarte puțin pe capul lui aproape blond. Fusesse sufocant de conștientă de cizmele lui de piele, și de coapsele lui puternice din pantalonii strâmți de călărie, și de poziția lui militară, și de pieptul lui lat, și de chipul lui frumos și batjocoritor.

Faptul că-l văzuse chiar când credea că avea să ajungă acasă în siguranță îi provocase așa o stare stupidă

de agitație, că nici nu-și amintea cum se purtase. Îl salutase într-o manieră civilizată? Se holbase? Tremurase vizibil, ca o frunză în vânt? Roșise? Oh, Dumnezeule, să nu fi roșit! Cât de înjositor ar fi asta! Cerule, avea 26 de ani. Și era văduvă.

— Oh, iată-te, draga mea, spuse Dora, ridicând mâinile de pe clapele pianului ei vechi, dar bine îngrijit și acordat cu meticulozitate. Ai venit mai târziu decât ai spus - dar mereu întârzii când pictezi. Ai pierdut toată distracția.

— Eu nu vreau niciodată să întârzii, zise Agnes, oprindu-se pentru a-și săruta sora pe obraz.

— Știu. Dora se ridică și sună clopoțelul argintiu care se afla pe pian, semn pentru menajera lor să le aducă tava cu ceai. Mi se întâmplă și mie când cânt. Este bine că amândouă suntem artiste cu mintea-n nori, pentru că altfel ne-am certa încontinuu și ne-am acuza una pe cealaltă de neglijență. Înseamnă că ai găsit ceva interesant de pictat?

— Narcise în iarbă, spuse Agnes. Mereu sunt mai frumoase decât atunci când sunt între straturile cu flori. Ce distracție am pierdut?

— Au început să sosească invitații de la Middlebury Park, zise Dora. A trecut un singur călăreț, cu puțin timp în urmă. Trecuse de casă înainte să apuc să mă uit pe fereastră și, deși m-am dus cu o viteză uimitoare, i-am văzut doar spatele, dar cred că a fost chipeșul viconte cu atitudinea batjocoritoare care a participat la balul din octombrie.

— Viconte Ponsonby? zise Agnes, și inima ei începu să bată iarăși puternic, amenințând să o surzească și să-i facă vocea să tremure. Da, ai dreptate. Am trecut pe lângă el ceva mai în sus pe stradă și m-a salutat și mi-a urat o după-amiază frumoasă. Dar nu și-a amintit numele meu. Aproape l-am auzit cum încerca să și-l amintească. Mi-a zis „doamnă”, în schimb.

Dumnezeule, chiar observase așa multe?

— Și în urmă cu câteva minute, zise Dora, au trecut două trăsură. În prima erau doi oameni, o doamnă și un domn. A doua era încărcată cu un maldăr de bagaje, și în

ea se afla un bărbat foarte arogant, era ori un duce, ori un valet. Bănuiesc că al doilea. Am vrut să te strig, dar dacă aş fi făcut asta, atunci doamna Henry ar fi auzit şi ar fi venit repede la ferestrele din faţă, şi am fi fost văzute toate trei holbându-ne afară, în loc să ne vedem de treburile noastre, cum ar trebui să facă doamnele bine-crescute.

— Nu ne-ar fi băgat nimeni în seamă, zise Agnes. Toţi ceilalţi ar fi fost prea ocupaţi holbându-se şi ei.

Râseră amândouă şi se aşezară de-o parte şi de alta a semineului, în timp ce doamna Henry le aduse tava şi le informă că începuseră să sosească invitaţii de la Middlebury Park, dar că bănuia că domnişoara Debbsins fusese prea cufundată în muzica ei pentru a observa.

Agnes şi Dora rânjiră una la cealaltă când ea plecă şi apoi se ridicară să vadă cine mai venea de data asta pe drumul din sat. Era un tânăr domn, care conducea un docar elegant, cu un băiat în livrea în spatele său. Cel care conducea trăsura arăta ca orice alt bărbat suplu şi frumos, doar că se vedea o cicatrice urâtă ce-i brăzda obrazul, în ciuda pălăriei sale. Îi conferea un aspect feroce, ca de pirat.

— Eu mă cam dispreţuiesc, zise Dora. Dar este chiar amuzant.

— Este, fu Agnes de acord.

Deşi îşi dorea să nu se întâmple. Îşi dorise să nu-l mai vadă. Oh, ba da, îşi dorise să-l vadă. Nu, nu-şi dorise. Oh, ura asta... tumultul ăsta tineresc pentru un bărbat care abia o observase în urmă cu cinci luni şi de atunci îi uitase până şi numele.

Sophia îi povestise despre Clubul Supravieţuitorilor şi îi explicase despre întâlnirile lor anuale din Cornwall şi cum îi convinsese ea pe toţi să vină în Middlebury Park anul ăsta, pentru că soţul ei, prostuţ drag – cuvintele Sophiei – refuzase să plece de lângă ea aşa repede după ce născuse. Erau şapte cu tot cu viconte Darleigh – şase bărbaţi şi o femeie. Trei dintre ei se căsătoriseră, toţi anul trecut. Aveau să stea aici timp de trei săptămâni. Întreaga lume din împrejurimi aştepta cu nerăbdare, chiar dacă era o adunare privată. Fiecare dintre Supravieţuitori avea titlu:

cel mai mic era cel de baronet, cel mai mare - de duce.

Agnes hotărâse să stea cât mai departe de ei. N-ar fi trebuit să fie dificil, crezuse ea, deși mergea deseori să o vadă pe Sophia, mai ales în ultimele luni, înainte să-l nască pe Thomas, când devenise tot mai dificil pentru Sophia să vină să o vadă, și în luna de când îl născuse. Nu avea să mai meargă însă cât stăteau invitații. Nu ar fi mers nici dacă el nu ar fi fost unul dintre Supraviețuitori, pentru că Sophia avea să fie ocupată întreținându-se cu ei. Și, deși Agnes se ducea deseori în parc pentru a desena, la invitația Sophiei și a lui Lord Darleigh, avea să evite locurile pe unde cel mai probabil aveau să se plimbe invitații și urma să aibă grijă să nu fie văzută venind și plecând.

Astăzi avusese grijă - până pierduse noțiunea timpului. Sophia îi spusese că niciunul dintre invitați nu avea să ajungă probabil mai repede de mijlocul după-amiezii. Așa că Agnes se dusesse să picteze narcise cât încă era dimineață. Nu putea să întârzie trei săptămâni, pentru că narcisele nu ar fi așteptat-o. Îi spusese Dorei că avea să revină acasă la scurt timp după prânz, cu mult înainte de a fi sosit careva. Dar apoi începuse să picteze și uitase de timp.

Chiar și așa, avusese mare grijă când venise spre casă. Pictase mult mai departe, aproape de casa de vară, de unde nici măcar nu se zărea casa principală. Parcul ce înconjură Middlebury era unul întins. Nu se întorsese ocolind lacul și partea de jos a peluzei spre alee. Asta ar fi adus-o la o distanță de la care ar fi fost văzută cu ochiul liber din casă timp de câteva minute și ar fi fost expusă mare parte din drumul parcurs pe alee. Nu, ea mersese prin pădurea care creștea deasă în interiorul zidului de sud al parcului, printre trunchiurile bătrâne, bucurându-se de singurătatea verde și de mirosul minunat al copacilor. Leșise cu mult în jos pe alee, la doar câțiva metri de porți, care stăteau larg deschise, cum stăteau de obicei în timpul zilei. Apoi o luase spre casă pe strada din sat. Nu văzuse pe nimeni, în afară de doamna Jones, care stătea la poartă, afară din casa parohială, bârfind cu doamna Lewis, soția

spițerului. Și de domnul Henschley, care mătura rumegușul din magazinul lui de carne, aflat la capătul străzii, ca altcineva să se ocupe de el afară. Agnes plecase capul și se grăbise spre casă.

Se crezuse în siguranță – până când auzise tropotul de copite al unui cal ce se apropia. Nu ridicase capul. Căii nu erau o prezență neobișnuită în sat, până la urmi. Dar nu avusese de ales pe măsură ce zgomotul se apropia. Ar fi fost foarte nepoliticos din partea ei să nu salute un vecin. Așa că ridicase capul și se uitase direct în ochii somnoroși ai oaspetelui pe care dorise cel mai mult să-l evite. Nu avea niciun motiv să evite pe vreunul dintre ceilalți, pentru că toți erau niște străini pentru ea.

Era pur și simplu ghinion.

Și se disprețuise din nou în momentul în care se uitase la el. Îndepărtase prosteeasca idee cum că ar fi îndrăgostită la câteva săptămâni după acel bal infernal. Nu i se întâmplase așa ceva niciodată și avea să se asigure că nici nu urma să i se mai întâmple. Apoi Sophia îi spusese că cei din Clubul Supraviețuitorilor veneau aici. Și Agnes se convinsese singură că, dacă îl vedea din nou – ceea ce va încerca să evite cu orice preț –, avea să se poată uita la el fără patimă și să-l vadă ca pe un simplu prieten aristocrat al lui Lord Darleigh pe care se întâmpla să-l cunoască un pic.

Era incredibil de frumos. Și în multe alte feluri pe care prefera să nu le exprime în cuvinte – sau nici chiar în gânduri, dacă ale naibii ar fi putut fi suprimate.

Dar nu puteau.

Toate prostiile din toamna trecută reveniseră, de parcă nu avea un strop de rațiune în tot creierul ei.

— Mă întreb, zise Dora în vreme ce reveneau la scaunele lor, dacă vom fi invitate în casă, Agnes. Bănuiesc că nu, dar tu ești o prietenă apropiată a vicontesei și eu sunt profesoara de muzică a ei și a lui Lord Darleigh. Chiar săptămâna trecută mi-a zis că, din moment ce prietenii lui râdeau de eforturile lui cu harpa, aș face bine să vin și să cânt la ea cum se cuvine, și apoi ei nu vor mai râde. Dar

râdea în timp ce spunea asta. Cred că prietenii lui îl tachinează destul de mult, și asta înseamnă că-l iubesc, nu-i așa? Cred că sunt foarte apropiați. Bănuiesc că Lord Darleigh nu mă va invita să cânt, nu?

Agnes își stăpâni palpitațiile stupide și se concentrează la sora ei, care arăta și părea visătoare. Dora era cu doisprezece ani mai mare decât ea și nu se căsătorise niciodată. Trăise în casa din Lancashire până când tatăl lor se recăsătorise, cu un an înainte ca Agnes să se căsătorească și ea. Apoi își exprimase intenția de a răspunde unui anunț pe care-l văzuse în care se căuta o profesoară de muzică în satul Inglebrook din Gloucestershire. Propunerea ei fusese acceptată, și se mutase aici, rămăsese și prosperase, dar modest. Era plăcută și respectată aici, iar talentul îi era recunoscut. Mereu avea mai mult de lucru decât putea accepta.

Dar era fericită? Avea o grămadă de cunoștințe prietenoase, dar niciun prieten apropiat. Și nici un iubit. Ea și Agnes se apropiaseră foarte mult de când locuiau împreună aici – așa cum fuseseră pe vremuri. Dar erau din generații diferite. Agnes credea că Dora era mulțumită. Dar fericită?

— Poate vei fi invitată să cânți, zise ea. Tuturor gazdelor le place să-și întrețină invitații – și ce metodă mai bună decât o seară cu muzică? Iar Lord Darleigh este orb, și deci mai atașat de muzică decât de orice altă formă de distracție. Dacă nu cumva invitații sunt foarte talentați din punct de vedere muzical, ar avea sens să te invite să le cânți. Ai mai mult talent decât orice persoană pe care o cunosc, Dora.

Poate că nu era înțelept să-i dea speranțe surorii ei. Dar cât de nepăsător din partea ei să nu-și fi dat seama până în acest moment că și Dora avea sentimente și neliniști legate de sosirea acestor invitați și că visa să cânte pentru un public care o aprecia.

— Dar mărturisește, draga mea, zise Dora cu o sclipire în ochi. Tu n-ai cunoscut mulți oameni, talentați sau altfel.

— Ai dreptate, recunosc Agnes. Dar, dacă i-aș fi cunoscut pe toți din lumea civilizată și i-aș fi auzit etalându-și talentele la serate muzicale, aș fi descoperit, cu siguranță, că niciunul nu îți este egal.

— Știi ce iubesc eu la tine, draga mea Agnes? zise sora ei. Remarcabila ta lipsă de părtinire.

Râseră amândouă și apoi se ridicară iarăși ca să se mai uite la o trăsură care trecea, aceasta cu un domn mai în vârstă cu un aspect distins și o tânără domnișoară – și un blazon ducal inscripționat pe ușă.

— Ca să fiu complet fericită, zise Dora, am nevoie de un telescop discret, mic și rafinat.

Râseră din nou.

capitolul 3

Pentru ce mai rămăsese din prima zi, după ce sosiră cu toții, și toată ziua următoare, precum și mare parte din noaptea dintre cele două zile și noaptea următoare, rămaseră împreună ca un grup, vorbind aproape fără încetare. Așa era mereu când aveau un an întreg de vești de împărțăsit, și așa era și anul acesta, în ciuda faptului că mare parte dintre ei se mai întâlнисeră de câteva ori de la reuniunea din primăvara trecută de la reședința Penderris când trei dintre ei se însuraseră.

Lui Flavian îi fusese un pic teamă că acele căsătorii aveau să afecteze cumva apropierea dintre ei. Dacă era să recunoască adevărul, se temuse destul de mult. Nu că și-ar fi invidiat prietenii pentru fericirea lor sau pentru cele trei neveste căpătate, care erau toate cu ei la Middlebury Park. Dar ei șapte trecuseră prin iad împreună și ieșiseră din el tot împreună ca un grup bine unit. Se cunoșteau unul pe celălalt cum nu-i cunoștea nimeni și cum nu ar fi putut nimeni să-i cunoască. Exista o legătură imposibil de descris în cuvinte. Era o legătură pe care ei ar fi fărâmițat-o – sau explodat-o – în milioane de bucăți. Cel puțin, e/ ar fi făcut-o.

Dar toate cele trei soții păreau să cunoască această legătură și să o respecte. Fără a o face în mod fățiș, le dădeau soților lor și celorlalți spațiu, deși nu stăteau complet retrase. Procedau foarte bine. Flavian ajunsese să simtă o anumită afecțiune față de ele, așa cum le plăcuse când le văzuse prima dată pe fiecare dintre ele.

Unul dintre lucrurile pe care le apreciasse cel mai mult la întâlnirile lor anuale era că ei șapte nu stăteau nedezlipiți în cele trei săptămâni petrecute împreună. Dacă voiai sau aveai nevoie, exista mereu un prieten lângă tine, dar la fel de bine te puteai bucura de singurătate dacă alegeai să faci asta.

Penderris era un loc perfect și pentru a avea companie, și pentru singurătate. Casa și parcul erau spațioase, situate în preajma unei plaje private și a mării. Middlebury Park nu era mai prejos, chiar dacă era în interiorul țării. Parcul era mare și fusese proiectat astfel încât să existe zone publice – grădinile formale, peluzele largi, lacul – și zone mai retrase, cum erau drumul sălbatic printre dealurile din spatele casei, aleea cu cedri, casa de vară și pajiștile de după copacii din partea îndepărtată a lacului. În curând, avea să existe și o pistă de călărie cu o lungime de opt kilometri, în jurul marginii interioare a zidurilor de nord și de vest și o parte a celor din sud; construcția era aproape terminată. Pista urma să-i permită lui Vincent libertatea de a călări și de a alerga în ciuda faptului ca era orb și fusese ideea vicontesei, la fel cum fuseseră și câinele ce-l ghida și alte elemente adăugate prin casă și parc.

În a doua dimineață, luaseră cu toții micul dejun după ce Ben – Sir Benedict Harper – și Vincent urcaseră din ceea ce Ralph Stockwood, conte de Berwick, descrisese ca fiind temnița, dar în realitate era doar o extindere a pivniței de vinuri, transformată într-o încăpere pentru exerciții. Era din nou o zi însorită.

— Gwen și Samantha se vor duce la plimbare până la lac, zise Lady Darleigh, arătând spre Lady Trentham, soția lui Hugo, și Lady Harper, soția lui Sir Benedict, în timp ce eu

voi petrece o oră în camera copilului și apoi voi merge după ele. Desigur, sunt și alții bine-veniți.

— Eu trebuie să petrec niște timp în salonul de muzică, zise Vincent. Trebuie să-mi păstrez degetele agere. Este uimitor cât de repede ajung să fie neîndemânatică dacă nu exersez cu ele.

— Doamne, Dumnezeule, zise Flavian. V... vioara, Vince? P... pianul?

— Amândouă, spuse Vincent cu un zâmbet larg. Și harpa.

— Deci ai perseverat cu harpa, în ciuda tuturor frustrărilor noastre cu ea, Vincent? zise Imogen Hayes, Lady Barclay. Ai o voință uimitoare.

— Din întâmplare, plănuiești să ne surprinzi cu vreun recital, Vince? întrebă Ralph. Ar fi corect din partea ta să ne avertizezi dacă ai să faci asta.

— Considerați-vă avertizați.

Vincent încă zâmbea larg.

George Crabbe, duce de Stanbrook, și Hugo Emes, Lord Trentham, aveau să plece să vadă cum arăta pista de călărie. Ralph și Imogen voiau să exploreze drumul sălbatic. Ben, care încă era în luna de miere, căsătorit fiind cu Lady Harper de mai puțin de două luni, alese să le însoțească pe ea și pe Lady Trentham la lac.

— Vii cu noi la pistă, Flave? sugeră Hugo.

— Eu o să mă duc să văd aleea cu cedri, zise el. Nu am ajuns acolo când am fost aici astă-toamnă.

Nu protestă nimeni împotriva deciziei lui ciudate și antisociale. Nu spuse nimeni că ar vrea să i se alăture. Îi înțeleseseră dorința nerostită de a fi singur. Normal că i-o înțelegeau. Probabil se așteptau la asta după noaptea trecută.

Serile târzii din timpul întâlnirilor lor erau aproape mereu ocupate cu discuții serioase. Vorbeau despre piedicile întâlnite în recuperarea lor, despre coșmarurile avute. Nu așa fusese planificat și nu porneau niciodată discuția cu intenția expresă de a-și vărsa oful. Însă aproape mereu se ajungea la asta. Nu că ar fi fost sesiuni doar de

nemulțumiri. Departe de asta. Vorbeau din inimă pentru că știau că erau înțeleși, pentru că știau că aveau să primească sprijin, compasiune și sfaturi, uneori chiar și o soluție reală la o problemă.

Noaptea trecută fusese rândul lui Flavian, deși el nu avusese deloc intenția să vorbească. Nu încă. Poate mai târziu, pe durata vizitei, când s-ar fi obișnuit mai bine cu compania prietenilor lui. Dar urmasse o pauză în conversație după ce Ben le spusese despre recenta lui decizie de a folosi un scaun cu roțile după ce încercase așa mult să șchiopăteze pe cele două picioare ale lui răsucite, decizie care-i schimbaseră viața și fusese mai degrabă un triumf decât înfrângerea care considerase el mereu că avea să fie.

Cu toate astea, îi simțiseră cu toții tristețea, pentru că acceptarea unui scaun cu roțile însemna recunoașterea faptului că nu avea să mai fie niciodată cum fusese. Niciunul dintre ei nu avea să mai fie. Urmase o scurtă tăcere.

— A trecut aproape un an de când a murit Leonard B... Burton, zisese Flavian dintr-odată, cu vocea tremurând și neobișnuit de sonoră.

Toți își îndreptaseră privirile goale spre el.

— Hazeltine, adăugase el. Se pare că după o boală scurtă și șocantă. Era de vârsta mea. Nu am scris niciodată scrisori de condoleanțe către familia lui sau către V... Velma.

— *Contele* de Hazeltine? zisese Ralph. Acum îmi amintesc, Flave. Mi-ai spus despre moartea lui când am fost la Londra, la scurt timp după ce am plecat din Penderris, anul trecut. Era...

— Da. Flavian îl întrerupsese cu un zâmbet strălucitor. Era cel mai bun prieten al meu. Îl cunoșteam, și am fost aproape inseparabili din prima mea zi la Eton până când...

Ei. Bine, chiar până când...

— Îmi amintesc că ai vorbit despre el, spusese George, deși nu știam despre moartea lui. Nu venea niciodată la Londra, nu-i așa? Nu v-ați împăcat, Flavian?

— Poate să pu... putrezească în iad, zisese Flavian.

— Nici eu nu auzisem, spusese Imogen. Ce s-a întâmplat cu Lady Hazeltine?

— Și ea. Po... a... te să pu... tre... zeas... că.

Lovise cu lateralul pumnului său strâns în coapsă într-un acces impotent de furie, chinându-se să respire.

— Nu te grăbi, Flave, zisese Hugo, ridicându-se și luând paharul gol de pe masa de lângă Flavian pentru a-l umple din nou. În vreme ce trecea pe lângă el după coniacul din carafă, îl strânsese pe prietenul său de umăr. Avem toată noaptea. Nu pleacă niciunul dintre noi nicăieri.

— Inspiră adânc, sugerase Vincent, și continuă să inspire până când aerul face o bulă în vârful capului tău, ca un balon. Pentru mine, n-a funcționat niciodată, dar poate merge la tine. Chiar dacă nu merge, faptul că aștepți să îți se formeze o bulă îți distrage atenția de la ce te enerva.

— Nu sunt cu adevărat enervat, zisese Flavian, după ce băuse jumătate din coniac dintr-o singură înghițitură. Vocea lui devenise dintr-odată lipsită de inflexiuni. Până la urmă, a trecut aproape un an. Nu-mi mai era prieten de mai bine de șase ani, așa că nu i-am simțit lipsa. Și Velma l-a preferat pe el în detrimentul meu, chiar dacă era logodită cu mine. Nu le-am dorit niciodată răul. Nici acum nu-i doresc ei răul. Nu reprezintă nimic pentru mine.

Își dăduse seama că nu se bâlbâise nici măcar o dată. Poate chiar trecuse peste asta. Peste ei.

— Încă te simți vinovat că nu i-ai scris, Flavian? Întrebase Imogen.

El clătinase din cap și întinsese mâinile chiar deasupra genunchilor. Fusesse fericit să vadă că erau destul de stabile, deși îl furnicau.

— Nici nu ar fi vrut să audă de mine, zisese el. Ar fi crezut că j... jubilez tot.

Dar în lunile de când auzise se simțise vinovat - și nu-i plăcuse sentimentul.

— N-ai putut niciodată să lași în urmă acea parte din viața ta, nu-i așa? Întrebase George. Și faptul că Hazeltine a murit face ca asta să fie și mai dificil pentru tine. Chiar este păcat, Flavian. Îmi pare rău.

Flavian ridicase capul și se uitase deprimat la el.

— Ușa a fost închisă și încuiată și cheia aruncată de acum șapte ani.

Știa – fir-ar să fie – că nu era adevărat. Cu toții știau. Dar nimeni nu spusese asta și nimeni nu insistă asupra subiectului până nu începea el. Nu treceau niciodată dincolo de o anumită limită a intimității fiecăruia. Dar urmasa atunci o tăcere care-i permitea să spună mai mult dacă dorea.

— Se în... întoarce acasă, zise el. Anul ei de doliu s-a încheiat, se întoarce.

Mama lui și scrisorile ei infernale! De parcă era interesat de ultimele bârfe de la Candlebury Abbey, casa lui strămoșească din Sussex, unde nu mai călcase de mai bine de opt ani. Mama lui îi explicase în scrisoare că aflase veștile după vizita lui Lady Frome. Sir Winston și Lady Frome locuiau la doisprezece kilometri de Candlebury, la reședința Farthings. Cele două familii se înțeleaseră mereu bine, sir Winston și tatăl lui Flavian crescuseră împreună și merseseră la școală și la universitate împreună. Velma era singura lor fiică, adorată de părinții ei.

Scrisoarea ajunsese la Flavian în Londra chiar înainte să plece spre Gloucestershire. Mama lui îi scrisese că sigur avea să vrea să se întoarcă acasă în Candlebury anul acesta de Paște, acum că *avea un imbold*. Subliniasse cele trei cuvinte esențiale.

Velma se întorcea acasă și își aducea cu ea fata. Fiica lui Len. Nu avusese niciun fiu. Niciun moștenitor.

— Nu c... contează că se întoarce în Farthings, adăugase el, dând pe gât ce mai avea în pahar. Eu oricum nu mă apropii de C... Candlebury.

Imogen îl bătușe pe genunchi și, după o scurtă tăcere, Vincent începuse să le povestească despre bucuria pe care nașterea fiului său o adusese în viața lui – și, despre atacurile de panică cu care trebuia să se lupte de fiecare dată când era copleșit de conștientizarea faptului că nu avea să-și vadă niciodată fiul sau frații și surorile pe care le-ar putea avea acesta.

— Dar, vai, bucuria!

Când Flavian ridicase privirea la el, văzuse în ochii lui lacrimi.

Așa că nu era de mirare că, în această dimineață, Flavian alesese să fie singur. De unele lucruri trebuia să te ocupi de unul singur, după cum știau cu toții din experiență. În timp ce ieșea din casă jumătate de oră mai târziu după micul dejun și cobora treptele în direcția lacului, începu să-și pună întrebări despre căsătorie – mai ales despre căsătoriile celor trei Supraviețuitori. Aveai spațiu în căsătorie? Trebuia să existe, nu-i așa? Sau te simți sufocat. Chiar dacă ești îndrăgostit nebunește. Fericiți până la adânci bătrâneți nu înseamnă legați unul de celălalt pentru eternitate – ce gând oribil!

Atunci, ce însemna?

Mormăi că nu însemna nimic, pentru că nu exista așa ceva. Chiar și căsătoriile celor trei prieteni s-ar termina dacă ei și soțiile lor nu ar munci pe brânci să le păstreze întregi pentru tot restul vieții lor. Merita efortul?

Cândva, crezuse în iubirea romantică și în „fericiți până la adânci bătrâneți”, idiot prost ce fusese. Cel puțin, era aproape sigur că crezuse – se opri din mers pentru a se încrunta gânditor pentru o clipă. Uneori, i se părea că mintea lui era ca o tablă de șah – pătrățelele negre reprezentând memoria conștientă, cele albe – doar spațiile goale care țineau amintirile separate. Nu-și amintea dacă cele albe însemnau mai mult de atât. Și, când se străduia prea tare să-și dea seama, ori îl apuca una dintre durerile lui îngrozitoare de cap, ori căuta prin jur ceva în care să poată da cu pumnul fără să-și rupă fiecare os al mâinii.

Clar era ceva în acele pătrățele albe. Măcar violență dacă nu altceva.

Doamnele și Ben – cu bastoanele, nu cu scaunul cu roțile – ajunseseră înaintea lui la lac. Ben deschisese ușa hangarului pentru bărci, și doamnele le uitau înăuntru. Voia să facă pe galantonul și să vâslească pentru a le duce la insulă, ca să se poată uita mai îndeaproape la prostia de templu de acolo. Flavian îi salută, și urmă un schimb vesel

de amabilități, dar el nu sugeră să ajute cu vâslind. Continuă să meargă spre lac și trecu de linia de copaci. Era o plimbare lungă.

Cei neinițiați ar fi presupus că parcul se termină cu lacul și copacii de pe țărmul îndepărtat. Dar nu era așa. Se întindea dincolo într-o zonă spațioasă care era mai puțin cultivată, mai retrasă, mai bună pentru singurătate sau pentru a te bucura de intimitate cu un tovarăș ales.

El voia și avea nevoie de singurătate în dimineața asta. De unde naiba venise ieșirea de aseară? Citise informația despre moartea lui Len cu o oarecare surpriză anul trecut. Moartea unui contemporan, mai ales a unuia de doar 30 de ani, era mereu un memento urât al faptului că toți suntem muritori. Și chiar mai tare când într-o vreme îl cunoscuse pe acel om aproape la fel de bine cum îi cunoștea acum pe Supraviețuitori. Deși ar fi pariat pe viața lui că niciunul dintre Supraviețuitori nu ar fura și nu s-ar însura cu logodnica altuia care zăcea inconștient.

Citise informația cu ceva surprindere, dar nu cu alte emoții. Toate acele lucruri neplăcute se întâmplaseră cu mult timp în urmă, la scurt timp după ce fusese adus acasă din peninsulă și înainte să fie dus la reședința Penderris pentru tratament și convalescență. Păreau cu o viață în urmă. Toate acestea nu însemnaseră nimic pentru el primăvara trecută. Len nu însemnase nimic. Velma nu însemnase nimic.

Alarmant de mult nimic.

Și acum, tot nimic însemnau.

Doar că ea se întorcea din nordul Angliei, loc pe care el îl percepușe mereu ca fiind de partea cealaltă a lumii. Și nu era nevoie să fii vreun geniu ca să-ți închipui ce entuziasm va trezi întoarcerea ei în pieptul romantic și dornic de pețit al mamei lui și al mamei ei. Faptul că mama lui îi aștepta să se întoarcă la Candlebury de Paște doar pentru că Velma urma să fie la Farthings era o dovadă clară. Îi demonstra și faptul că se așteptau ca și el să simtă la fel în legătură cu Velma – și ea în legătură cu el așa cum fusese înainte de rănilor lui și de trădarea lui Len.

Se gândi înspăimântat în urmă, la acea ieșire neașteptată de seara trecută și la acea cădere la fel de neașteptată într-o incapacitate aproape incontrollabilă de a rosti cuvintele. Pentru două secunde, dacă cineva ar fi spus lucrul greșit, s-ar fi repezit cu pumnii la acea persoană și i-ar fi făcut Dumnezeu știe ce rău casei lui Vincent. Fusesse alarmant de aproape de a avea o cădere în starea de nebunie animalică în care fusesse după război. Și peste noapte se luptase cu o durere de cap care pulsa.

Se gândise la bula lui Vince și chicotise trist.

Și apoi, își dăduse seama că până la urmă aici nu era singur.

*

Fusesse nechibzuit din partea ei să vină aici astăzi, mai ales că zona părea așa extinsă și înțesată de viață nouă și de florile sălbatice ale primăverii timpurii. Agnes adora să picteze flori sălbatice. Dar singurele narcise pe care le văzuse fuseseră cele din straturile cu flori din grădinile oamenilor – și prin iarba de pe pajiștea din partea îndepărtată a parcului din Middlebury. Și narcisele nu înfloreau mereu. Nu putea să aștepte să treacă trei săptămâni, până când plecau invitații lui Lord Darleigh.

Margaretele, piciorul-cocoșului și trifoiul aveau să înflorească toată vara pe pajiștea din apropiere. În urmă cu câteva săptămâni, ici și colo fuseseră ghiocei și încă erau primule. Dar acum era momentul narciselor, și, vai, nu putea să le rateze.

Era o zonă a parcului puțin folosită. Nu exista un drum direct către ea dinspre casă, și oricum era un drum lung. Trebuia să ocolești lacul și linia de copaci aflată de-a lungul țărmului de vest. Era puțin probabil ca invitații să vină prea des aici – asta dacă veneau. Era foarte puțin probabil să iasă la plimbare dimineața.

Așa că-și asumase riscul să se întoarcă, cu șevaletul sub un braț și cu hârtia, vopselele, pensulele și toate celelalte de care ar fi putut avea nevoie în geanta ei mare

de pânză. Cutureierase printre copacii aliniați de-a lungul zidului de sud și ieșise la lumină și în spațiu deschis doar când era clar că nu putea fi văzută din casă, grădini și de pe peluza din fața casei.

În urmă cu două zile, pictase o singură narcisă, dar fusese nemulțumită de ea. O făcuse prea mare, prea curajoasă, prea galbenă. Obținuse ceva care nu se potrivea cu restul. La fel de bine ar fi putut să o smulgă, să o ducă acasă și să o pună într-un borcan și apoi să o picteze.

Revenise să picteze narcisele pe pajiștea lor. Și era răsplătită cu mult mai multe decât fuseseră cu două zile în urmă. Erau ca un covor întins în fața ei, cu capetele mișcate de un vânt pe care ea nu-l simțea. Și făceau să pară iarba în care creșteau de un verde și mai frumos. Ah, meritau să fie pictate chiar așa, hotărî ea.

Dar cum putea să surprindă ceea ce vedea cu ochii și ce simțea în inima ei? Cum pictai nu doar narcisele care se legănau în iarbă, dar și lumina nemuritoare și însăși speranța primăverii? Era prima primăvară completă a ei aici, alături de Dora, și o întâmpinase cu un dor după ceva ce nu putea nici măcar fi descris în cuvinte. Ca viața să reînceapă, poate, să fie mai mult decât o simplă existență. Sau poate aștepta să înceapă viața, deși asta era o idee cam absurdă când ea avea 26 de ani și fusese deja măritată și rămăsese văduvă.

De obicei, nu se lăsa condusă de emoții.

Avea să încerce să picteze. Mereu avea să încerce, pentru că drumul spre perfecțiune avea o atracție irezistibilă, chiar dacă destinația era mereu mai ispititoare dincolo de cel mai îndepărtat orizont.

Își așază șevaletul și geanta și rămase neclintită vreme îndelungată: inspirând mirosurile naturii, ascultând păsările cum cântă printre crengile cedrilor din apropiere, simțind aerul rece de martie, peste care se suprapunea căldura proaspătă a soarelui.

Dar, după câteva minute, știa că vedea doar jumătate din peisaj – și poate nici măcar atât. Căci cupele narciselor se ridicau spre cer. Petalele din jurul lor erau îndreptate în

sus. Dacă florile ar fi putut vedea, așa cum bănuia ea că pot face, arunci s-ar fi uitat spre cer, nu spre iarba de sub ele. Ea, pe de altă parte, se uita în jos la flori și la iarbă. Își întoarse chipul în sus ca să vadă cerul de un albastru pur, fără vreun nor. Dar, evident, acum nu mai putea vedea narcisele.

Ei bine, exista o soluție pentru asta.

Îngenunche pe iarbă și apoi se întinse pe spate, având grijă și nu strivească vreo floare. Iarba țâșnea în sus între brațele ei întinse și printre degetele ei fără mânuși când le întinse larg. Narcisele înfloreau în jurul ei. Le putea simți mirosul și putea să vadă partea de dedesubt a petalelor și cupele narciselor aflate mai aproape de ea – și cerul de deasupra lor. Și acum, trebuia adăugat la galben și la verde un albastru vast.

Iar ea făcea parte din tot, nu era o ființă separată care se uita la creație, ci creația uitându-se la ea însăși. Oh, cât de mult îi plăceau asemenea momente, așa rare cum erau, și cum tânjea să surprindă pe pânză ceva din experiența interioară, la fel ca frumusețea exterioară. Poate așa se simțeau pictorii cu adevărat mari.

Poate că marii artiști așa simțeau tot timpul.

Dintr-odată, avu sentimentul foarte deranjant că nu era singură. Iar ea era întinsă pe pajiște, între narcise, lipsită de apărare, ca o neghioabă, și încălcând proprietatea, chiar dacă și Lord Darleigh, și Sophia îi spusese că putea să vină oricând dorea.

Poate se înșela. Poate nu mai era nimeni altcineva în afară de ea. Săltă cu precauție capul de pe pământ și se uită în jur.

Nu se înșela.

El stătea nemișcat la mică distanță, cu chipul în umbra borului pălăriei sale înalte, astfel încât ea nu putea vedea nici în ce direcție privea, nici expresia de pe fața lui. Dar n-avea cum să nu o fi văzut. Un om orb nu ar fi ratat-o. Până și Vincent Darleigh i-ar fi simțit prezența. Dar el nu era viconte Darleigh.

Dintre toți oamenii care ar fi putut să fie – și erau zece

În casă -, era singurul pe care ea nu-și dorise să-l vadă. Din nou. Care erau șansele?

Fu prima care vorbi:

— Am permisiunea să fiu aici, zise ea și apoi își dori să nu fi vorbit.

Se plasase imediat în defensivă.

— Frumusețe între n... narcise, zise atunci el. Cât de î... încântător!

Părea extrem de plictisit. Dacă cineva putea să vorbească și să ofteze în același timp, el era acela. Era îmbrăcat cu haina sa lungă de călărie. Era suficient de lungă să-i acopere cizmele foarte lustruite până la jumătate. Era o prostie să simtă că el era mai bărbat decât orice alt bărbat pe care-l întâlnise vreodată - dar asta simțea.

În loc să sară în picioare, cum ar fi trebuit probabil să facă, își lăsa capul înapoi pe iarbă și închise ochii. Poate avea să dispară. Se putea simți mai jenată, mai umilită decât era deja?

Dar el nu dispăru. Dintr-odată între ochii ei închiși și soare se interpuse un nor - doar că nu erau nori. Deschise ochii și îl găsi stând lângă ea și privind în jos. Și acum putea să-i vadă fața, chiar dacă era încă umbrită. Ochii lui erau verzi și aproape acoperiți de pleoape, așa cum și-i amintea din noaptea balului. Sprânceana stângă era parțial ridicată. Colțurile gurii lui erau curbate în sus, dar nu-și dădea seama dacă exprimau amuzament sau dispreț - sau amândouă. O șuviță de păr blond cădea peste fruntea lui.

— M-aș putea o... oferi să vă ajut, îi zise el. Aș p... putea chiar să fiu galant și să vă duc până la c... conac, deși îndrăznesc să spun că ar trebui să mă topesc la picioarele dumneavoastră de vreo boală de inimă pornită după ce am ajuns aici. Sunteți rănită sau bolnavă?

— Nu sunt, îl asigură ea. Doar mă uit la lume cum se uită narcisele la ea.

Ea tresări - se temu că destul de vizibil. Era posibil să te simți mai umilit decât umilit? Ce chestie stupidă de zis! Oh, să plece odată, și ea avea să accepte bucuroasă să uite

de el pentru eternitate.

Mâna lui dreaptă, înmănușată în cea mai fină și scumpă piele, dispăru sub haină și ieși cu un monoclu. Îl duse la ochi și cercetă fără grabă pajiștea și apoi, în treacăt, pe ea. Era o treabă îngrozitoare. Dacă avea probleme de vedere, ar fi trebuit să poarte ochelari.

Ea stătea întinsă acolo unde era, de parcă era incapabilă să se ridice – sau de parcă credea că se putea ascunde mai bine acolo jos.

— Ah, spuse el în sfârșit. Am b... bănuir că există o explicație perfect logică și acum văd că așa este. Îmi a... amintesc de dumneavoastră ca fiind înțeleaptă, doamnă Keeping.

Înseamnă că-și amintise numele ei – sau o întrebase pe Sophia. Ea își dorea să nu o fi întrebat.

— Nu, zise el, scoțându-și pălăria și aruncând-o nepăsător în direcția în care se aflau șevaletul și geanta ei, nu este c... corect, nu-i așa? Eu m-am așteptat să fiți înțeleaptă, dar, în schimb, ați fost încântătoare.

Soarele îi schimbase culoarea părului într-un auriu bogat când se așeză lângă ea și își petrecu brațele peste genunchii ridicați. Sub haină avea pantaloni de piele strâmți, îi cuprindeau coapsele ce păreau puternice. Agnes își mută privirea, încântătoare.

Oh, vai, el își amintise valsul.

— Și acum are sens faptul că vă aflați între narcise, zise el.

De ce? Pentru că nu era înțeleaptă, ci... încântătoare? Oh, își dorea ca el să vorbească la fel ca restul oamenilor, ca să poată înțelege semnificația cuvintelor lui fără a trebui să se mai întrebe sau să ghicească.

Încă era complet întinsă pe iarbă. Ar trebui măcar să se ridice în fund, dar asta ar aduce-o mai aproape de el.

— Am venit aici ca să pictez, îi zise ea. Dar voi pleca. Nu doresc să mă amestec în intimitatea dumneavoastră. Nu mă așteptam ca vreun invitat să ajungă așa departe. Cel puțin, nu așa devreme.

În sfârșit, se putea ridica în fund și apoi în picioare.

Dar, de cum se mișcă, el puse o mână pe umărul ei, și ea rămase pe loc. Și mâna lui rămase pe loc, și îi ardea corpul până la degetele de la picioare deși el purta mănuși.

De ce riscase să vină aici? Și ce ocazie nefericită îl adusese și pe el aici?

— V-ați amestecat în i... intimitatea mea, zise el, așa cum eu m-am amestecat în a dumneavoastră. Drept u... urmare, să ne întoarcem amândoi a... acasă nemulțumiți sau să st... stăm și să rămânem împreună pentru o vreme?

Dintr-odată, pajiștea cu narcise i se păru lui Agnes mult mai singuratică și mai îndepărtată decât atunci când fusese singură.

— Cum vad narcisele lumea? întrebă el, dându-și mâna la o parte și apucând iarăși mânerul monoclului său.

— Privesc în sus, zise ea. Mereu în sus.

El ridică dintr-o sprânceană și se uită batjocoritor în jos spre ea.

— Asta este o lecție de v... viață pentru toți, d... doamnă Keeping? o întrebă el. Ar trebui să ne uităm cu toții mereu în sus, și toate n... necazurile noastre vor dispărea?

Ea zâmbi.

— Dacă viața ar fi așa simplă...

— Dar pentru narcise este, zise el.

— Noi nu suntem narcise.

— L... lucru pentru care voi fi etern recunoscător, zise el. Ele nu ajung niciodată să vadă luna august, decembrie sau măcar iunie. Ar trebui să z... zâmbiți mai des.

Zâmbetul ei dispăru.

— De ce ați venit aici singur, îl întrebă ea, când sunteți cu un grup de prieteni?

Avea cei mai ciudați ochi. La prima vedere, păreau un pic somnoroși. Dar nu erau. Și acum, privea spre ea și în ea cu o aparentă batjocură - și totuși, era ceva intens în spatele batjocurii. De parcă o cu totul altă persoană se ascundea în interior.

Gândul o lăsa un pic fără aer.

— Și de ce ați v... venit aici singură, când aveți o s... soră, vecini și p... prieteni în sat?

— Eu am întrebat prima.

— Așa este.

Ea apăsă cu mâinile și capul mai ferm în iarbă când el zâmbi. Avea o expresie devastatoare.

— Am v... venit aici să comunic cu sufletul meu, doamnă Keeping, și am găsit încântare între narcise. Mă voi întoarce în casă acum și voi scrie o p... poezie despre această experiență. Poate un s... sonet. De fapt, clar un sonet. Nici o altă formă de vers nu ar reprezenta mai bine incidentul.

Ea zâmbi ușor și apoi rase.

— Am meritat asta. Nu era treaba mea să întreb.

— Dar cum putem afla ceva unul despre celălalt dacă nu întreb? Cine a fost domnul K... Keeping?

— Soțul meu, zise ea și zâmbi din nou când el ridică din sprânceana stângă. A fost vecinul nostru pe când eram copii. M-a cerut de soție când aveam 18 ani și el, 30, și am fost căsătorită cu el timp de cinci ani, apoi a murit – acum aproape trei ani.

— A fost un domn f... fermier? întrebă el. Iar dumneavoastră ați fost foarte îndrăgostită de el, bănuiesc? Un bărbat mai în vârstă, cu experiență?

— Țineam la el, Lord Ponsonby, zise ea. Și el la mine.

— Pare să fi fost foarte plictisitor, spuse el.

Ea oscila între indignare și amuzament.

— Nu știți nimic despre el, zise ea. A fost un om demn.

— Dacă eu aș fi însurat cu dumneata, zise el, și m-ați descrie ca fiind d... demn, m-aș împușca pe dată ca să-mi curm s... suferința.

— Ce prostie!

Dar râse din nou.

— Nu a existat pasiune, nu-i așa? întrebă el, părând din nou plictisit.

— Sunteți deplasat.

— Asta înseamnă că nu a existat p... pasiune, zise el. Ce p... păcat! Păreți făcută pentru asta.

— Oh.

— Și sunteți c... categoric încântătoare, zise el.

Își schimbă poziția, aplecându-se peste ea, și o sărută.

Ea fu atât de șocată, încât rămase nemișcată, chiar și după ce el își înălță capul câțiva centimetri pentru a se uita la fața ei. De aproape, ochii lui verzi sclipeau în ai ei și gura lui părea ușor crudă și batjocoritoare. Iar ea simțea așa un junghi de dorință în sâni, între coapse și sus în pântec, încât era chiar incapabilă să-l certe sau să-l îndepărteze.

Voia ca el să repete gestul.

— Ar fi trebuit să stați încuiată în siguranță în s... satul dumneavoastră în dimineața asta, doamna K... Keeping, zise el. Eu am venit aici singur p... pentru că mă simțeam cumva s... sălbatic.

— Sălbatic?

Ea înghiți și ridică mâna pentru a-și așeza ușor degetele pe obrazul lui. Era cald și neted. Probabil se bărbierise cu puțin timp înainte să vină aici. Cu toate astea, știa că de data asta el spunea adevărul. Aproape că simțea cum pericolul, ținut sub control, pulsa spre exterior din persoana ascunsă în interiorul lui.

Îl atinsese. Se uită la mâna ei de parcă aparținea altcuiva și o retrase.

— Trei ani mi-a luat să învăț să mă c... controlez, îi spuse el. Sălbăticia mea, adică. Dar încă p... pândește și așteaptă să se n... năpustească asupra unei victime neatente. Ar fi fost mai bine dacă nu erați aici.

În mod curios și poate prostesc nu-i era *frică*. Îi simțea respirația caldă pe chipul ei.

— Și ce a scos-o din culcușul ei în această dimineață? Îl întrebă ea.

El însă doar îi zâmbi și își coborî capul, atingându-i din nou buzele, gustându-le și apoi penetrând în interiorul cărnii moale din spatele buzelor – prin urmare, direct în gura ei.

Ea rămase neclintită, de parcă, dacă s-ar fi mișcat, ar fi rupt vraja.

Dacă ăsta era un sărut, nu semăna cu nimic din ce

trăise cu William. Total diferit. Era carnal, păcătos și pasional, cel puțin pentru o clipă, depășind puterea ei de a rezista. Putea simți mirosul narciselor. Și al lui. Și tentația.

Și pericolul.

Mâna care fusese pe obrazul lui ajunsese pe ceafa lui, degetele ei îi pătrunseră în părul des și cald, în vreme ce cealaltă mână se duse spre talia lui, pe sub haina lui de călărie. Putea să-i simtă masculinitatea mușchilor și căldura sângelui care pulsa prin el chiar și pe sub restul straturilor de haine.

Era masculinitate pură - ceva ce ea nu mai experimentase până atunci.

Era periculos. Teribil de periculos.

Dar mintea ei pur și simplu refuza să răspundă la apelul ei de a se apăra și de a se lăsa purtată de senzațiile fizice - șoc, uimire, plăcere și dorință pură. Și un sentiment de teamă care mai mult o ademenea decât o respingea.

Limba lui îi explora gura. Vârful ei atinse cerul gurii și trasă o linie pe marginea osului de acolo care o făcu să simtă un val de dorință pură tremurând prin ea, iar asta o făcu în sfârșit să reacționeze. Își puse ambele mâini pe umerii lui și îl îndepărtă.

Cu mai multă reticență decât s-ar fi impus.

El nu se luptă cu ea, nu arată nici un alt semn de sălbăticie. Își înalță capul, zâmbi lent, se ridică în fund și apoi în picioare. Când dădu și ea să se ridice, el întinse o mână pentru a o ajuta. Încă purta mănuși.

— Trebuie să fii un d... domn și când întâlnești ceva încântător în iarbă, zise el. Dar, în același t... timp, simți nevoia să aduci un omagiu cu un sărut. Din păcate, viața este plină de asemenea contradicții și conflicte spinoase. O z... zi bună, doamnă Keeping. Probabil v-am speriat m... muza artistică astăzi, nu-i așa? Poate o veți regăsi mâine. Sau poate eu vă voi g... găsi aici înaintea muzei. Vă voi găsi?

Ea privi ferm în ochii lui verzi pătrunzători și batjocoritori, peste care pleoapele erau pe jumătate lăsate. Ce tot spunea? Sau întreba? Îi dădea întâlnire?

Ce fel de femeie credea el că era ea? Și era el îndreptățit, ținând cont de faptul că ea nu ținuse indignată și nu-i dăduse o palmă peste față de cum îl văzuse apropiindu-se de ea?

Încă îi simțea gustul. Încă-l simțea pe buze. Mintea ei era în continuare aproape amorțită. Acel loc secret, feminin din interiorul ei încă pulsa. Și știa că sărutul lui fusese una dintre cele mai memorabile și superbe experiențe din viața ei.

Putea să fie și mai patetică?

— Narcisele nu vor trăi pentru totdeauna, zise el.

— Așa este.

Dar nu avea să le poată picta niciodată dacă nu era singură cu ele, cu mintea rece și calmă. Avea să revină? Și care ar fi motivul ei dacă avea să o facă? Să picteze? Să-l revadă pe el?

El nu mai așteptă vreun răspuns. Se opri pentru a-și ridica pălăria, își înclină capul în fața ei, apoi își puse pălăria și plecă înspre drumul care mergea în jurul lacului.

Era de departe cel mai masculin bărbat pe care Agnes îl întâlnise – sau sărutase. Dar, până astăzi, ea se sărutase doar cu William, și săruturile acestuia fuseseră mai mult sărutări afectuoase pe obraz sau frunte.

Oh, vai, se simțea ca un înotător începător care sărise dintr-odată în cea mai adâncă porțiune dintr-un râu agitat.

Duse degetele unei mâini la buze. Tremurau – și degetele, și buzele.

capitolul 4

Vincent se afla încă în salonul de muzică atunci când Flavian deschise ușa fără zgomot și se strecură înăuntru. Era la pian, cântând greoi și cu grijă. Câinele își mișcă urechile, se uită îndelung fără să-și ridice capul și hotărî că intrusul nu reprezenta un pericol. Pisica vicontesei – Squiggles? Squabble? Squat! – confiscase o parte din

canapea. Flavian se așează pe cealaltă parte, dar pisica nu fu mulțumită cu această simetrie simplă. Veni peste perne, se opri pentru a-l analiza, luă decizia și se așează în poala lui, o bilă mare de căldură felină. Nu aveai ce face cu mâinile decât să o mângâi între urechi.

Flavian avusese o grămadă de animale de companie în copilărie, dar niciunul de când devenise bărbat.

Muzica greoaie se opri, și Vincent își înclină capul într-o parte.

— Cine a intrat? întrebă el.

— Eu, îi zise Flavian vag.

— Flave? Ai intrat de bunăvoie în salonul de muzică? Cât eu sunt aici, exersând o fugă de Bach la o viteză cu mult sub jumătate, ca să nimeresc notele și ritmul?

— Squeak? Squawk? S-Squid? Cum naiba se numește pisica asta? întrebă Flavian.

— Tab.

— Ah, da, știam eu că era ceva de genul ăsta. O să mă umple de păr de pisică pe pantaloni și haină. Și chiar nu-i pare rău de asta.

Vincent se întoarse pe cu taburet și se uită spre el în felul acela tulburător în care se uita de părea foarte neorb.

— Trist, Flave? întrebă el.

— Oh, nu, deloc, îl asigură Flavian, fluturând o mână nepăsătoare spre pian, deși Vincent nu-l putea vedea. Continuă să cânte. Am crezut că mă pot s... strecura aici fără să te deranjez.

Slabe șanse. Vincent, care timp de câteva luni după ce se întâlnise cu o ghiulea de tun pe câmpul de luptă fusese la fel de surd pe cât de orb, putea auzi acum și un ac minuscul căzând la o sută de metri – pe un covor gros.

— Asta are legătură cu noaptea trecută? întrebă Vincent.

Flavian își lăsă capul pe spate și privi spre tavan înainte de a închide ochii.

— Cântă-mi un cântec de leagăn, zise el.

Și Vincent cântă și aproape-l făcu să plângă. Lui Flavian îi plăcea să-l tachineze pe Vincent despre cum

cânta, mai ales la vioară, dar el chiar se pricepea și devenea tot mai bun cu trecerea timpului. Erau câteva mici probleme cu acuratețea și cu tempoul, dar cânta cu sentiment. Vince învăța să pătrundă în muzică, să o cante din interior spre exterior.

Orice naiba ar fi însemnat asta.

Și ce naiba era încântător la o femeie îmbrăcată demodat, nu prea tânără, nici ieșit din comun de frumoasă, care era suficient de idioată să se întindă pe iarba unei pajiști ca să vadă cum privesc lumea narcisele și apoi, când era întreruptă, nu avea atâta minte cât să se ridice și să fugă repede acasă?

Chiar era *banală*. Era înăltuță și slabă, cu un păr de un castaniu greu de definit și un stil lipsit de imaginație. Fața ei era plăcută, dar cu greu era genul care să facă oamenii să întoarcă în mulțime – sau în saloanele de dans pe jumătate aglomerate – capul după ea. Cu siguranță nu ar fi observat-o la acel bal din toamnă dacă Lady Darleigh nu i-ar fi cerut să danseze cu ea ca să nu rămână nedansată. Și ce spusese această cerință despre doamna Keeping? Că el nu ar fi observat-o pe drumul din sat alaltăieri dacă ar fi fost mai multă lume pe drum.

Nu ar fi observat-o în această dimineață dacă ea nu ar fi fost... întinsă printre narcise.

Arătând mlădioasă, relaxată și... îmbietoare.

La dracu', nu era banală.

Nu ar fi trebuit să o sărute. Nu avea obiceiul de a săruta femeii respectabile. Implicau prea multe pericole. Și această femeie respectabilă în special era prietenă cu gazda lui de aici, de la Middlebury Park.

Nu ar fi trebuit să o sărute, mai ales nu în starea lui actuală, dar o sărutase.

Și, de fapt, gândindu-se în urmă, știa că ea avea o trăsătură care nu era banală – și anume, gura. S-ar fi putut pierde în ea toată dimineața și mai mult dacă o pasăre nu ar fi țipat destul de puțin melodios de pe o creangă de cedru și nu i-ar fi întrerupt concentrarea – și dacă ea nu și-ar fi împins mâinile în umerii lui în același moment.

La naiba, nu ar fi trebuit să o sărute. Nu i-ar fi observat gura dacă nu ar fi atins-o cu a lui. Și nu ar fi tânjit...

„Ignoră asta.”

Ea nu ar fi trebuit să fie acolo deloc, încălcând proprietatea privată. Deși ea îi spusese, nu-i așa, că avea permisiune și că era prietena vicontesei. Când o zărise prima dată, rămăsese fără cuvinte de furie. Parcursese tot acel drum pentru că avea nevoie să fie singur, și în fața lui era o nenorocită de femeie, ațipită în mijlocul dimineții și arătând al naibii de pitoresc așa. Aproape făcuse stânga împrejur și se îndepărtase înainte ca ea să-l vadă.

Desigur, asta ar fi trebuit să facă.

Dar se opri se pentru a se asigura că ea nu era moartă, deși era evident că nu era. Și apoi, rămăsese acolo, gândindu-se, ca un idiot, la povești cu zâne. Mai precis, la *Frumoasa din pădurea adormită*.

Oricine credea că al lui cap își revenise cât fusese îngrijit la Penderis avea nevoie să-i fie examinat propriul cap.

Îi spusese în așa multe cuvinte că a doua zi avea să revină acolo. Dacă era înțeleaptă, mâine și în toate celelalte zile până pleca el din Gloucestershire, avea să stea baricadată în casa ei.

Era suficient de nebună să vină înapoi?

El era?

În jurul ei fuseseră razele soarelui, mirosul de primăvară și de narcise...

— Flave.

Vocea se auzi moale.

— Da?

— Îmi pare rău să te trezesc, zise Vincent. Mi-am dat seama după cum respirai că dormeai. Dar mi s-a părut nepoliticos să te las aici singur fără să zic un cuvânt.

Adormise?

— Cred că am ațipit, zise el. C... Ce urât din partea mea!

— Ai cerut un cântec de leagăn, îi reaminti Vincent.

Pesemne l-am cântat mai bine decât m-am așteptat. Cred că Sophia s-a dus deja la lac. Ar trebui să mă alături ei și celorlalți acolo, dar am să fur o jumătate de oră sau cam așa ca să stau în camera copilului. Bănuiesc că nu vrei să vii cu mine, nu?

Flavian se simțea bine unde era. Pisica era caldă și relaxată în poala lui. Ar fi putut să ațipească din nou cu ușurință. Nu dormise prea mult în noaptea trecută. Dar Vince voia să se laude cu copilul lui. Bineînțeles că nu o spunea în cuvinte așa multe. Știa prea bine că bebelușii îi plictiseau pe majoritatea bărbaților.

— De ce nu? zise Flavian, ridicându-se, în timp ce pisica sări jos de pe canapea și se duse spre ușă cu spatele arcuit și coada în sus. Seamănă cu tine?

— Mi s-a zis că da. Vincent rânjea. Dar, dacă mă ajută memoria, bebelușii arată ca niște bebeluși.

— Ia-o înainte, Macduff, zise Flavian, citând greșit, dar vesel.

Și cine și-ar fi imaginat, se gândi el mai târziu, că avea să petreacă o oră întreagă din această dimineață, pe care o începuse într-o manieră așa sălbatică, în camera de copii cu un bebeluș care arăta ca un bebeluș și cu tatăl copilului, care se purta cu fiul lui ca și cum ar fi fost vrăjit? Și că Flavian avea să se simtă, de fapt, alinat de acea experiență? Și că avea să frunzărească două cărți pentru copii scrise de domnul și doamna Hunt – adică de Vincent și de soția sa – și ilustrate de cea din urmă. Și că avea să chicotească, cu o încântare autentică, citind poveștile și privind imaginile.

— Cărțile astea sunt neprețuite, Vince, zise el. Și vor fi și altele, nu-i așa? Cum ți-a venit ideea de a le publica? Și cu cine ai vorbit despre asta?

— A fost ideea Sophiei, îi zise Vincent. Sau mai degrabă a doamnei Keeping. Ai cunoscut-o? Este sora domnișoarei Debbins, profesoara noastră de muzică. Ea și Sophia sunt foarte bune prietene. Doamna Keeping s-a uitat la prima poveste, pe care a scris-o și a ilustrat-o Sophia, și și-a amintit că avea un văr – un văr al fostului ei

soț, de fapt – în Londra căruia se putea să-i placă. I-a trimis-o, și s-a dovedit că el este editor și că i-a plăcut ce a văzut și a vrut mai multe. Așa că suntem autori faimoși, și chiar ar trebui să faci o plecăciune în semn de omagiu în fața noastră, Flave. A vrut să publice poveștile doar sub numele meu – domnul Hunt –, ca să protejeze intimitatea Sophiei. Poți să-ți închipui ceva mai prostesc?

Da, se gândi Flavian. Da, o întâlnise pe doamna Keeping de trei ori. O dată la balul din octombrie trecut, o dată pe drumul din sat în urmă cu două zile și o dată pe pajiștea de narcise dincolo de cedri, în această dimineață. Și, fir-ar să fie, o sărutase.

— D... doar am salutat-o de trei ori, minți el. Păcat că nu m-ai putut vedea, Vince. Arătam demn de venerat.

— Sper că erai în genunchi când ai făcut-o, zise Vincent, mângâind cu mâna capul aproape chel al fiului său.

În timp ce se întorcea spre fereastră pentru a privi după Ben, Flavian hotărî că a doua zi avea să meargă acolo. Ben se îndepărta neîndemânatic de lac cu ajutorul bastoanelor sale, cu vicontesa alături de el, în vreme ce Lady Harper mergea în fața lor cu soția lui Hugo. Ben râdea la ceva ce-i spunea Lady Darleigh, și doamnele priveau în spate, cu zâmbete pe chipuri, ca să afle care era gluma.

Toată lumea de la această adunare era extrem de fericită.

Len era mort de un an, și ei nu mai vorbiseră de mai bine de șase ani înainte de asta. Acum, nu aveau să mai vorbească niciodată. Velma fusese plecată cu fiica ei și acum se întorcea acasă în Farthings.

Doamna Keeping râsese când el îi spusese că avea să scrie un sonet despre întâlnirea cu ea printre narcise.

Ar trebui să râdă neconținut.

*

Sophia veni în vizită în timpul după-amiezii. Vicontele Darleigh era cu ea, însoțit de Lord și Lady Trentham și de

Lady Barclay.

Lord Trentham era un bărbat uriaș, care arăta fioros; soția lui era o femeie micuță, extrem de frumoasă, care zâmbea mult și era fermecătoare și caldă. Părea ciudat, ținând cont că el era unul dintre Supraviețuitori, că ea era cea care avea un șchiopătat vizibil. Lady Barclay era singura femeie a clubului, după cum îi explicase Sophia lui Agnes. Fusesse prezentă când soțul ei fusese torturat și ucis în peninsulă. Era o femeie înaltă, de o frumusețe ca de marmură, dar avea ochi blânzi. Viconteles Ponsonby nu venise cu ei.

— Domnișoară Debbins, zise viconteles Darleigh către Dora, după ce băuseră cu toții ceai și conversaseră despre diverse subiecte. Am venit să vă implor să-mi salvați invitații de agonia deosebită de a mă asculta pe mine cântând la harpă sau la vioară mai mult de câteva minute. Trebuie să le ofer muzică, dar muzica mea cam lasă de dorit, în ciuda faptului că vă am ca profesoară.

— Și a mea nu ar mulțumi decât o mamă grijulie, dacă aș avea opt ani, zise Sophia.

— Veți veni mâine-seară în casa noastră ca invitată de onoare? Întrebă viconteles. Adică, să cântați pentru noi?

— Și la cină, zise Sophia.

— Ne-ați face un favor unic, doamnă, spuse Lord Trentham încruntat. Vincent ne-a pedepsit cu vioara lui în anii anteriori și a făcut să urle câinii de pe kilometri întregi.

— Știi care-i problema când tachinezi tu, Hugo? spuse Lady Barclay. Că cei care nu te cunosc ar putea să nu înțeleagă că tachinezi. Câți remarcabil de bine, Vincent, și îi faci cinste profesoarei tale. Cu toții, inclusiv Hugo, suntem foarte mândri de tine.

— Cu toate acestea, am fi încântați să vă ascultăm, domnișoară Debbins, spuse Lady Trentham. Și Sophia, și Vincent vorbesc foarte frumos despre abilitatea și talentul dumneavoastră cu pianul și harpa.

— Exagerează, spuse Dora, dar se văzu îmbujorarea din obraji ei, ceea ce-i demonstră lui Agnes că era mulțumită.

— Exagerez? Eu? zise Lord Darleigh. Nici măcar nu știu ce înseamnă cuvântul ăsta.

— Oh, vei veni? insistă Sophia. Și tu trebuie să vii, Agnes, desigur. Măcar o dată domnii și doamnele vor fi în număr egal la cină. Ce vis frumos când voi aranja masa. Vei veni, domnișoară Debbins? Te rog?

— Păi, voi veni, spuse Dora. Vă mulțumesc. Dar să știți că invitații dumneavoastră nu trebuie să se aștepte la prea mult de la mine. Eu sunt doar un muzician competent. Cel puțin, sper că sunt competentă.

În vreme ce zâmbea către ea, Agnes știa că Dora avea să fie peste poate de entuziasmată o zi și jumătate. În același timp, avea să sufere probabil în agonie din cauza groazei și a îndoielilor și urma să aibă parte de o noapte agitată. Avea să fie îngrijorată că trebuia să cânte pentru un grup de persoane așa ilustre.

— Splendid! zise viconteles Darleigh. Și doamnă Keeping? Vei veni și dumneata?

— Oh, trebuie să vină, zise Dora repede chiar când Agnes deschidea gura să se scuze. Voi avea nevoie de cineva care să mă țină de mână.

— Sperăm însă că nu în timp ce cântați, zise Lord Trentham.

— Normal că Agnes va veni și ea, spuse Sophia, bătând din palme. Oh, abia aștept seara de mâine!

Se ridică în timp ce vorbea, și ceilalți invitați ai ei se ridicară și ei pentru a se pregăti de plecare.

Nimeni nu păruse să observe că Agnes nu dăduse niciun răspuns. Dar nu era nevoie să facă asta, nu-i așa? Cum ar fi putut să refuze? Era o seară pentru Dora, și ea știa că, deși sora ei avea să sufere în așteptare, ar putea să fie și una dintre cele mai fericite seri din viața ei.

Cum ar fi putut Agnes să o strice?

— Oh, Agnes, draga mea, spuse Dora de cum își văzură oaspeții îndepărtându-se pe drumul din sat, ar fi trebuit să refuz? Eu chiar nu pot...

— Normal că poți, spuse Agnes, petrecându-și brațul pe după al surorii ei. Dacă vrei, imaginează-ți că toți sunt

doar oameni de rând, Dora - fermieri, măcelari, brutari și fierari.

— Nu este niciunul dintre ei care să nu aibă un titlu, zise Dora cu o grimasă.

Agnes râse.

Da, și unul dintre ei era viconteles Ponsonby. Pe care chiar ar trebui să nu-și mai dorească să-l vadă. Singura ei experiență anterioară cu lupta împotriva emoțiilor agitate avusese loc în octombrie trecut, și nici nu-i fusese ușor, nici nu-i plăcuse să aibă de-a face cu ele. Și atunci el nici măcar nu o sărutase.

Te-ai fi așteptat să învețe din experiența aceea.

*

George avea din nou vechiul coșmar - și din ce în ce mai frecvent. Era cel în care se întinsese să prindă mâna soției sale, dar nu putuse face mai mult decât să-i atingă degetele cu ale lui înainte ca ea să sară în fața morții de pe stânca înaltă din apropiere de casa lor din Penderris.

În același timp, se gândea la cuvintele care ar fi putut să o convingă să se retragă de pe margine și să continue să trăiască.

Ducesa de Stanbrook chiar se sinucisese astfel, și George chiar o văzuse comițând gestul, deși nu fusese chiar așa aproape. Ea îl văzuse alergând spre ea, strigându-o, și el o văzuse dispărând peste margine fără un sunet. Se întâmplase la doar câteva săptămâni după ce singurul lor fiu - singurul lor copil - fusese omorât în Spania în timpul războiului.

— Visul s-a repetat mai frecvent de la nunta nepotului tău? Întrebă Ben.

George se încruntă și se gândi la asta.

— Da, bănuiesc că este mai frecvent, spuse el. Crezi că există o legătură? Dar chiar sunt fericit pentru Julian, iar Philippa este o fată încântătoare. Vor fi un duce și o ducesă pe măsură, și se pare că în următoarele câteva luni vor avea și un copil. Sunt mulțumit.

— Și asta te face să te simți vinovat, nu-i așa, George? Întrebă Ben.

— Vinovat? Crezi?

— Ar trebui să-i zicem Vinovăția Supraviețuitorilor, spuse Ralph oftând. Tu suferi de asta. La fel și Hugo, și Imogen. Și eu. Tu te simți vinovat pentru că ai senzația că faptul că viitorul titlului și cel al averii tale au fost aranjate după gustul tău îți trădează cumva soția și fiul.

— Da? Ducele sprijini un cot pe brațul scaunului său și își cuprinse fața în mână. Asta fac?

— Uneori, zise Hugo, te simți mizerabil când îți dai seama că a trecut o zi întreagă sau poate mai mult fără să te fi gândit măcar o dată la cei care nu au supraviețuit, în vreme ce tu, da. Și aproape mereu se întâmplă când ești fericit.

— Eu nu cred că a trecut încă o zi întreagă, zise George.

— O zi este lungă, fu de acord Imogen. 24 de ore. Cum poți să închizi memoria așa mult? Și ai vrea așa ceva? Uneori, crezi că asta vrei – până când se întâmplă să uiți câteva ore.

— Fix la asta mă refer, zise Ralph. Este pur și simplu vinovăție. Vinovăție că suntem în viață și că putem uita – și zâmbi, și râde, și putem avea momente de fericire.

— Dacă aș fi murit eu însă, spuse Vincent, aș fi vrut ca mama mea și surorile mele să-și vadă de viața lor, să trăiască fericite și să-și amintească de mine zâmbind și râzând. Dar nu în fiecare zi. Nu aș fi vrut să fie obsedate de amintirea mea.

— O metodă bună să uiți, zise Flavian, este să cazi de pe c... calul tău și să te lovești la c... cap după ce ai fost împușcat în cap și apoi să mai treacă și cineva cu calul peste tine. Iată binecuvântarea bieteii mele memorii: niciun fel de v... vinovăție.

Cu toți știau că asta era o minciună.

Dar, dacă ar fi murit, ar fi fost chiar fericit la ideea căsătoriei Velmei cu Len – logodnica lui și cel mai bun prieten al său. Cel puțin, credea că ar fi fost fericit. Doar că

nimeni nu putea fi fericit când era mort. Sau nefericit, dacă stai să te gândești.

Oricum, el nu murise – dar tot se întâmplase. Velma venise și-i spusese. Len, nu. Poate se hotărâse să nu vină după ce auzise ce se întâmplase când Velma se întorsese. Poate crezuse că era mai bine să păstreze distanța.

Acum, Len era mort, și ei nu mai vorbiseră de mai bine de șase ani cât el fusese încă în viață. Și Flavian se simțea vinovat din cauza asta – oh, da, se simțea vinovat, oricât de nedrept părea. De ce trebuia el să se simtă vinovat? Nu el fusese cel care trădase.

De obicei, aceste sesiuni târzii în noapte îi făceau pe toți să se simtă cât de cât mai bine, chiar dacă nu rezolvau ceva. Însă Flavian nu se simți mai bine în dimineața următoare. Se dusesse la culcare simțindu-se ca și cum ar fi avut bolovani în pantofi, în stomac și pe suflet și se trezise cu una dintre durerile lui de cap și cufundat într-una din depresiile lui.

Le ura mai mult decât durerile de cap – sentimentul ăla de autocompătimire și teama că nimic nu mai merita. Era starea comună din Clubul Supraviețuitorilor, cu care se luptaseră aprig cu toții în acei ani petrecuți împreună la Penderis. Corpul putea fi vindecat și făcut să funcționeze din nou, cel puțin suficient de bine cât să poți permite persoanei din interiorul corpului să continue să trăiască. Minte putea fi reparată într-atât încât să funcționeze eficient din nou pentru persoana care se afla în trup. Și sufletele puteau fi alinate și hrănite dintr-o fântână de inspirație interioară și din împărtășirea exterioară a experiențelor – și prin prietenie și iubire.

Dar nu atingeai niciodată acel punct în care te puteai relaxa, știind că ai depășit suferința, ajungând de partea cealaltă, și că acum puteai să fii pur și simplu mulțumit, chiar fericit. Într-un echilibru perfect între corp, minte

Păi, da, normal că nu ajungeai să simți asta. Nu fusese niciodată atât de naiv încât să se aștepte la asta, nu? Chiar și când fusese îndrăgostit nebunește de Velma, și ea, de el, și se logodiseră la capătul acelor scurte

săptămâni cât avusese permisie. Nici când se aștepta la o viață fericită până la adânci bătrâneți nu crezuse că putea fi realmente posibil. Până la urmă, el fusese ofițer militar și avusese de luptat într-un război. Și fratele lui, David, murise.

De ce naiba se logodiseră și chiar sărbătoriseră evenimentul la un mare bal din Londra, cu o noapte înainte ca el să plece înapoi în peninsulă, când David se afla la Candlebury, pe moarte, și Flavian venise acasă în mod special pentru a fi cu el? Și de ce se întorsese Flavian la război când fusese evident că sfârșitul fratelui său era aproape și că el era pe cale să capete responsabilitățile titlului și ale averii? Se încruntă gânditor, încercând să-și amintească, încercând să rezolve problema, dar încercarea asta făcea să-l doară capul și mai tare.

Văzu că soarele strălucea pe cerul albastru din nou și că narcisele înfloriseră. Sau, mai degrabă, încântătoarea dintre narcise înflorise. Avea să fie acolo? Avea să fie dezamăgit dacă se ducea, și ea nu era? Avea ea să fie dezamăgită dacă se ducea, și el nu venea? Și ce avea de gând dacă chiar se ducea? Conversație? Flirt? Seducție? Pe proprietatea lui Vince? Cu prietena vicontesei? Ar face bine să stea departe.

Ben, Ralph, George și Imogen plecau să călărească. Era de așteptat să fie plecați toată dimineața, din moment ce aveau să meargă dincolo de marginea parcului.

— Vii cu noi, Flavian? îl întreabă Imogen la micul dejun.

El ezită pentru un scurt moment.

— Da, zise el. Vince îi duce pe Hugo și pe d... doamne pe drumul sălbatic, și pare alarmant de obositor. Voi veni cu voi și-mi voi l... lăsa calul să facă toată munca.

— Ce voi face eu, zise Vincent, este să le arăt tuturor ce nu pot vedea pentru că au ochi.

— Văd că băiatului începe să-i placă să vorbească în ghicitori, zise George, uitându-se afectuos la el. Dar, în mod ciudat, noi știm la ce te referi, Vincent. Cel puțin, eu știu.

— Am să-mi sacrific până și repetițiile de dimineață din salonul de muzică, spuse Vincent.

— Ieri-dimineată m-a adormit, zise Flavian.

— Cu un cântec de leagăn, Flave, protestă Vincent. Pe care tu l-ai cerut. Eu zic că a fost un succes.

Flavian chicoti.

— Oh, spuse Lady Darleigh, cu mâinile strânse la piept. Abia aștept seara asta și sunt destul de sigură că veți fi foarte impresionați, chiar dacă unii dintre voi vă petreceți o parte din timp la Londra și probabil participați la tot felul de concerte cu cei mai buni artiști.

Seara asta?

— Cred, zise Lady Trentham, că domnișoara Debbins a fost mulțumită că i s-a cerut asta, Sophia. Ce femeie încântătoare este! Și sora ei la fel.

Domnișoara Debbins? Era profesoara de muzică, nu-i așa? Și sora ei era...

— Eu sunt cât se poate de departe de a fi un cunoscător în muzică, zise Lady Darleigh. Dar cred că talentul în orice sferă artistică este inconfundabil când îl întâlnești. Și cred că domnișoara Debbins este talentată. Veți putea judeca singuri în seara asta.

— Domnișoara Debbins va cânta aici? întrebă Flavian.

— Nu ți-am spus! îl întrebă vicontesa. Îmi pare rău.

— Nu era atent, spuse Hugo.

— Poate nu era prezent când am anunțat. Lady Darleigh zâmbi larg către Flavian. Domnișoara Debbins ne va cânta în seara asta – și i se poate alătura oricare dintre noi care poate fi convins să-i întrețină pe ceilalți. Va veni și la cină. Măcar o dată, doamnele și domnii vor fi în număr egal la masă.

Număr egal. Flavian calculă în cap, dar nu-i ieșea la socoteală. Doar dacă nu...

— Și sora ei va veni, zise Vincent. Doamna Keeping. Suntem atașați de ea, nu-i așa, Sophia? Nu doar pentru că ea este cea care a făcut posibil ca noi să devenim autori faimoși la nivel mondial.

Chicoti, la fel ca toată lumea – inclusiv Flavian.

„La dracu”, se gândi el. Tocmai rezistase tentației acelei pajiști și a narciselor. Dar tot avea să se întâlnească

cu ea astăzi. Aici. Venea la cină.

Măcar în seara asta nu avea să fie scăldată în mici trâmbițe de soare venite din cer.

Și, dacă el nu era foarte atent, se va trezi scriind sonete până la urmă. Unele teribil de proaste.

Mici trâmbițe de soare, pentru numele lui Dumnezeu.

Dar durerea lui de cap părea a se diminua dintr-odată.

capitolul 5

Agnes nu se întoarse în parc, în ciuda faptului că era o zi minunată și că narcisele nu aveau să stea înflorite pentru totdeauna sau nici măcar nu aveau să mai fie înflorite mult timp. Rămase în schimb acasă, pentru a-și spăla părul și a visa la scuze pentru a nu merge la cină. Dar nu putea să facă mai mult decât să viseze scuzele, pentru că Dora arăta de parcă ar fi fost gata să o ia pe sus la cea mai mică încercare a ei de a rămâne acasă.

Agnes se întreabă dacă *el* mersese acolo în această dimineață și, dacă da, cum se simțise să descopere că ea nu era acolo. Probabil ridicase din umeri și uitase de ea în câteva momente. Probabil nu era dificil pentru un bărbat ca el să găsească femeii pe care să le sărute când avea chef.

Un bărbat ca el.

Nu știa nimic despre el, doar că fusese cândva ofițer militar și probabil fusese rănit destul de sever încât să petreacă niște ani în Cornwall, în casa ducelui de Stanbrook, recuperându-se. Singurul semn al vreunei răni era bâlbâială lui ușoară – și asta putea să nu aibă nimic de-a face cu războiul. Poate avusese mereu un impediment în vorbire.

Dar... *un bărbat ca el*. Era extraordinar de chipeș. Mai mult de atât însă, radia o masculinitate magnetică, aproape copleșitoare. Ochii lui cu pleoape lăsate și sprânceana mobilă sugerau că era un afemeiat. Și felul cum arăta, fizicul său, aerul lui de comandant l-ar fi făcut unul de

succes și probabil unul nemilos.

Nu că ar fi putut fi sigură de ceva. Nu-l cunoștea, își trase pe ea rochia ei de un verde pal când sosi momentul să se pregătească și își aminti că era cea pe care o purtase la balul recoltei. N-avea ce să facă. Era cea mai bună rochie a ei, și nimic altceva nu ar fi mers în această seară. Oricum, nimeni nu avea să își aducă aminte. El nu avea să-și amintească. În afară de Sophia și de Dora, niciunul dintre invitații din seara asta nu o văzuse în acea seară. Își aranjă părul un pic cam prea sobru decât i-ar fi plăcut ei. Nu ar fi trebuit să-l spele astăzi. Mereu era mătăsos și greu de aranjat în prima zi.

Cui avea să-i pese de cum arăta ea? Dora era palidă, și părul ei închis la culoare era și mai sobru decât al surorii ei.

— Stai jos și dă-mi voie să-ți fac din nou părul, zise Agnes.

Faptul că se ocupa de aranjarea surorii ei calma și propriul ei disconfort până sosea trăsură din Middlebury și se făcea ora să plece.

Când ea și Dora fură anunțate, erau doar zece oameni adunați în salon. Și doi dintre ei erau Sophia și viconteul Darleigh, pe care-i cunoșteau de mult. Trei dintre ceilalți veniseră ieri în vizită. Chiar ar fi trebuit să nu fie un calvar să-i cunoască pe ceilalți. Cu toate astea, aveai senzația că erau mai mult de zece persoane în încăpere și era greu să te convingi că erau oameni ca oricare alții, în ciuda grandorii titlurilor lor.

Agnes fu obligată să recunoască față de ea însăși că o îngrozea o singură întâlnire – iar el nu era deloc un străin.

Ducele de Stanbrook era un domn înalt, elegant, cu o înfățișare austeră, cu părul închis la culoare, cu cenușiu la tâmpile. Sir Benedict Harper era slab și chipeș – și stătea într-un scaun cu rotile. Soția sa, Lady Harper, era înaltă și cu forme, foarte oacheșă și uimitor de frumoasă într-un mod vag exotic. Conte de Berwick era un tânăr cu părul brunet care continua să arate bine în ciuda cicatricii urâte care-i traversa chipul, al unui ochi afectat de cicatrice și a

unei părți a gurii un pic deformate.

Agnes se concentrează la fiecare prezentare, dar le și zâmbi și încuviință din cap către Lady Barclay și Lord și Lady Trentham. Era ca și cum credea că, dacă făcea asta, putea să evite să se uite la a zecea persoană.

— Și cred că l-ai cunoscut pe viconte Ponsonby, zise Sophia când termină cu prezentările. Da, știu că l-ai cunoscut, Agnes. Ai dansat cu el la balul recoltei. Domnișoară Debbins, ai fost și dumneata prezentată atunci?

— Da. Dora făcu o reverență. Bună seara, milord.

Agnes, lângă ea, înclină din cap. El zâmbi și întinse mâna dreaptă spre mâna Dorei.

— Înțeleg că veți fi... fi salvatoarea noastră în seara asta, domnișoară Debbins, spuse el. Dacă nu ați fi v... venit să cântați pentru noi, am fi fost c... condamnați să-l ascultăm pe Vincent cum scârțâie la v... vioara lui toată seara.

Dora își așeză mâna în a lui și îi zâmbi.

— Ah, dar nu trebuie să uitați, milord, spuse ea, că Excelența Sa a învățat acele scârțâituri de la mine. Și s-ar putea să vreau să contrazic felul cum îi descrieți cântatul.

Zâmbetul lui se accentua, și Agnes se simți inexplicabil de indignată. El începuse să o farmece pe Dora și îi ieșea. Părea mult mai relaxată decât fusese când sosiseră.

— Hei, zise Lord Trentham, ai face bine să ai grijă, Flave. Nu există nimic mai aprig decât o mamă care-și apără puiul sau o profesoară care-și apără elevul.

— Recunoaște că ai născocit asta acum, Hugo, zise contele de Berwick. Dar a fost una bună. Doamnă Keeping, sunteți o pictoriță talentată – cel puțin, așa ne-a informat Lady Darleigh. În acuarele sau în ulei?

Cineva le aduse băuturi, și conversația continuă cu o ușurință surprinzătoare timp de cincisprezece minute, înainte să intre majordomul pentru a o informa pe Sophia că cina era servită. Dar *normal* că dialogul decurgea cu ușurință. Acești oameni erau membri ai înaltei aristocrații.

Se simțeau în largul lor printre oameni și experți în exercitarea bunelor maniere și în arta conversației. Nu le putea lua mult să tragă o concluzie despre vizitatoare – temătoare și cu limba legată în ciuda faptului că și ele erau femei educate.

Sophia stabilise locul fiecăruia la masă. Agnes se trezi condusă în sufragerie la brațul foarte solid al lui Lord Trentham. Locul ei era pe la jumătatea mesei, și el se așeză lângă ea. Dora, observă ea, primise locul de onoare, la dreapta vicontelui Darleigh, care stătea în capul mesei. De partea cealaltă a Dorei stătea ducele de Stanbrook. Biata Dora! Avea să aprecieze onoarea care i se făcea, dar cu siguranță avea să fie și îngrozită. Doar că ducele își aplecă ușor capul să-i spună ceva, și ea zâmbi cu o căldură autentică.

Viconteles Ponsonby se așeză lângă Agnes.

„Ce ghinion teribil”, se gândi ea. Ar fi fost suficient de rău ca el să stea vizavi de ea, dar măcar așa nu ar fi trebuit să poarte o conversație cu el. De partea cealaltă a lui stătea Lady Harper.

— De obicei, nu suntem așa formal, zise Lord Trentham, vorbind tare. Asta-i în onoarea ta și a domnișoarei Debbins.

— Păi, zise ea, este plăcut să te simți important.

Părea un domn formidabil. Umerii lui erau masivi, părul îi era tuns scurt, chipul sever. Ca ofițer, mânuise o sabie, dar cu siguranță s-ar fi simțit mai bine agitând un topor. Dar în ochii lui se ascundea un zâmbet.

— Pe vremuri, tremuram de groază, îi zise el, încă vorbind doar pentru urechile ei. Tatăl meu a fost un negustor din Londra, care întâmplător a strâns suficienți bani să-mi cumpere o uniformă când i-am zis că vreau să fiu soldat.

— Oh. Îl privi cu interes. Și titlul dumneavoastră?

Ar fi putut să jure că el roșise.

— Aia a fost o nebunie, îi zise el. Trei sute de oameni morți îl meritau mai mult decât mine, dar prințul de Wales a fost sentimental cu mine. Pare impunător însă, nu credeți?

Lord Trentham.

— Cred, zise ea, că există o poveste ascunsă în spatele acelei... nebunii, milord, dar păreți stânjenit să o povestiți. Lady Trentham este și ea din clasa negustorilor?

— Gwendoline? zise el. Sfinte Dumnezeule, nu - scuzați-mi limbajul. Când am cunoscut-o anul trecut la Penderis, era Lady Muir, văduva unui viconte. Și este fiica și sora conților de Kilbourne. Dacă-i înțepați degetul, îi va curge sânge albastru. Dar m-a ales pe mine. Ce prostie din partea ei, nu credeți?

Oh, Dumnezeule, Agnes îl plăcea. Și, după alte câteva minute, își dădu seama că era onest. Poate că nu purta genul de conversație elevată pe care domnii o purtau cu doamnele, fiind în largul lor cu ele, dar găsise o altă metodă. Dacă ea se simțea un pic inconfortabil, în ciuda faptului că era născută într-o familie nobilă, spunea el în așa multe cuvinte, cum credea ea că se simțea el în situații similare, având în vedere că el era un bărbat care provenea din clasa de mijloc?

„Înțeleaptă Lady Gwendoline că l-a ales”, se gândi Agnes. Și femeia care stătea vizavi și la stânga lor era absorbită de ce îi spunea Sir Benedict.

Și atunci, Lady Barclay, care se afla de cealaltă parte a lui, îi atinse mâneca, și el se întoarse spre ea.

— Agnes, zise Lord Ponsonby de pe cealaltă parte a ei.

Ea se întoarse uimită spre el, dar nu i se adresa ei. Făcea o observație.

— Un nume f... formidabil, adăugă el. Sunt aproape b... bucuros că nu am putut respecta întâlnirea noastră.

Ea habar n-avea de unde să înceapă.

— Formidabil? Agnes? zise ea. Și aveam o întâlnire, milord? Dacă da, eu nu știam de ea. Oricum, nu am fost acolo. În dimineața asta am avut lucruri mai importante de făcut.

— În dimineața asta? Și unde nu ați mers în d... dimineața asta? Întrebă el.

Ce greșală elementară făcuse. Atacă peștele din

farfurie cu o atitudine răzbunătoare.

— De ce formidabil? Întrebă ea când își dădu seama că el încă se uita la ea, cu cuțitul și furculița suspendate deasupra farfuriei lui. Agnes este un nume decent.

— Dacă ați fi Laura, zise el, sau Sarah ori chiar M... Mary, aş face planuri să vă sărut din nou. Sunt nume docile, moi. Dar Agnes sugerează tărie de caracter și o palmă dureroasă peste ob... obrazul oricărui bărbat suficient de îndrăzneț să fure un s... sărut a doua oară, când se presupune că ea ar fi cu garda ridicată. Da, sunt aproape bucuros că nu ne-am putut î... întâlni. Chiar nu ați fost acolo? Căci eu poate am fost. Dar narcisele nu vor înflori pentru totdeauna.

— Nu a avut deloc de-a face cu dumneavoastră, zise ea. Am avut alte lucruri de făcut.

— Mai importante decât să pictați? Întrebă el. Mai importante decât m... mine?

Oh, Dumnezeule, erau la o cină. Oricine ar fi putut auzi frânturi din conversația lor în orice moment, deși era puțin probabil. Și cum se amestecase în asta? Nu flirta cu el și nu avea nicio intenție să-i înlăture plictiseala pentru următoarele două săptămâni și jumătate flirtând cu el.

— Deci mai importante decât mine, zise el cu un oftat exagerat când ea nu-i răspunse. Sau ar trebui să fie *eu*? Mai importante decât eu. Uneori, te simți foarte pedant când insiști să folosești gramatica în mod corect, nu credeți, doamnă Keeping?

Ea nu se uită la el. Dar zâmbi către farfurie și apoi râse.

— Ah, așa-i mai bine. Acum, știu cum să vă fac să râdeți. Trebuie doar să vorbesc corect gramatical.

Ea ridică paharul de vin și se întoarce către el.

— În seara asta, vă simțiți mai puțin sălbatic? Îl întrebă ea.

Ochii lui deveniră nemișcați, și ea își dori să nu-i fi amintit că el spusese asta în ziua anterioară.

— Mă aștept să fiu calmat de muzică, zise el. S... sora dumneavoastră este așa talentată cum susține Vincent?

— Da, este, replică Agnes. Dar puteți judeca singur mai târziu. Vă place muzica?

— Când este interpretată bine, zise el. Vincent interpretează bine, deși îmi place să-l tachinez că nu. Ne t... tachinăm unul pe altul, să știți. Este unul dintre aspectele înduioșătoare ale prieteniei adevărate.

Uneori, ea simțea că el nu era așa superficial cum părea să indice expresia lui obișnuită. Își aminti că la fel considerase și la bal. Nu era, se gândi ea, tremurând pe interior, un bărbat pe care să-l cunoști ușor.

— Uneori c... cântă o notă greșită, zise el, și deseori c... cântă mai lent decât ar trebui. Dar cântă cu ochii larg deschiși, doamnă Keeping, și asta c... contează. Asta este tot ce contează, nu sunteți de acord?

Și deseori vorbea în ghicitori. Agnes simțea că o judeca după cât de bine putea să le interpreteze.

— Cu ochii sufletului? zise ea. Și nu vorbiți doar despre Lord Darleigh sau doar despre a interpreta muzică, nu-i așa?

Dar ochii lui erau din nou batjocoritori.

— Ați devenit prea p... profundă pentru mine, doamnă Keeping, zise el. Deveniți filosofică. Este o trăsătură alarmantă la o d... doamnă.

Și avu obrăznicia să se înfioare un pic.

Ea văzu că Lord Trentham terminase discuția cu Lady Barclay – cel puțin pentru moment. Agnes se răsuci și îl întrebă dacă locuia la Londra tot anul.

*

„Agnes”, se gândi Flavian în timp ce se îndreptau spre salonul de muzică și o privea vorbind cu Hugo, cu brațul petrecut pe după al lui. Nu te puteai imagina recitând un sonet către sprânceana arcuită delicat a lui Agnes, nu-i așa? Sau plângând la tragedia nemuritoare a lui *Romeo și Agnes*. Părinții ar trebui să aibă grijă ce nume dau copiilor lor.

După ce o conduse pe Lady Harper aproape de pian,

rămase în picioare. Își prinse mâinile la spate cât Vincent cântă la vioară – o melodie populară cu ritm vioi. Vince chiar progresase – era mai mult vibrato în modul lui de a interpreta decât fusese anul trecut –, deși cine știa cum învățase el să cânte fiind orb? Era un triumf al spiritului uman că reușise asta. Flavian nu se alătură aplauzelor care urmau după piesă. Zâmbi însă cu afecțiune către prietenul său, uitând pentru o clipă că Vince nu-l putea vedea. Uneori, ai tendința să uiți de așa ceva.

Pisica torcea destul de zgomotos când se terminară aplauzele, și urmă un râs general.

— Eu mă abțin să comentez, zise Flavian.

Lady Harper cântă la pian câteva minute, deși protestase susținând că reluase cântatul recent, după o pauză de mulți ani. Apoi interpretează un cântec galez – în galeză. Avea o voce de mezzosoprană frumoasă și aproape te făcea cumva să tânjești după dealurile și cețurile din Țara Galilor. Aproape.

Asta era o femeie, se gândi Flavian, cu care ai putea avea fantezii romantice și erotice dacă nu ar fi fost soția unui bun prieten – și dacă ai simți pentru ea ceva mai mult decât apreciere pur estetică.

Imogen și Ralph surprinseseră pe toată lumea cântând un duet acompaniați de Lady Trentham. Flavian nu avu nevoie să-i tachineze după – o făcuseră toți ceilalți în locul lui. Lady Trentham cântă apoi singură, și se vedea că avea abilități exersate, în vreme ce Hugo zâmbea ca un idiot și arăta gata să explodeze de mândrie.

Vincent cântă la harpă, și Flavian veni mai aproape pentru a se minuna de faptul că el putea să distingă așa multe coarde una de cealaltă când nici măcar nu le putea vedea.

Apoi fu rândul domnișoarei Debbins să cânte, și Flavian nu mai avu nicio scuză să nu stea locului, pentru că ea cu siguranță avea să cânte mai mult de câteva minute. Ar fi trebuit să se așeze mai devreme. Acum, avea de ales între a se strecura între George și Ralph pe canapea, ceea ce ar fi arătat un pic cam ciudat și ar fi putut enerva mâța,

care stătea acum încolăcită pe perna din mijloc – sau să stea lângă doamna Keeping pe un fotoliu pentru doi un pic mai îndepărtat de pian.

Alese să nu enerveze pisica.

Se întrebă dacă ea spusese adevărul în legătură cu faptul că nu se dusese în parc în această dimineață și apoi își dădu seama cât de vanitos era din partea lui să-și imagineze că ea se dusese acolo și fusese dezamăgită să nu-l găsească, așa că pretinsese că nu mersese de fapt.

Probabil o dezgustase total când o sărutase. Probabil nu fusese sărutată de un alt bărbat în afară de soțul ei. De fapt, era clar că nu fusese sărutată. Scria pe ea *femeie virtuoașă* cu cerneală invizibilă.

— Deci începe distracția serioasă? zise el când domnișoara Debbins se așează la harpă.

— Insinuați că restul reprezentațiilor au fost plictisitoare? replică ea.

El apucă mânerul monoclului și îl ridică pe jumătate.

— Sunteți într-o stare combativă, doamnă Keeping. Dar aș z... zice că niciunul dintre cei care au cântat nu va dori să u... urmeze după domnișoara Debbins.

— Aici, aveți dreptate, fu ea de acord.

Purta aceeași rochie pe care o avusese la balul recoltei. Cum naiba își amintise asta? Cu greu era un obiect vestimentar la modă, deși era destul de drăguță. Lumina uneia dintre lumânări făcea să sclipească broderia argintie de la tiv, așa cum își aminti că se întâmplase și data trecută.

Și apoi, își coborî paharul și rămase cu gura căscată. Cel puțin, așa se simțea pe interior, chiar dacă nu i se vedea pe față. Pentru că dintr-odată muzica începu să curgă, să se onduleze, să crească în jurul lor și să facă o serie de alte lucruri uimitoare care nu puteau fi descrise în cuvinte. Și totul venea de la o harpă și de la degetele unei femei. După un minut sau două, Flavian ridică monoclul până la ochi și se uită prin el la instrument, la coarde și la mâinile femeii care-l atingeau. Cum era posibil...

Aplauzele de la sfârșitul piesei erau mai mult decât

politicoase, și domnișoara Debbins fu rugată să cânte din nou înainte de a se muta la pian. Când se duse la pian, George sări în picioare pentru a-i aranja bancheta.

— Cântați și dumneavoastră, doamnă Keeping? întrebă Flavian în timp ce sora ei se pregătea la clape.

— Prea puțin.

— Dar pictați, zise el. Sunteți talentată? Lady Darleigh s... spune că sunteți.

— Este amabilă, zise doamna Keeping. *Ea* este talentată. I-ați văzut caricaturile? Și ilustrațiile de la povești? Eu pictez destul de bine pentru propria plăcere și suficient de prost încât să visez mereu la tabloul perfect.

— B... bănuiesc că și Michelangelo și Rembrandt făceau asta, comentă el.

— Poate că Michelangelo a sculptat *Pietà* și apoi s-a dat înapoi și s-a întrebat dacă va putea vreodată sculpta ceva ce merita sculptat. Va trebui să vă v... văd munca pentru a aprecia cât de b... bine vă ridicați la înălțimea măestrilor.

— Chiar așa?

În vocea ei se simțea dispreț.

— Le țineți încuiate? întrebă el.

— Nu, spuse ea, dar aleg cine le vede.

— Și eu nu voi fi inclus printre cei care le văd?

— Mă îndoiesc că veți fi, zise ea.

O replică excelentă. Se uită la ea cu apreciere.

— De ce?

Ea întoarse privirea spre el, și el zâmbi lent. Fu scutită să-i răspundă. Domnișoara Debbins începu să cânte ceva de Händel. Cântă mai bine de jumătate de oră, deși încercă să se ridice de pe locul ei la finalul fiecărei piese. Nimeni nu era dispus să o lase să plece. Și chiar etala un talent extraordinar. Nu te-ai fi așteptat la asta. Era cu vreo zece ani mai mare decât sora ei, dacă nu cu mai mult. Era mai micuță și mai banală. N-avea chiar nimic ieșit din comun – până atingea un instrument muzical cu degetele.

— Cât de ușor este să ignori exteriorul fără să ai cea mai vagă idee că așa pierzi prețioasa frumusețe interioară.

Flavian își dădu jenat seama că zisese cu glas tare ceea ce gândea.

— Da.

Și doamna Keeping îl auzise.

Recitalul ajunsese la final, și o parte dintre prietenii lui erau adunați în jurul domnișoarei Debbins la pian. Lady Darleigh se scuza după vreun minut pentru a se duce în camera copilului – Flavian bănuia că era suficient de modă veche încât să nu fi angajat o doică. Lady Trentham întrebă dacă o putea însoți, și cele două doamne plecară împreună. Vincent anunță că ceaiul urma să fie servit în salonul de primire dacă toată lumea dorea să se retragă acolo. Ralph atingea în tăcere coardele harpei cu degetele sale. George îi oferea brațul domnișoarei Debbins și o informa că era probabil gata de ceai. Ben, care nu-și adusese scaunul cu roțile în salonul de muzică, se ridica lent în picioare între bastoanele sale și Lady Harper și spunea ceva ce se pierdea în gălăgia vocilor.

— Doamnă Keeping. Flavian se ridică și îi oferi brațul. Permiteți-mi!

Avea senzația că ea stătuse foarte tăcută pe locul ei, cu speranța că el avea să se îndepărteze și să uite de ea. Poate asta făcea parte din atracție, nu? Că nu ieșise niciodată în față pentru a atrage atenția? Alte femei o făceau – cu excepția celor care îl cunoșteau sau știau despre el, deși chiar și o parte dintre femeile din ultima categorie îl urmăreau. Pentru unele femei exista o fascinație irezistibilă când venea vorba despre un bărbat periculos, deși în aceste zile reputația lui depășea realitatea. Cel puțin, asta spera el.

— Vă mulțumesc.

Ea se ridică și îi acceptă brațul, atingând doar cu vârful degetelor partea interioară a mânecii lui. Era destul de înaltă. Poate de asta îi plăcuse să danseze cu ea. Mirosea a săpun. Nu a parfum. Nimic puternic sau scump. Doar săpun. Își dădu seama aproape surprins că i-ar plăcea foarte mult să se culce cu ea.

Nu se gândea niciodată la paturi și doamne în același

context. Și ar face bine să înlăture ideea chiar acum. Ceea ce era un păcat, pentru că nu putea nici măcar să flirteze un pic cu ea dacă exista vagul pericol ca asta să ducă la pat.

Avea niște gânduri foarte raționale și, în mod inexplicabil, când intrară în holul mare din aripa de vest, el nu se întoarse cu ea spre scări pentru a o lua în sus spre salonul de primire. Luă în schimb o lumânare și suportul ei de pe o masă, aprinse lumânarea de la una care ardea deja într-un sfeșnic de perete, încuviință din cap către majordom și fu primit în aripa de est a casei.

Cel mai surprinzător era poate faptul că doamna Keeping veni cu el fără să protesteze.

Aripa de est, egală ca mărime și lungime cu aripa de vest, cuprindea în mare parte apartamente. Fuseseră scăldate în lumină și splendoare la balul recoltei din octombrie. Acum, erau întunecate, și pașii lor răsunau găunos. Era și un pic cam rece.

Și naiba îl adusesese aici?

— Uneori, avem tendința să s... stăm prea mult jos pe timpul serii, zise el.

— Și încă este prea frig ca să te plimbi afară prea mult după cină, zise ea.

Ah, deci erau de acord, carevasăzică, că făceau doar un pic de mișcare după ce stătuseră jos ascultând muzică așa mult? Cât de mult stătuseră? O oră? Mai puțin pentru el.

— Dar nu trebuie să mă plimb prea mult pe aici, adăugă ea când el nu interveni în golul conversațional. Dora va crede că am abandonat-o.

— Cred că d... domnișoara Debbins este copleșită de atenție, îi zise el. Binemeritată. Nu va simți lipsa unei biete s... surori.

— Dar o biată soră i-ar putea simți lipsa, zise ea.

— Credeți că v-am a... adus aici ca să f... flirtez? întrebă el.

— De asta m-ați adus?

Vocea ei era moale.

Nimeni nu recunoștea că se juca de-a flirtul. Mă rog, aproape nimeni.

— Da, doamnă Keeping, recunosc el. În salonul de bal când v-am văzut prima dată. Am v... venit să v... valsăm din nou. Să vă sărut... din nou.

Ea nu se smulse de la brațul lui și nu ceru să se întoarcă lângă sora ei imediat.

— Bănuiesc că din salonul de bal nu poate vedea mare lucru la lumina unei singure lumânări, zise ea. Cu greu am putea valsa - nu este muzică.

— Ah, zise el, atunci, va trebui să ne mulțumim cu sărutul.

— *Dar*, zise ea, vorbind în mod deliberat peste ultimele lui cuvinte, pot să fredonez o melodie destul de bine, chiar dacă nici un om întreg la cap nu s-ar gândi să mă invite să cânt singură în fața unei audiențe.

El zâmbi spre ea, dar ea privea deja drept înainte.

Salonul de bal era vast și gol și, într-adevăr, lumina unei singure lumânări nu penetra prea mult întunericul din salon. Era frig. Alesese pentru seducție un loc cât se putea de lipsit de romantism, dacă asta fusese intenția lui când venise aici.

Așeză sfeșnicul pe o masă ornamentată chiar după ușile duble înalte.

— Doamnă, zise el, făcând o plecăciune înflorită și elegantă, îmi acordați plăcerea?

Ea făcu o reverență cu grație și așeză vârfurile degetelor pe încheietura lui.

— Plăcerea este de partea mea, milord, îi zise ea.

Și el o prinse în poziția de vals, ținând-o la distanța corectă de corpul lui și privind-o curios. Ea se gândi o clipă, pe frunte îi apăru un rid de concentrare, apoi fredonă, și în sfârșit se auzi ritmul melodiei de vals pe care dansaseră în urmă cu atâtea luni. O roti pe podeaua goală, intrând și ieșind din umbrele făcute de lumânare. Era conștient de lumina slabă care pâlpâia pe broderia argintie a marginilor mânecilor ei.

După câteva minute, ea rămase fără aer. Muzica șovăi

și apoi se opri. Dar el mai dansă cu ea încă un minut întreg. Putea să audă respirațiile amândurora, sunetul pantofilor lor pe podea, ritmul fiecăruia și foșnetul mătăsii din jurul picioarelor ei.

În cei patru ani de când plecase de la Penderris, avusese o serie de partenere sexuale, toate oferindu-i mare satisfacție. Nu-și luase amante pe termen lung. Flirtase ocazional cu doamne din înalta societate, mereu cu cele suficient de în vârstă încât să cunoască jocul. Nu se culcase cu niciuna dintre ele, nici măcar cu cele care se arătaseră dispuse, chiar dornice. Rareori le sărutase.

Doamna Keeping nu se încadra în niciuna dintre categoriile cunoscute – un gând care-l tulbura și îl excita.

Când se opriră din dansat, nu știa ce să zică și nici nu îi venea să-i dea drumul. Stătea cu o mână pe talia ei și cu cealaltă prinsă în mâna ei. Și privi în jos la ea până când ea își plecă ușor capul și înlătură o scamă invizibilă de la pieptul rochiei ei cu mâna care se odihni pe umărul lui. Puse mâna la ochi și se uită la el.

El o sărută, ținând-o în acel moment în poziția de vals, deși mâna de pe talia ei deveni tot mai încordată.

Mâna ei o strânse pe a lui aproape dureros de tare. Buzele ei tremurau.

„Ușurel”, își zise el. Ușurel. Era o văduvă nobilă și incontestabil virtuoaasă. Era prietena cea mai apropiată a vicontesei Darleigh. Se afla în casa lui Vincent.

Dar el îi eliberă mâna ca să o cuprindă cu ambele brațe și să adâncească sărutul. Ea răsuci o mână în jurul umerilor lui și întinse cealaltă mână pe ceafa lui.

Și femeia neghioabă îi răspunse la sărut.

Dar chestia era că-l săruta cu o plăcere evidentă, chiar cu dorință, dar fără *pasiune* reală. Doar că el o simțea cu siguranță pulsând aproape de suprafața plăcerii pe care ea și-o permitea să o simtă. În abandonul ei exista control – dacă asta nu era o contradicție în termeni.

Dacă ea pierdeva controlul?

Ar fi putut să-i provoace asta.

Dorința de a face fix asta mocnea în el în timp ce-i

explora gura cu limba, mișcându-și mâinile pe curba spinării ei, cuprinzându-i pentru o clipă fundul în mâini și lipind-o de vintrea lui.

Ar putea să elibereze pasiunea pe care nimeni nu o dezvăluise niciodată în viața ei – nici măcar plictisitorul ei soț. Pasiune despre care ea nici măcar nu știa că pândeă în interiorul ei.

Ar putea...

El își înălță capul și reveni cu mâinile pe talia ei.

— A z... zis cineva c... ceva despre ceai în salon? o întreabă el.

— Vicontele Darleigh a spus, zise ea. Dar cred că ați luat-o în sens greșit în hol, milord.

— Ah, ce neatent am fost! Îi dădu drumul și luă lumânarea de pe masă. Îi oferî brațul său. Să ne întoarcem și să v... vedem dacă a mai rămas ceva în ceainic?

— Ar fi o idee bună.

Și o dorea.

La dracu'!

Dă-l încolo de flirt și de cochetat. Dă-le încolo de văduve virtuozose și de respectabilitate nobilă.

O dorea.

Avea nevoie de ea, se gândi el alarmat.

Și dacă asta nu era suficient să facă orice bărbat să o ia la goană cât mai departe și fără să se oprească, nu știa ce ar fi fost.

Mai ales un bărbat sălbatic. Și periculos.

capitolul 6

Timp de trei zile după seara muzicală, Agnes evită Middlebury – și casa, și parcul. Fu o decizie ușoară în două dintre cele trei zile, pentru că plouă.

Middlebury Park veni la căsuță însă, în două vizite – una din partea Sophiei, a lui Lady Trentham și Lady Harper în prima zi și una din partea ducelui de Stanbrook și a

contelui de Berwick în a treia zi. Sophia aduse cu ea copilul, și el fu în mare parte centrul atenției pe durata vizitei, așa cum sunt aproape mereu copiii. Ambele grupuri veniră să le mulțumească pentru că luaseră parte la cină și să o felicite pe Dora pentru priceperea cu care cânta. Ducele exprimă politicoasa speranță că aveau să o asculte din nou înainte să li se termine vizita.

În dimineața celei de-a patra zile, soarele strălucea din nou, deși fu nevoit să răzbească printre câțiva nori înalți, și Dora porni pe jos pentru a ține cu vicontele lecțiile regulate de muzică. Agnes stătea în mica lor grădină din față și își flutura mâna în semn de rămas-bun. Deseori mergea cu sora ei și petrecea timpul cu Sophia, dar săptămâna asta nu avea să meargă, în ciuda faptului că Sophia o asigurase în urmă cu trei zile că era bine-venită oricând și că nu trebuia să stea deoparte doar pentru că avea ea invitați.

De-a lungul străzii se apropiau cai – patru la număr. Călăreții lor se opriră pentru a o saluta pe Dora. Agnes s-ar fi retras în casă, dar se temea deja că fusese văzută și ar fi fost nepoliticos din partea ei să nu aștepte ca să le ureze o dimineață bună în timp ce treceau. Și atunci, unul dintre ei se desprinsе de grup și o luă în față, venind spre ea.

Lord Ponsonby.

Agnes își cuprinse talia cu mâinile și încercă să pară calmă și neîngrijorată sau cel puțin ca și cum nu ar fi petrecut prea mult timp în ultimele patru nopți – oh, și pe timpul zilei – reținând acel vals și acel sărut. Era ca o școlăriță amețită de o dragoste romantică și nu părea aptă să-și adune hotărârea pentru a elimina această nebulă.

— Doamnă.

El atinse borul pălăriei sale înalte cu biciul și privi în jos la ea cu ochi care păreau să ardă în propriii ochi – ce fantezie prostească. Sau poate nu. Din nou, ea observă că el avea experiență în a flirta.

— Milord.

Ea își înclină capul către el și își strânse mâinile și mai puternic, până când el coborî privirea să le observe.

— Astăzi nu p... pictați narcise? întrebă el.

— Mă gândeam să mă duc mai târziu, îi zise ea.

Chiar o deranja că risca să le piardă chiar când erau mai frumoase și că avea să fie nevoită să aștepte un an întreg până înfloreau din nou.

Și acolo se încheie conversația lor. Fu ajuns din urmă pe drum de ceilalți trei călăreți, toți urându-i o dimineață frumoasă, înainte de a pleca mai departe. Mergeau la Gloucester, o informă ducele pe Agnes, să se uite la catedrală.

Era destul de departe. Chiar dacă petreceau nu mai mult de o oră acolo, nu aveau cum să se întoarcă decât după-amiaza târziu. Deci iată ocazia ei. Avea să se ducă să picteze.

De obicei, în acest gând exista bucurie și seninătate, pentru că ea picta majoritatea tablourilor afară, și subiectele ei erau aproape mereu florile de câmp care creșteau la marginea tufișurilor și pe pajiștile de dincolo de sat. În vreme ce picta, putea să uite de tristețea persistentă legată de căsătoria ei mult prea scurtă, de plictiseala zilelor ei, de singurătatea pe care încerca să o ascundă până și de ea, de sentimentul că viața trecea pe lângă ea – cum, de altfel, trecea și pe lângă alte mii de femei ca ea. Din punctul ăsta de vedere, nu era unică. Nu trebuia să cadă niciodată pradă îngrozitoarei autocompătimiri.

Astăzi însă, când plecă de acasă cu șevaletul și proviziile ei, nu simțea nicio seninătate, ci doar hotărârea să-și reprime emoțiile învolburate și să-și trăiască viața cum o făcea în mod normal, astfel încât, peste două săptămâni, când invitații vor fi plecat de la Middlebury Park, nu urma să se simtă ca și cum ar fi fost părăsită, lăsată cu inima frântă.

Nu era deloc o chestie plăcută să fii îndrăgostită – excepție făcea poate când rețraia un anumit vals fără muzică și un anumit sărut care păruse șocant de indecent în acel moment, dar probabil nu fusese așa după orice standard lumesc. Dar nu trăiai mereu cu amintiri și vise. Nu putea să ignore la nesfârșit faptul că era singură și că era

posibil să fie singură pentru tot restul vieții.
Porni înspre partea îndepărtată a parcului.

*

Flavian nu făcu tot drumul până la Gloucester. Cam după o jumătate de oră de drum, i se păru că armăsarul său avea ceva la piciorul drept din față. Ralph sări jos din șă, neinvitat, să se uite, obligându-l pe Flavian să coboare și să se uite și el. Bineînțeles că nu era nimic în neregulă, și Imogen, care călărise un pic în urma lor, spuse că ea nu observase calul șchiopătând. Dar Flavian declară că îi era teamă să riște să călărească mai departe de casă, riscând să ologească calul complet. Avea să meargă înapoi și să îl roage pe grăjdarul-șef al lui Vincent să examineze piciorul ca să fie sigur.

Nici nu voia să audă ca restul să vină înapoi cu el. Nu, nu, trebuiau să-și continue drumul și să se bucure de Gloucester.

Ralph se uită cu asprime la el înainte de a pleca, dar nu spuse nimic. Ralph fusese singurul care remarcase absența lui și a doamnei Keeping cu câteva seri în urmă.

Te-ai pierdut între salonul de muzică și celălalt salon, nu-i așa, Flave? îl întrebase el.

Flavian își ridicase monoclul.

— Chiar așa, bătrâne, răspunsese el. Va t... trebui să-i cer vicontesei un ghem de sfoară pentru a-l înșira, ca să-mi g... găsesc drumul dintr-o cameră în alta.

— Sau i-ai putea cere lui Vince să-ți împrumute câinele lui, zisese Ralph. Deși se spune că trei sunt deja o mulțime.

Flavian dusese monoclul până la ochi pentru a-și analiza prietenul prin el, dar Ralph doar rânjise.

Călări lent înapoi spre Middlebury. Conversația de noaptea precedentă se amplificase când Ralph le povestise despre scrisoarea pe care o primise mai devreme în timpul zilei. Ale naibii scrisori! Era de la domnișoara Courtney, sora unuia dintre cei trei prieteni ai lui Ralph care fuseseră

omorâți cu câteva clipe înainte ca el să fie grav rănit pe câmpul de luptă din Spania. Nu se cuvenea ca o domnișoară tânără să-i scrie unui domn necăsătorit, dar ea făcuse asta în mod periodic de la moartea fratelui său, pretinzând privilegiul unei surori onorifice. Acum, la vârsta destul de avansată de 22 de ani, urma să se mărite cu un cleric prosper, de undeva de pe lângă granița cu Scoția.

— Dar încă are o slăbiciune pentru tine, Ralph? întrebese Ben.

— Probabil că nu, răspunsese Ralph, altfel nu s-ar mărita cu reverendul, nu-i așa?

Dar cu toții știau că ea avusese o *slăbiciune* pentru Ralph de când el era băiețandru și ea, încă la școală. Și că ea își venerase singurul frate și se îndreptase spre Ralph în disperarea suferinței ei, scriindu-i la reședința Penderris și căutându-l la Londra după ce el se întorsese acolo. El nu răspunsese la majoritatea scrisorilor ei, invocând că era bolnav în cele câteva misive scurte pe care i le scrisese, și o evitase de fiecare dată când putuse. Mersese până la a se oferi să-i aducă un pahar de limonadă la un bal, dar, de fapt, ieșise din casă, o lăsase însetată și plecase din Londra chiar a doua zi.

— Te simți vinovat, spusese George în seara trecută, că nu te-ai căsătorit cu ea chiar tu.

Vinovăția din nou! Nimic altceva decât vinovăție. Exista viața fără ea pentru unii oameni?

— Țineau neobișnuit de mult unul la celălalt, explicase Ralph. Max și domnișoara Courtney, adică. Erau doar ei doi. Dacă eu *chiar* aș fi fost prietenul lui Max, așa cum mereu am susținut, aș fi avut grijă de sora lui, nu-i așa? La asta s-ar fi așteptat de la mine.

— Să mergi până la a te căsători cu ea? spusese Imogen. Cu siguranță, nu și-ar fi dorit ca sora lui, pe care o iubea așa mult, să se mărite doar din datorie, Ralph. Și asta ar fi fost din partea ta. Și ea ar fi știut acest lucru – dacă nu de la început, măcar la un moment dat. Și ar fi fost nefericită. Nu i-ai fi făcut un favor.

— Aș fi putut măcar, spusese el, să-i arăt puțină

compasiune, puțină afecțiune, puțină... *La dracu cu totul*, înainte reușeam să simt niște emoții așa frumoase. Îmi cer scuze pentru limbaj, Imogen.

Ralph susținea de ani de zile că cea mai rea dintre multiplele lui răni fusese moartea emoțiilor. Se înșela, desigur. Se simțea vinovat și trist. Dar era clar că lipsea o mare parte din viața sa emoțională, însă numai el știa care.

— Într-o zi vei simți din nou iubirea, îi spusese Hugo. Ai răbdare cu tine.

— Zise cel mai mare amant al lumii, comentase Flavian, ridicând sprânceana și monoclul în direcția lui Hugo și câștigând de la Hugo una dintre cele mai feroce încruntături ale sale.

— Ralph simte deja iubirea, spusese Vince. Ne iubește pe noi.

Și asta înlăcrimase ochii lui Ralph.

El și trei prieteni vechi pleaseră la război la vârsta de 17 ani, cu idealuri glorioase și cu viziuni și mai glorioase cu lucruri onorabile îndeplinite în lupte. La scurtă vreme după, trei dintre ei fuseseră împrăștiți într-o baie de sânge, măruntaie și creier într-o acțiune de cavalerie gândită prost. Acțiunea fusese întâmpinată cu marile tunuri ale armatei franceze. Ralph privise îngrozit și neajutorat înainte ca și el să fie secerat.

— Mi se pare o căsătorie decentă pentru domnișoara Courtney, zisese George. Îndrăznesc să cred că va fi fericită.

Flavian nu menționase propria scrisoare de la Marianne, sora lui. Aceasta îi explicase că ea, soțul ei și copiii lor se aflau la Candlebury și că aveau să rămână acolo până după Paște, apoi aveau să plece spre Londra pentru sezon. Velma sosise la reședința Farthings? Știa asta? Marianne urma să facă o vizită acolo cu mama lor. Flavian intenționa să meargă acolo după ce pleca din Middlebury Park? Ea chiar spera asta. Copiii ar fi fost extaziați să-l vadă, pentru că unchiul lor era persoana lor favorită din lume de când îi dusesese la Turnul Londrei anul trecut și la Gunter's la înghețată.

Flavian nu se lăsase păcălit de menționarea scurtă, aproape în treacăt a Velmei. Era evident pentru el – cum era nasul de pe fața sa când își încrucișa ochii – că familia lui și a ei sperau să reaprindă marea poveste de iubire care se terminase cu o tragedie după ce el căzuse de pe cal în bătălie și își lăsase mințile pe câmp când fusese luat de acolo, iar Velma și Len se consolaseră unul pe celălalt căsătorindu-se. Ce noroc că Len murise la doar șapte ani după. Fusese foarte amabil din partea lui.

Velma se căsătorise cu Len pentru că el, Flavian, era bolnav, un mort viu, deși corpul încă îi funcționa. Nimeni nu se așteptase ca el să-și revină, nici măcar medicul care venea la intervale regulate să-i zgâlțâie capul, să dea din gură și să pară serios și învățat. Cu toții spusese ră asta în urechile lui, și, deși el nu înțelegea nici măcar jumătate din ce-i spuneau oamenii, înțelegea invariabil tocmai lucrurile pe care ar fi preferat să nu le audă. Era nebun, cu mintea dusă pentru totdeauna. Cineva trebuia să facă numaidecât ceva în legătură cu asta, în loc să se agate de o speranță nerealistă. Velma și Len fuseseră primii care înfruntaseră realitatea. Se îndreptaseră unul spre celălalt în suferința lor inconsolabilă și găsiseră un oarecare confort în faptul că împreună puteau să și-l amintească așa cum fusese.

Cel puțin, asta era povestea spusă mereu în familie. Mama lui, sora lui, mătușile, unchii și verii lui până la a treia și a patra spiță o scoteau la iveală la fiecare adunare de familie. Era o poveste care te atinge și mereu făcea să lăcrimeze una sau mai multe perechi de ochi. Epilogul zguduitoare era, desigur, faptul că, după toată șederea îndelungată la Penderis, lui îi reveniseră mințile mai mult sau mai puțin. Asta-i amintea mereu uneia dintre mătușile lui – să fie al naibii dacă-și amintea care – de Julieta care se trezea din somnul ei chiar după ce Romeo se sinucisese, crezând-o moartă.

Dar acum Len era mort. Nu era de mirare că printre unii dintre ei se aprinseseră speranțe pentru un final fericit în sfârșit.

Flavian însă nu-i iertase pe niciunul dintre ei.

Când, la mai puțin de două săptămâni după ce fusese adus acasă, Velma venise să-i spună că anunțul despre încheierea logodnei lor urma să apară în ziarele de a doua zi și că la trei zile după urma să apară anunțul despre noua ei logodnă, el încă nu putea vorbi clar sau coerent. Nu reușise să spună ceva, dar înțelesese destul de bine. Ea îl bătuse ușurel peste mână și plânsese zdravăn.

— Nu-ți vei reveni niciodată, Flavian, îi zisese ea. Amândoi știm asta – ba nu, eu nu cred că tu știi sau vei ști vreodată. Poate este mai bine să nu știi nimic – mai bine decât ce am pățit eu. Te iubesc. Te voi iubi până în ziua în care voi muri. Dar nu pot rămâne legată de tine. Am nevoie de mai multe de la viață, și voi încerca să găsesc asta alături de Leonard. Sunt sigură că, dacă ai înțelege și ai putea vorbi, ai fi de acord din toată inima. Sunt sigură că ai fi fericit pentru mine – pentru noi. Ai fi fericit că îmi voi petrece viața cu Leonard și el cu mine – doi dintre oamenii care te iubesc foarte mult.

El încercase cu disperare să vorbească, dar nu reușise să scoată mai mult de câteva sunete bâlbâite și fără sens. Oricum, în acele zile, mintea lui încă nu recuperase conceptul de propoziții. Chiar și unul sau două cuvinte recunoscutibile nu ar fi fost de ajuns dacă, printr-un miracol, le-ar fi rostit. Și șansele erau să iasă cuvinte greșite, ceva diferit de ce intenționa mintea lui, cel mai probabil niște blasfemii oribile. Mama lui îl implora uneori să nu mai înjure. Dar rana lui era de așa manieră încât el pierduse controlul asupra vorbirii și asupra cuvintelor pe care le folosea când putea articula un sunet.

— Sunt sigură că ne-ai da binecuvântarea ta, îi zisese Velma, mângâindu-i mâna. Sunt sigură că ai face-o, și așa l-am asigurat pe Leonard. Mereu te vom iubi. Mereu te voi iubi.

După ce ea plecase, lăsând în urmă mirosul cunoscut de lăcrămioare, el distrusese salonul de primire, unde stătea întins pe un pat. Fusese nevoie de doi valetți solizi și de valetul lui pentru a-l imobiliza, și reușiseră doar pentru că într-un final nu mai rămăsese nimic de distrus.

Len nu venise, chiar dacă intenționase să vină - și cine ar fi putut să îl învinovățească? Nu fusese prima criză violentă a lui Flavian? Descoperea din ce în ce mai des că frustrarea provocată de consecințele rănii sale - golurile de memorie, mintea confuză, limba ce nu putea articula - se manifesta prin impulsul violenței fizice de necontrolat.

Trei zile mai târziu, chiar în ziua în care anunțul despre logodna domnișoarei Velma Frome cu Leonard Burton, conte de Hazeltine, apărea în toate ziarele din Londra, George, ducele de Stanbrook, venise să-l viziteze pe Flavian în casa Arnott.

Flavian înjurase mișelește văzând acest nou străin și aruncase cu un pahar de apă spre capul lui, ratând cu un metru, dar se bucurase de sunetul satisfăcător al paharului spart. Nu fusese în cea mai bună stare, fiind încuiat în camera goală de la izbucnirea după vizita Velmei. Acum, că se gândea în urmă, era uimitor că mai fusese chiar și un pahar de aruncat. Cineva fusese probabil neatent.

Dar în curând se trezise călătorind spre reședința Penderis, în Cornwall, cu ducele - fără vreo restricție sau gărzi solide deghizate în servitori. George conversase liniștit și inteligent cu el - sau, mai degrabă, monologase, iar Flavian înțelesese cam un sfert din ce spunea pe parcursul călătoriei lungi și obositoare -, înainte ca Flavian să descopere că Penderis nu era un azil pentru nebuni, ci un spital cu alți pacienți - alți veterani de război - la fel de distruși ca el.

Și, de atunci, îl iubise pe George cu un atașament pasional. Ce lucru ciudat e iubirea! Nu era mereu, sau în mare parte, ceva sexual.

Acum, nu se duse la pajiște imediat ce se întoarse la Middlebury. Încercă să se convingă să nu se ducă. Ben și Vincent, care aproape își termina lecția de muzică, urmau să plece călare la pista de călărie cu Martin Fisk, valetul de încredere al lui Vince. Flavian ar fi putut să meargă cu ei. Dar calul lui șchiopăta, deși el bănuia că grăjdarul urma să aibă mult de căutat ca să descopere sursa șchiopătarului. Hugo și soția lui mergeau la cel mai înalt punct al drumului

sălbatic, de unde se așteptau să aibă cea mai bună priveliște. Flavian fu invitat să meargă cu ei, dar el fu de acord cu Ralph că uneori trei erau prea mulți, și cei doi erau căsătoriți de mai puțin de un an și era evident că încă erau încântați unul de celălalt. Lady Harper și Lady Darleigh aveau să meargă în câteva vizite sociale și ar fi fost fericite ca Flavian să le însoțească. El le spuse că avea câteva scrisori de scris și că ar trebui să se apuce de ele înainte să-și piardă avântul. Desigur, apoi se simți obligat să-i scrie surorii sale. Fu foarte clar că, atunci când avea să plece de aici, intenționa să se ducă direct la Londra. Îi spuse inclusiv data la care se aștepta să ajungă acolo, ca să fie clar că avea de gând să petreacă Paștele în Londra, așa cum făcea în fiecare an. Nu conta că parlamentul nu se reunea sau că sezonul se trezea la viață după Paște. Îi plăcea Londra când încă era liniștită. Oricum era mai bine să fie acolo decât în Candlebury – mai ales anul ăsta.

Nu mai fusese în Candlebury Abbey din urmă cu patru zile înainte de moartea lui David, cu două zile înainte de marele bal pentru logodna lui cu Velma din Londra.

Ce naiba îl apucase să treacă prin asta? Într-un asemenea moment? Se încruntă, frecând pana tocului înainte și înapoi de bărbia sa, încercând să-și amintească înșiruirea exactă a întâmplărilor din acele săptămâni groaznice pline de evenimente. *Groaznice?* Dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât se accentua durerea de cap și cu atât se apropia mai mult de genul de frustrare care fusese cândva preludiul unei ieșiri violente incontrolabile.

Se ridică dintr-odată, răsturnând scaunul de la birou, și plecă spre partea îndepărtată a parcului. Ea plecase, probabil, de mult, dacă chiar se dusesse acolo pentru a picta, în loc să meargă în altă parte, își zise el. Încercă să se convingă că spera ca ea să fi plecat, deși nu încercă să-și explice de ce naiba mergea așa departe. Era o plimbare lungă.

Nu ar fi o companie plăcută.

În dimineața asta, ea purtase o rochie simplă din bumbac și fără bonetă. Părul ei fusese prins la spate într-un

coc simplu la ceafă. Postura ei fusese dichisită și reținută, expresia ei – placidă. El încercase să-și spună că ea nu era deloc atrăgătoare, că era probabil foarte plictisit aici în provincie dacă avea fantezii cu o văduvă banală, dichisită și virtuoasă.

Doar că nu era plictisit. Avea aici toți prietenii lui cei mai apropiați, și trei săptămâni nu erau niciodată de ajuns pentru a se bucura pe deplin de compania lor. Una dintre aceste săptămâni trecuse deja cât clipise. Acestea erau mereu cele trei săptămâni preferate ale lui din an, și schimbarea locației nu afectase asta.

Poate că în această dimineață lucrurile ar fi stat altfel dacă nu ar fi observat ceva care o trădase. Mâinile care-i cuprindeau talia aveau degetele albe, sugerând că ea nu era deloc în largul ei, nu era așa relaxată că-l vedea cum părea la prima vedere.

Uneori, sexualitatea era mai fascinantă când nu era evidentă.

În acel moment, o dorise din nou, cu un impuls destul de alarmant de dorință.

Și nu era banală. Sau dichisită. Și, dacă era virtuoasă – și nu se îndoia că era –, era și plină până la refuz de o sexualitate reprimată.

Când ajunse în partea îndepărtată a parcului, descoperi că ea nu se dusese în altă parte să picteze și nici nu plecase.

Era acolo unde fusese în urmă cu cinci zile, deși de data asta nu mai stătea întinsă pe spate. Era în genunchi în fața șevaletului, pictând. Știa de ce stătea așa jos. Îi explicase că voia să vadă narcisele așa cum se văd ele însele. Și, deși el se opri la ceva distanță de ea, cu un umăr rezemat de trunchiul unui copac, cu brațele încrucișate peste piept, putea să vadă că tabloul ei înfățișa în mare parte cerul, cu iarbă jos și narcise întinzându-se între cele două, unindu-le. Nu era suficient de aproape încât să judece calitatea tabloului – nu că ar fi fost vreun cunoscător.

Părea absorbită. Cu siguranță, nici nu-l auzise, nici nu-

I simțise apropiindu-se, ca ultima dată.

Ochii lui se mișcară peste curbura plăcută a spatelui ei, peste fundul ei rotund, peste tălpile pantofilor ei, cu degetele îndreptate spre interior și tocurile spre exterior. Purta o bonetă pentru soare. Nu-i putea vedea chipul.

Ar trebui să se întoarcă și să plece, dar știa că nu avea să facă asta. Nu după ce bătuse atâta drum și după ce ratase compania prietenilor săi și o vizită în Gloucester.

Era de-a dreptul fermecat, se gândi el cu o oarecare surprindere și niciun pic de neliniște.

Și în acel moment ea băgă pensula în apă și vopsea și tăie violent tabloul dintr-un colț în altul și apoi din nou din colțul opus în celălalt colț, făcând un X mare și negru pe hârtie. O rupse de pe șevalet, o mototoli și o aruncă pe iarbă. Abia atunci el observă alte mingi de hârtie împrăștiat în jurul ei.

Avea o zi proastă.

Cu siguranță, asta nu avea legătură cu el. În afară de scurta lor întâlnire de dimineață, ea nu-l văzuse de zile întregi.

Ea puse pensula în apă și apăsă cu podul palmelor pe ochi. El o auzi oftând.

— Iată artistul frustrat, zise el.

Ea nu întoarse capul așa cum se așteptase el. Rămase o clipă așa cum era. Apoi își coborî mâinile și întoarse lent capul.

— Cred că Gloucester s-a mutat mai aproape, zise ea.

— Din p... păcate, eu și Gloucester nu eram sortiți să ne î... întâlnim astăzi, zise el. Calul meu șchioapătă.

— Da?

Părea sceptică.

— Poate că nu, spuse el, desfăcându-și brațele, dezlipindu-se de copac și venind mai aproape de ea. Dar s-ar fi putut întâmpla dacă aș fi mers mai d... departe.

— Este mereu mai bine să fim precauți, zise ea.

— Ah. Se opri din mers. Insinuezi ceva, doamnă Keeping?

— Dacă-i așa, zise ea, nu-mi urmez propriul sfat, nu-i

așa? Intenționez să stau aici o oră, dar probabil am stat vreo trei sau patru. Aș fi putut ghici că veți găsi un motiv să să întoarceți mai devreme.

Părea necăjită.

— Faptul că mi-ați spus că veți picta mai târziu, zise el blând, a fost o invitație de a d... descoperi ceva în neregulă cu c... calul meu?

— Nu știu, răspunse ea cu un zâmbet abia schițat. Asta am făcut? Eu nu am experiență cu cochetatul, Lord Ponsonby. Și nu vreau să capăt.

— Sunteți s... sigură că nu vă amăgiți singură, doamnă Keeping?

Ea își întoarse capul pentru a se uita la pajiște.

— Nu pot picta, îi spuse ea. Narcisele sunt acolo, și eu sunt aici și nu reușesc să găsesc nicio legătură.

— Și este v... vina mea?

— Nu. Ridică privirea spre el. Nu este vina dumneavoastră. Aș fi putut să evit acel sărut din urmă cu aproape o săptămână. Aș fi putut să evit să merg cu dumneavoastră în aripa de est în seara în care am fost acolo cu Dora și, dacă totuși am mers, aș fi putut evita să dansez cu dumneavoastră și să ne sărutăm din nou. Sunteți un seducător, milord, și, probabil, un libertin, dar nu pot pretinde că m-ați forțat cu ceva. Nu, nu este vina dumneavoastră.

Era copleșit de evaluarea ei.

Un seducător? Era oare?

Un libertin? *Chiar era?*

Și era vina lui. Îi distrusese liniștea. Se pricepea să distrugă.

Veni lângă ea, se uită la pagina alba de pe șevaletul ei, apoi în jur la hârtiile aruncate, la narcise.

— De obicei, când p... pictați aveți așa multe probleme? întrebă el.

— Nu. Oftă din nou și se ridică. Poate pentru că, de obicei, sunt mulțumită să surprind frumusețea simplă a florilor sălbatice. Dar narcisele au ceva ce necesită mai mult. Poate pentru că ele sugerează curaj, lumina soarelui

și muzică, ceva mai mult decât a fi ele însele. Speranță, poate? Nu pretind că sunt vreo mare artistă cu viziune largă.

El se uita la mâinile ei, care erau întinse, cu palmele în jos. Ea părea pe punctul de a plânge.

El îi luă mâinile în ale lui. După cum bănuia, erau două blocuri de gheață. Le lipi de pieptul său și își întinse palmele peste ale ei. Ea nu protestă.

— De ce mi-ați s... spus că veniți aici? o întrebă el.

Ea ridică din sprâncene.

— Nu v-am spus, protestă ea. M-ați întrebat dacă nu voi picta astăzi, și eu am răspuns că poate voi picta mai târziu.

— Ba mi-ați spus.

El își lipi capul de al ei.

— Credeți că vă ceream să vă alăturați mie?

Vocea ei era plină de indignare. Obrajii i se îmbujorară.

— Asta făceați?

El murmură cuvintele aproape peste gura ei. Ea se încruntă.

— Eu nu înțeleg flirtul, Lord Ponsonby.

— Dar sunteți atrasă de el, doamnă Keeping.

Ea inspiră adânc, își ținu răsuflarea și îl privi direcția ochi. Aștepta negarea, batjocura din ochii lui.

— Da.

Singura problemă părea să fie că ea nu juca după reguli – pentru simplu motiv că probabil nu știa regulile. Ce faci cu o femeie care recunoaște că se simte atrasă de flirt?

Flirtezi cu ea?

Nu era de ajutor faptul că el o dorea, că exista un element neplăcut de nevoie în acea dorință.

— Dacă plec, veți mai picta astăzi?

Ea clătină din cap.

— Sunt distrasă. Eram distrasă înainte să veniți. Chiar și înainte să vin eu.

— Atunci p... puneți-vă lucrurile deoparte, zise el, și lăsați-le acolo. Și haideți la o p... plimbare cu mine.

capitolul 7

Ea făcu totul cu mare grijă: își spală pensulele, le uscă bine cu un prosop jerpelit, acoperi desenele, vărsă apa pe iarbă, băgă mingile de hârtie în geantă, strânse șevaletul și puse geanta peste el. Apoi se ridică și se uită din nou la el.

El îi oferî brațul, și ea îl acceptă. O conduse spre drumul cu cedrii, trecând printre trunchiurile a doi copaci și ieșind la jumătatea potecii cu iarbă. Cedrii de Liban nu aveau trunchiurile drepte precum teii și ulmii. Crengile creșteau în toate direcțiile, unele aproape de sol, altele aproape întîlnindu-se deasupra. Drumul te făcea să te gîndești la romanele gotice – nu că el ar fi citit vreunul. La capătul drumului era poziționat central un pavilion.

Simțea din nou mirosul de săpun. Cineva ar trebui să închidă într-o sticlă mirosul de săpun ce emana dinspre ea și să facă o avere.

— În ce constă flirtul? îl întrebă ea.

El se uită în jos spre marginea bonetei ei și aproape rîse. „În asta”, aproape rosti el. „Chiar în asta.”

— Replici îndrăznețe, priviri aprinse, sărutări, atingeri, zise el.

— Nimic mai mult?

— Doar dacă cei doi oameni în cauză doresc mai mult, zise el.

— Și noi dorim?

— Eu nu p... pot răspunde pentru dumneavoastră, doamnă Keeping.

— *Dumneavoastră* atunci?

El rîse ușor.

— Bănuiesc că asta înseamnă da, spuse ea. Eu nu am replici îndrăznețe. Și cred că le-aș considera prostești dacă le-aș avea.

El se simți aproape sufocat de dorința față de ea. Nici o curtezană nu putea să fie atît de inteligentă. Doar că ea

nu o făcea deliberat.

Intrau și ieșeau din lumina soarelui. Ochii lui erau un pic orbiți. La fel și restul din el. În mod ciudat, nu se simțea în apele lui.

— De fapt, nu există r... reguli, zise el. Sau, dacă există, eu nu le-am v... văzut.

— Ce vreți de la mine, Lord Ponsonby? întrebă ea.

— Ce vreți de la mine, doamnă Keeping?

— Nu, zise ea. Eu am întrebat prima.

Așa era.

— Compania dumneavoastră, zise el.

Nici dacă ar fi avut o oră să se gândească nu ar fi scos un răspuns mai penibil.

— Și asta-i tot? Aveți compania prietenilor dumneavoastră, nu-i așa? comentă ea.

— Așa este.

— Atunci, ce vreți de la mine de ei nu vă pot oferi?

— Trebuie să existe un răspuns? întrebă el. Nu putem să ne p... plimbăm și să ne bucurăm de după-amiază.

— Ba da. Oftă. Dar nu par să fiu genul de femeie a cărei companie ar căuta-o un bărbat ca dumneavoastră.

— Un afemeiat? zise el. Un l... libertin?

— Păi... Urmă o tăcere scurtă. Da. Și apoi, ea râse. Sunteți?

— Doamnă Keeping, eu cred, zise el, că ar fi mai bine să-mi explicați de ce ziceți că nu sunteți genul de femeie pe care eu aș putea să o caut. Și cred că am face b... bine să stăm în pavilion cât îmi spuneți. Aici afară aerul este destul de răcoros. Doar dacă nu cumva vă este teamă că v... voi sări pe dumneavoastră înăuntru și o să-mi fac de cap cu dumneavoastră.

— Aș îndrăzni să zic, spuse ea, că, dacă ați avea de gând să săriți, nu v-ar opri faptul că suntem afară.

— Chiar așa, fu el de acord, deschizând ușa ca ea să intre prima.

Era o structură micuță și drăguță, cu pereții aproape în întregime din sticlă. O banchetă de piele tapițată se întindea de-a lungul pereților. Copacii de afară protejau de

razele cele mai fierbinți ale soarelui vara, dar nu țineau căldura la distanță în celelalte anotimpuri. Astăzi, era plăcut de cald.

— Spuneți-m... mi cum ați ajuns să locuiți cu sora dumneavoastră, zise el după ce se așezară față în față, deși genunchii aproape li se atingeau.

— Proprietatea soțului meu a trecut la fratele său mai tânăr, îi zise ea. Și, deși el a fost suficient de amabil să mă asigure că pot continua să locuiesc acolo, nu mi s-a părut corect, căci el este necăsătorit și s-ar fi simțit obligat să locuiască în altă parte. Tatăl meu s-a recăsătorit cu un an înainte de căsătoria mea, și mama soției lui și sora ei necăsătorită s-au mutat cu el când eu am plecat. Nu mi-am dorit să mă întorc acolo. M-am dus să locuiesc o vreme cu fratele meu, în Shropshire – el este cleric, dar și el are familie, și nu am vrut să stau acolo pentru totdeauna. Când Dora a venit în vizită și mi-a sugerat să mă mut cu ea, am acceptat bucuroasă. Ea avea nevoie de companie, și eu aveam nevoie de o casă în care să nu mă simt în plus. Și noi două mereu am ținut în mod deosebit una la cealaltă. Aranjamentul a funcționat bine.

El era foarte bucuros că nu era femeie. Femeile aveau așa puține opțiuni.

— Bâlbâitul dumneavoastră este un rezultat al rănilor din război? îl întrebă ea.

El se uită la ea și zâmbi slab. Ea stătea cu spatele drept și cu mâinile aranjate frumos în poală. Picioarele ei erau unul lângă celălalt pe podeaua dintre ei. Virtutea și manierele arătau uneori inexplicabil de ademenitoare.

— Îmi cer scuze, zise ea. A fost o întrebare prea personală. Vă rog să nu vă simțiți obligat să-mi răspundeți.

— A fost o rană la c... cap, îi zise el. Dublă, de fapt. Am fost împușcat în cap și apoi am c... căzut de pe cal și am fost c... călcat. Ar fi trebuit să mor de trei ori. Multă vreme, nu am știut unde mă aflu, cine eram sau c... ce s-a întâmplat. Și, când mi-am revenit, nu puteam c... comunica cu nimeni decât în mintea mea. Uneori, cuvintele celorlalți erau h... haotice, sau îmi l... lua foarte mult să

Înțeleg la ce se r... refereau. Și apoi, c... cuvintele pentru a le răspunde nu ieșeau, și, când au ieșit, nu erau mereu c... cuvintele pe care le gândeam eu. Și uitasem cum e să formulezi propoziții.

Nu menționează durerile de cap îngrozitoare sau marile probleme de memorie.

— Oh.

Ea se încruntă îngrijorată.

— Uneori, când c... cuvintele nu ieșeau, zise el, ieșeau alte lucruri din mine.

Ea ridică din sprâncene.

— Eram p... periculos, doamnă Keeping, îi zise el. Am făcut cu pumnii ce nu p... puteam face cu mintea sau cu vocea mea. La scurt timp, am fost t... trimis în Cornwall, și am s... stat acolo trei ani. Uneori, încă am ceea ce familia mea numește a... accese de furie.

Ea deschise gura pentru a vorbi, se gândi mai bine și o închise la loc.

— Ar fi bine să stați departe de mine.

O lua peste picior cu privirea, cu zâmbetul lui.

— Prietenilor dumneavoastră nu le este frică, zise ea.

— Dar eu nu d... doresc să mă culc cu vreunul dintre prietenii mei, zise el. Nici cu Imogen.

Obrajii ei se îmbujorară și mai mult.

— Nu se poate ca doi oameni să fie și prieteni, și amanți? Întrebă ea.

— Doar într-o relație de c... căsătorie unde există iubire, zise el.

— De asta m-ați avertizat să stau departe de dumneavoastră, Lord Ponsonby? Întrebă ea. Nu pentru că ați putea deveni violent, ci pentru că nu căutați nici iubirea, nici căsătoria?

— Eu nu îi v... voi putea niciodată oferi aceste lucruri unei femei, îi zise el.

— Niciodată?

— Finalurile fericite se pot t... transforma fără avertisment în finaluri f... foarte p... proaste, zise el.

Ea îl privi ferm în ochi, de parcă vedea ceva acolo.

— Ați crezut cândva în finaluri fericite?

Vocea ei era foarte blândă.

Dintr-odată, el simți că se uita la ea dintr-un tunel lung. *Crezuse?* Era ciudat că nu-și putea aminti. Probabil crezuse în ele, în acea noapte scânteietoare a balului de logodnă din Londra. Își abandonase fratele muribund pentru asta. Pentru Velma.

Mâinile i se strânsă în pumni de ambele părți, dar rămase așezat, și o văzu privind în jos spre mâinile lui.

— Nu există așa ceva, doamnă Keeping, zise el, deschizându-și degetele pentru a le curba ușor peste marginea scaunului. Știți asta la fel de b... bine ca mine.

— Înseamnă că nu ar fi trebuit să mă căsătoresc cu William pentru că el avea să moară? Dar am avut cinci ani de conviețuire. Nu regret că m-am măritat cu el.

— Conviețuire. Iar o lua peste picior. Dar nu și p... pasiune.

— Eu cred că pasiunea este supraestimată, îi zise ea. Și poate conviețuirea și mulțumirea sunt subestimate de oamenii care nu le-au cunoscut.

— Oameni ca mine?

— Cred, spuse ea, că ați cunoscut multă nefericire, Lord Ponsonby, și asta v-a făcut să fiți cinic. Nefericire *personală*, fără legătură cu rănilor dumneavoastră. Și v-ați convins că pasiunea este mai importantă decât mulțumirea liniștită și iubirea dedicată, pentru că pasiunea nu are nevoie de implicare reală, dar vă face să vă simțiți viu. Pentru că multe au murit în dumneavoastră de când viața v-a fost schimbată în mod irevocabil.

Sfinte Dumnezeule! Inspiră un aer care nu părea să fie acolo din abundență și își forță mâinile să rămână relaxate. Dar temperamentul lui era dintr-odată gata să explodeze.

— Și eu cred, d... doamnă, răspunse el, că faceți s... speculații despre c... ceva ce nu cunoașteți d... deloc.

— V-am enervat, zise ea. Îmi pare rău. Și aveți dreptate. Nu vă cunosc deloc.

Nu avea să explodeze. În zilele astea, era nevoie de

mult ca să-și piardă controlul. Nu-i plăcea să-l vadă pe acel nebun în care se transforma cum distrugea lumea lui exterioară pentru că nu-și putea pune ordine în lumea interioară. Era ciudat cum mereu exista un paznic interior când nebunul se trezea la acțiune. Cine era acel bărbat?

— Păi, doamnă Keeping, zise el, privind-o leneș și coborându-și vocea, putem îndrepta asta oricând d... doriți.

— *Fiind* împreună? întrebă ea.

El își încrucișă brațele.

— Trebuie doar să spuneți.

Ea privi în jos la mâinile din poala ei și nu se grăbi să răspundă. Râse slab.

— Eu tot aștept să mă trezesc, zise ea, să descopăr că toată chestia asta este un vis bizar. Nu port de obicei genul ăsta de conversații. Și nu petrec timp singură cu domnii. Nu ascult propuneri așa indecente încât ar trebui să o iau la goană mâncând pământul.

— Dar totul se întâmplă.

— Am 26 de ani, zise ea, și aproape trei ani de văduvie. Poate, cândva în viitor, dacă nu trece prea mult timp, altcineva mă va cere de soție, deși nu știu cine din această zonă ar putea. Poate vor exista căsătorie, chiar și copii în viitorul meu. Sau poate nu. Poate viața mea va rămâne așa până mor. Poate nu voi cunoaște niciodată... *pasiunea*, cum îi spuneți. Și poate voi regreta asta când voi fi mai bătrână. Sau poate, dacă cedez tentației, voi regreta *asta*. Nu putem ști niciodată, nu-i așa? Nu putem beneficia astăzi de înțelepciunea pe care o vom avea mâine.

Ce ar fi trebuit el să facă ar fi fost să se ridice, să se grăbească înapoi spre casă și să nu se mai întoarcă vreodată. Dacă el își imaginase un flirt plăcut, superficial cu ea, poate chiar o scurtă aventură, începea să-și dea seama că nimic nu ar putea fi simplu și direct cu doamna Agnes Keeping. Nu voia să fie singura ei șansă la pasiune, singurul ei experiment de a se elibera de tiparul plictisitor al vieții sale. Cerul să-l ajute! Nu voia să o lase cu regretul că cedase tentației de a explora pasiunea. Nu voia să-i frângă inima – *dacă* avea puterea să facă asta.

Această... întâlnire nu decurgea deloc așa cum sperase el când se gândise la o modalitate de a veni aici să o găsească.

Dintr-odată, și chiar nedrept, simțea pică. Și față de acest loc, și pentru schimbarea locației întâlnirii. Nimic de genul ăsta nu se întâmpla la Penderris.

Se ridică dintr-odată și rămase lângă ușă, privind de-a lungul drumului cu cedri.

— Veți picta mâine? o întrebă el.

— Nu știu.

Și apoi, el făcu exact ce își spusese că ar fi trebuit să facă. Deschise ușa și ieși, ezită câteva momente și apoi se depărta fără ea.

Dacă se întorcea, putea să facă dragoste cu ea. Și ea nu l-ar fi oprit, femeie neghioabă! Cel puțin, așa credea el.

Poate mâine...

Sau poate nu.

Avea nevoie de timp să gândească.

*

Agnes își făcu de lucru acasă în următoarea săptămână. Pictă narcisele din memorie, deși aproape că se săturase de ele și era mulțumită de primul ei efort. Chiar era sigură că era cea mai bună lucrare pe care o făcuse, în mod surprinzător. Își dădu seama că le picta de deasupra, de parcă ea era soarele care se uita la ele. Nu exista cer în tablou, doar iarbă și flori.

Timpul se târa când nu picta și uneori chiar și când picta. De abia aștepta să plece invitații de la Middlebury Park. Poate că după aceea avea să își recapete liniștea.

După ce el avea să plece.

Nu avea să mai facă *niciodată* greșeala de a se îndrăgosti din nou. Era o stare emoțională care ar fi trebuit să aducă fericire, chiar euforie. Ea nu simțise aproape nimic din toate astea. Desigur, poezia și literatura în general erau pline de povești despre iubiri pierdute tragic sau neîmpărtășite. Ar fi trebuit să fi fost mai atentă când citea.

Doar că precauția nu ar fi ajutat-o. Nu avea de gând să se îndrăgostească de viconte Ponsonby, care era nepotrivit și neeligibil din aproape orice punct de vedere. Îi era dureros de dor de William, pentru mulțumirea lentă a vieții lor împreună.

Plecarea lui Lord Ponsonby urma să îi aducă liniștea?

Odată ce te îndrăgosteai, când îți trecea? În octombrie, avusese nevoie de câteva săptămâni – deși se părea că sentimentul rămăsese latent, în loc să dispară definitiv. De cât timp urma să aibă nevoie acum? Și când avea să dispară pentru totdeauna?

Și de ce permisesse el să treacă o săptămână întreagă – nu, opt zile – fără să o caute? De fiecare dată când auzea un cal pe stradă sau un ciocănit la ușă, își ținea răsuflarea și aștepta, sperând să nu fie el. Sperând să fie el.

Și apoi, în dimineața celei de-a opta zile, Sophia îi trimise lui Agnes un bilet cerându-și scuze cu umilință că își neglijase prietena așa mult și implorându-le pe ambele, pe Agnes și pe domnișoara Debbsins, să vină să ia ceaiul cu ea și cu celelalte două soții.

„Am să îți arăt o nouă poveste, cu ilustrații noi”, scrisese ea. „I-am spus-o lui Thomas și el a gândurit. I-am arătat imaginile și aproape a zâmbit.”

Agnes zâmbi în timp ce împăturea biletul. Thomas nu avea nici două luni.

— Suntem invitate la Middlebury pentru ceai cu Sophia și două dintre doamnele de acolo, îi zise ca Dorei când sora ei termină o lecție cu o copilă de 12 ani care avusese ghinionul să se nască cu zece degete mari și un suflet incurabil de prozaic – sau cel puțin așa spunea Dora cu o exasperare crescândă în fiecare săptămână. Și cu părinți dotați cu urechi surde și hotărâți să creadă că fiica lor era un geniu.

— Oh, asta va fi încântător, zise Dora zâmbind. Și îți va prinde bine și ție. Ai fost cam indispusă în ultima vreme.

— Nu am fost, protestă Agnes.

Făcuse un efort susținut să pară veselă.

Ceaiul în salonul de la Middlebury Park era doar

pentru cele trei doamne căsătorite și cele două invitate ale lor. Lady Barclay plecase pe undeva cu ceilalți șase membri ai clubului, raportă Sophia.

— M-am temut, zise ea, că faptul că vor veni aici anul acesta, în loc să se ducă la reședința Penderris ca de obicei, și că vor fi și trei soții de data asta vor strica lucrurile pentru ei, dar nu cred că s-a întâmplat asta.

— Aseară târziu când a venit în sfârșit în pat, Ben mi-a zis, spuse Lady Harper cu un ușor accent galez, că această întâlnire cu prietenii lui a fost cea mai bună parte din luna lui de miere de până acum. Și apoi l-a dus mintea să îngaime ceva inteligent ca să mă asigur că asta se datorează în întregime faptului că sunt cu el în acest an.

Râseră toate.

Sophia citi noua poveste cu voce tare la cererea lui Lady Trentham, și ilustrațiile fură trecute din mână în mână ca să le poată admira toate și să poată chicoti pe seama lor.

— Bertha și Dan, zise Agnes, sunt personajele mele literare preferate.

Sophia râse veselă.

— Ai gusturi foarte nesofisticate, Agnes. Ai pictat narcisele? Spuneai că le vei picta.

— Da, îi zise Agnes. Dar s-au lăsat greu surprinse în tablou.

— Cred că din acest motiv Agnes a fost deprimată, zise Dora. Dar am văzut tabloul finalizat și este minunat.

Agnes zâmbi cu drag spre ea.

— Tu spui asta despre toate tablourile mele, Dora. Tu ești subiectivă.

— Cum ar trebui să fie toate surorile, zise Lady Harper. Eu mereu mi-am dorit o soră.

Și apoi, exact când se apropia timpul ca surorile să se ridice și să plece, sosiră acasă ceilalți și intrară în salon într-un grup zgomotos, aducând cu ei lumea exterioară – sau așa părea.

Tab, pisica Sophiei, care stătuse ghemuită lângă Dora, se ridică, își arcui spatele, șuieră la câinele lui Lord

Darleigh și se întoarse la moțăit; Lord Darleigh zâmbi în jurul lui, ca și cum i-ar putea vedea pe toți. Sir Benedict Harper comentă despre faptul că nu îi venea să creadă că noua pistă de curse avea opt kilometri, de parcă nu tocmai se dăduse cu scaunul său pe o treime din lungimea ei. Ducele de Stanbrook făcu o plecăciune către nou-venite și le ură o după-amiază bună. Lady Barclay acceptă o ceașcă de ceai din mâinile Sophiei și se așează pentru a conversa cu Dora. Lord Trentham puse pentru scurt timp un braț în jurul taliei soției sale și o sărută scurt pe buze, apoi se încruntă feroce, de parcă spera ca nimeni să nu fi observat. Contele de Berwick se servi cu o prăjitură rece de pe tava de ceai și scoase sunete de apreciere când mușcă din ea. Și viconteles Ponsonby stătea imediat lângă ușa, părând somnoros.

Iar Agnes îl ura. Nu, se ura pe ea. Pentru că nu era conștientă de ceilalți nici măcar pe jumătate cum era de el...

— Cred că am mers cu toții până ne-am făcut picioarele praf, comentă contele. Am încercat să-l mituim pe Ben să se scoale din scaunul lui, dar a fost egoist și încăpățânat ca de obicei și nu s-a clintit.

Îi făcu cu ochiul lui Lady Harper.

— Asta-i cea mai nouă carte a ta, Lady Darleigh? Întrebă ducele. Avem permisiunea să o vedem?

— Este genială, zise Lord Darleigh în vreme ce pipăia șezutul scaunului său aflat lângă șemineu, înainte de a se lăsa pe el. Convingeți-vă singuri.

— Autor, violonist, harpist, pianist, zise Lord Trentham. În curând, nu o să mai putem sta lângă el.

— Dar doar Sophia este cea care stă lângă mine, zise Lord Darleigh, zâmbind dulce.

— Ilustrațiile sunt tare inteligente, Lady Darleigh, spuse Lady Barclay în vreme ce se uita la ele peste umărul ducelui. Mă întreb cine a avut proasta idee de a spune despre cărțile pentru copii că nu sunt și pentru adulți.

— Există un copil în fiecare dintre noi, nu-i așa, Imogen? Întrebă contele.

— Da, exact, Ralph, zise ea, ridicând privirea la el cu o

expresie care o făcu pe Agnes să simtă un junghi.

Viconteles Ponsonby fu singurul dintre ei care nu spuse nimic.

După câteva minute, Dora se ridică, și Agnes o urmă.

— Trebuie să plecăm, Lady Darleigh, spuse Dora. Vă mulțumim că ne-ați invitat. A fost încântător.

— Așa este, fu Agnes de acord. Mulțumesc, Sophia.

Ea observă că Lord Ponsonby stătea încă drept în ușă.

— Îmi voi oferi plăcerea de a vă însoți acasă, dacă îmi permiteți, zise ducele de Stanbrook.

Dora se uită la el oarecum surprinsă.

— După lunga dumneavoastră plimbare, Excelență?

— Va fi ca desertul după un banchet, o asigură el. Și desertul este mereu cea mai bună parte.

Dar vorbise cu o sclipire în ochi și fără să sugereze că flirta. Dora, care era îngrozită de grandoearea titlului său, chiar râse.

— Vin cu tine, George, anunță viconteles Ponsonby în felul acela apatic al său, de parcă vorbea oftând.

Porniră în sfârșit la drum, împărțiți în două cupluri, și, din moment ce ducele îi oferise Dorei brațul său chiar înainte de a pleca din casă, Agnes nu avu de ales decât să accepte brațul lui Lord Ponsonby.

— Asta nu a fost necesar, zise ea după vreun minut de tăcere.

Dora și ducele, mergând în față și adânciți în conversație, se îndepărtaseră deja de ei.

— Sunteți nepoliticoasă, doamnă K... Keeping, zise el.

Era. Deși ar fi fost fericită să nu trebuiască să îndure asta.

— V-ați î... întors? o întreabă el.

Nu trebuia să-l întrebe la ce se referea.

— Nu, zise ea. Am pictat acasă. Vremea a fost cam rece.

Dar el? Adică el se întorsese. Dar nu voia să-l întrebe. Își continuă drumul în tăcere. Ea nu avea de gând să întrerupă tăcerea și se părea că nici el – până când văzură porțile. Ducele și Dora o luaseră deja pe drumul din sat.

Viconteles Ponsonby se opri dintr-odată, și Agnes fu și ea nevoită să se oprească. El privea țintă la pământul aflat un pic în fața lor, apoi își întoarse capul și se uită la ea.

— Doamnă Keeping, cred, zise el abrupt, că ați face bine să vă căsătoriți cu mine.

Fu atât de șocată, încât mintea i se opri din funcționat. Se uita la el, și gândurile îi reveniră doar când văzu că seninătatea neobișnuită a chipului său reveni la expresia cu pleoape grele și gură batjocoritoare cu care era mai familiarizată. Ca și cum și-ar fi pus la loc masca.

— Tare p... prost am procedat, zise el. Ar fi trebuit măcar să mă l... las într-un genunchi. Și ar fi trebuit să p... par s... sentimental. Am părut sentimental?

— Lord Ponsonby, tocmai m-ați cerut în căsătorie? Întrebă ea prostește.

— *A fost* prost făcută, zise el, tresărind teatral. Nici măcar nu am f... fost clar. I... iertați-mă. Da, v-am cerut să vă c... căsătoriți cu mine. Sau, mai degrabă, v-am spus, ceea ce nu a f... fost deloc ce trebuia. Un bărbat de vârsta mea ar trebui să știe mai bine și să nu se p... poarte așa stângaci. Vreți să vă c... căsătoriți cu mine, doamnă Keeping?

Se bâlbâia mai mult decât de obicei.

Ea își retrase mâna de pe brațul lui și, pentru prima dată, observă paloarea chipului său, cearcănele întunecate de sub ochii lui, de parcă nu dormise câteva nopți.

— Dar de ce? Întrebă ea.

— De ce să vă c... căsătoriți cu mine? Pentru că sunt frumos și fermecător și am un titlu și a... avere și poate pentru că ați dezvoltat sentimente pentru mine?

— De ce doriți să vă căsătoriți cu mine?

El își strânse buzele, și ochii lui o luau în derâdere.

— Pentru că sunteți o femeie virtuoasă, doamnă Keeping, zise el, și singura c... cale să mă c... culc cu dumneavoastră este să mă căsătoresc cu dumneavoastră.

Ea simți cum roșește.

— Cât de absurd, zise ea.

— Că sunteți virtuoasă? Întrebă el. Sau că vreau să

mă c... culc cu dumneavoastră?

Ea își uni mâinile, le ridică la gură și se uită la pământul de la picioarele ei.

— Despre ce este vorba? Ridică ochii la el și îl privi ferm. Și nu, nu veți scăpa uitându-vă așa la mine. Sau dând o replică prostească de genul că doriți să... să vă *culcați* cu mine. Sau cerându-mă în căsătorie de parcă ar fi vreun soi de glumă și apoi fugind pentru a vă ascunde în spatele măștii dumneavoastră de batjocură și cinism. Este *insultător*. Aveați de gând să mă insultați? Asta intenționați?

El devenise și mai palid.

— Nu am vrut să vă insult, zise el bățos. Îmi c... cer scuze, d... doamnă, dacă este insultător să vă ofer p... poziția de v... vicontesă P... Ponsonby. Îmi c... cer i... i... iertare.

— Oh, țipă ea, sunteți imposibil. M-ați înțeles greșit în mod voit.

Dar el stătea drept ca ofițerul militar care fusese cândva, cu picioarele în cizme ușor depărtate, cu mâinile la spate, cu ochii aproape închiși, cu gura într-o linie dreaptă. Părea un străin.

— Nu sunt insultată că doriți să vă căsătoriți cu mine, zise ea, ci doar că nu vreți să-mi spuneți de ce. De ce vă doriți să vă căsătoriți cu mine? Sunt o văduvă de 26 de ani, nu mă recomandă nici nașterea în nobilime, nici averea, nici o frumusețe extraordinară. Abia mă cunoașteți – și eu pe dumneavoastră la fel. Ultima dată când ne-am întâlnit, m-ați asigurat că nu vă veți căsători niciodată. Cu toate astea, astăzi, dintr-odată, după ce săptămâna trecută n-ați făcut niciun efort să mă vedeți, veniți cu o cerere sau cu ceea ce cred eu că este o cerere – „Cred că ați face bine să vă căsătoriți cu mine”.

Postura lui se relaxă un pic.

— Ar fi trebuit să scriu un d... discurs și să-l m... memorez, zise el și îi zâmbi cu un farmec așa copleșitor, încât ea aproape făcu un pas în spate. Deși m... memoria mea a fost lamentabilă de când m-am lovit la c... cap. L-aș

fi putut uita. Aș fi p... putut uita că voiam să vă cer.

Ea rămase fermă.

— Ce vă veți aminti cu siguranță diseară, Lord Ponsonby, zise ea, este că în această după-amiază ați evitat o soartă urâtă.

El își înclină capul ușor într-o parte.

— Dumneavoastră ați fi o soartă u... urâtă, doamnă Keeping?

Oh, nu avea să cedeze în fața farmecului său.

— Sora mea și Excelența Sa se vor întreba unde suntem, zise ea.

Lord Ponsonby îi oferă brațul, și, după o mică ezitare, ea îl acceptă.

— Sunt curioasă, zise ea când intrară pe drum, când exact v-a venit ideea de a vă căsători cu mine.

Toată batjocura revenise pe chipul lui.

— Poate când m-am născut, zise el. P... poate ideea de dumneavoastră, posibilitatea de dumneavoastră a fost acolo de la prima mea respirație.

Deși nu-și dorea, ea râse.

— Credeți că exagerez, zise el.

— Da.

— Mă voi întoarce la Middlebury, spuse el, și voi scrie acel d... discurs - dacă-mi amintesc. S-ar putea chiar să-l compun în vers alb. Îmi veți p... permite, dacă doriți, să vă vizitez mâine-d... dimineață. *Dacă* îmi amintesc.

Dora și ducele de Stanbrook stăteau în afara porții grădinii, privind spre ei. Deși drumul era pustiu, Agnes ghici că mai mult de un vecin pândeau de după mai mult de o perdea, privind. Și nu simțea nicio indignare la adresa lor, pentru că fix asta făcuseră ea și sora ei în ziua în care invitații sosiseră la Middlebury Park.

— Prea bine, zise ea - și nu mai fu timp să spună mai mult.

Domnii făcură o plecăciune și plecară, iar Dora intră în casă înaintea lui Agnes.

— Ce amabil a fost din partea lor să ne însoțească acasă, zise Dora, scoțându-și boneta și dându-i-o menajerei

cu un zâmbet. Aceasta se oferi să le aducă ceai. Nu, mulțumim, doamnă Henry. Tocmai am băut ceai. Doar dacă nu cumva mai vrea Agnes.

Agnes clătină din cap și intră prima în camera de zi.

— Excelența Sa a vorbit cu mine tot drumul, spuse Dora, de parcă aș fi fost o persoană cu care merita să stea de vorbă.

— Atunci, ți-ai revenit din teama față de el? întrebă Agnes.

— Păi, bănuiesc că da, spuse Dora, deși încă sunt uluită. Mă simt la fel de uimită ca și cum l-aș fi cunoscut pe rege. Sper că vicontele a fost politicos cu tine. Nu prea am încredere în acest tânăr. Cred că este un rebel – un rebel chipeș, fermecător.

— Secretul este să nu vorbești deloc serios cu el, zise Agnes, și să-i spui asta.

— Nu sunt încântătoare toate doamnele? zise Dora. Chiar m-am simțit bine, Agnes. Tu?

— Și eu, o asigură Agnes. Cred că ilustrațiile Sophiei devin tot mai bune.

— Și poveștile – mai amuzante, fu de acord Dora.

Vorbiră relaxat despre vizita lor, în vreme ce Agnes ținea o pernă la piept și își dorea să poată evada în camera ei fără să fie remarcată de sora sa.

Despre ce *naiba* fusese vorba? Doar nu voia cu adevărat să se însoare cu ea? Atunci, de ce o ceruse? Iar ea nu putea să vrea să se mărite cu el. Nu în mod serios, nu dincolo de tărâmul fanteziei.

Dar cum putea continua să trăiască acum, după ce el avea să plece, știind că s-ar fi putut căsători cu el, deși fusese evident că el rostise cererea fără să gândească?

Ce îl apucase?

Avea să vină în ziua următoare, așa cum spusese – *dacă* își amintea? Ce avea să spună? Dar *ea*?

Oh, cum va putea ea preveni să se aleagă cu inima frântă?

capitolul 8

Nu vorbiră cât se aflau încă pe drumul din sat. După ce trecură printre porți, George se întoarse pe alee fără ezitare, pentru a o lua printre copaci. Flavian îl urmă, dar protestând.

— Nu am m... mers suficient după-masa asta, de t... trebuie să o luăm pe drumul cel lung spre casă? se plânse el.

George nu-i răspunse până nu ajunse după copacii subțiri și puteau să meargă unul lângă celălalt.

— Vrei să vorbim? întrebă el.

— Despre ce?

— Ah, zise George. Trebuie să-ți amintești cu cine vorbești, Flavian.

Cu George Crabbe, duce de Stanbrook, care călătorise cândva tot drumul de la Cornwall la Londra pentru a aduce un nebun violent care delira după ce se lovise la cap în Spania și scosese totul din el, cu excepția pornirii de a răni și de a distruge. Cel care, cumva, în următorii trei ani, dăduse fiecăruia dintre cei șase pacienți principali impresia că îi oferă doar lui timpul și atenția. Cel care, la scurt timp după sosirea sa la Penderis, îl asigurase pe Flavian că nu era nicio grabă, că aveau tot timpul din lume, că atunci când avea să fie gata să împărtășească ce avea în mintea sa urma să existe cineva să-l asculte, dar că între timp violența nu era necesară, ba chiar inutilă – era iubit oricum, așa cum era. Cel care găsisese un doctor suficient de răbdător și de înzestrat să scoată în sfârșit cuvintele de la Flavian, să asigure strategii de relaxare și pentru înșirarea cuvintelor în propoziții întregi, să-l ajute să facă față durerilor de cap și lipsei amintirilor în loc să intre în panică sau să aibă vreo ieșire nervoasă.

George era cel care-i cunoștea pe toți șase poate mai bine decât se cunoșteau ei înșiși. Uneori, asta era o constatare tulburătoare. Era și o mare consolare.

Dar cine-l cunoștea pe George? Cine-i oferea *lui*

consolare și confort pentru singurul fiu ucis în luptă și o soție care își pusese capăt zilelor? Suferea el *doar* de acele coșmaruri recurente?

— S... scrisori, zise abrupt Flavian când ieșiră dintre copaci, aproape de lac. Îmi d... doresc să nu fi fost inventate.

— De la familia ta? întrebă George.

— Încă una de la Marianne, zise Flavian. Nu a fost suficient că mi-a scris să-mi s... spună că se duce la Farthings să o viziteze pe V... Velma. A trebuit să-mi scrie din nou pentru a mă informa că a vizitat-o. Și m... mama mea a trebuit să-mi scrie ca să-mi ofere versiunea ei a a... aceleiași vizite.

— Au fost toate mulțumite să se vadă, nu-i așa? întrebă George.

— Mereu au ținut t... teribil de m... mult la ea, să știi, spuse Flavian. Mereu a fost extraordinar de dulce. Și au considerat că eu am t... tratat-o rău, deși sunt de acord că atâta puteam. Chiar am tratat-o rău. I-am aruncat conținutul unui p... pahar în față o dată, așa cum am aruncat un întreg pahar către tine. Era v... vin. Și, în cazul ei, am nimerit.

— Erai foarte bolnav, spuse George.

— I-au sprijinit decizia de a se d... despărți de mine și de a se căsători cu Len, zise Flavian. Păreau să creadă că era un l... lucru frumos ce voiau ei să facă, pentru că el mereu a fost așa apropiat de mine – un bărbat care făcea ceva n... nobil pentru prietenul lui cel mai bun și toate chestiile astea. Au crezut că este un soi de t... tragedie romantică. Păcat că Shakespeare nu mai era în viață să sc... scrie despre asta. La vremea respectivă, au vărsat oceane de lacrimi pentru ea și apoi au t... trimis după tine printr-un mesager s... special când eu m-am purtat urât și am făcut harcea-parcea salonul de primire.

— Erai foarte bolnav, repetă George. Și nu știau ce să facă pentru tine sau cu tine, Flavian. Nu au încetat să te iubească. Aflaseră că eu acceptasem cele mai disperate cazuri și au trimis după mine. S-au rugat ca eu să pot face

un miracol. Nu au încetat să te iubească. Dar am vorbit despre asta de multe ori.

Așa era, și Flavian ajunsese să creadă că până la un anumit punct era adevărat.

— Vor să mă facă să c... cred, zise el, că V... Velma m-a iubit – tot timpul, fără încetare, chiar și când a fost c... căsătorită cu Len. Și că Len știa și a încurajat asta și m-a iubit și el. Totul este un p... pic dezgustător, nu-i așa? Chiar greșos? Și cu s... siguranță fals? S... sper că nu este adevărat.

— Asta le-a spus Lady Hazeltine mamei și surorii tale? Întrebă George. Poate ele au crezut că te va liniști să știi că cei doi și-au amintit mereu de tine cu tandrețe.

Treceau pe lângă hangarul pentru bărci. Flavian se alarmă și chiar îl făcu pe George să sară când lovi cu marginea pumnului său într-un perete, făcându-l să bubuie ca o armă mare și să sară așchii din el.

— *La dracu'*, urlă el. *Nimeni* nu știe nimic?

— Încă o iubești? Întrebă liniștit George în liniștea care se lăsase.

Mereu liniștit. El nu avea niciodată ieșiri pasionale. Flavian își scoase o așchie din mână și puse batista pe micul strop de sânge care apăru acolo.

— Tocmai i-am cerut doamnei Keeping să se căsătorească cu mine, zise el.

George nu exclamă uimit. Era aproape imposibil să-l șochezi.

— Din cauza scrisorilor tale? Întrebă el.

— Pentru că v... vreau să mă însor cu ea.

— Și ea a acceptat?

— Va a... accepta, zise Flavian. De data asta, am uitat de trandafiri și să mă las în genunchi. Și am uitat să c... compun și un discurs impresionant. Merseă împreună pe lângă lac. Am dansat cu ea la balul r... recoltei de anul trecut, explică Flavian. Și m-am întâlnit cu ea de câteva ori pe aici. Arată cu bărbia în direcția copacilor de pe partea cealaltă a lacului. Este o pajiște, și acum este plină de n... narcise. Încerca să le picteze. Acolo am dat de ea.

— Și atracția este dată de faptul că ea este foarte diferită de Lady Hazeltine, nu-i așa? Întrebă George.

Flavian se opri din mers și privi peste lac, apoi închise ochii.

— Cu ea îmi găsesc liniștea, zise el.

Nu plănuise cuvintele. Nu *știa* de ce era atras de Agnes Keeping. Nu se gândise dincolo de ceea ce era evident – că voia să se culce cu ea, deși nu putea înțelege nici asta. Era foarte diferită de femeile cu care era el obișnuit să-și potolească apetitul sexual. Sexualitatea nu era primul lucru pe care-l observai la ea.

Dar de ce spusese că își găsea liniștea cu ea? Nu credea că liniștea putea fi găsită cu nicio femeie. Sau deloc, de fapt. Pacea nu era pentru viața asta, și nu era sigur că mai credea în altă viață.

Fusese o prostie din partea lui să-i ceară să se căsătorească cu el.

George stătea lângă el, la o distanță mică, tăcut. Mereu știa când să vorbească și când nu. Ce-l făcea să fie așa cum era? Mereu fusese așa? Sau avea ceva de-a face cu propriile suferințe?

Flavian râse și ascultă sunetul dur.

— L... liniștea este c... chiar ultimul lucru pe care ea îl va găsi cu mine, zise el. Ai face bine să o a... avertizezi să mă refuze, George.

— Nu a făcut-o deja?

— Când o voi întreba din nou, vreau să zic, explică Flavian. Cu trandafirii, și genunchiul p... plecat, și discursul siropos. Măine.

— Mie îmi place de ea, zise George, și de domnișoara Debbins. Sunt doamne neafectate, care duc o viață nevinovată.

— Este o soartă groaznică, spuse Flavian, să fii femeie.

— Poate fi, fu de acord George. Dar femeile au tendința de a se mulțumi cu lucrurile sau cu locurile mai bine decât noi. Sunt mai înclinate să-și accepte destinul și să obțină ce este mai bun de la el. Sunt mai puțin înclinate

decât noi să hoinărească, întrebându-se unde ar trebui să meargă și ce ar trebui să facă.

Noi, spusese el. Nu *eu*. Dar George nu *hoinărea*, nu-i așa? Și cine nu ar fi fericit să accepte soarta de a fi ducele de Stanbrook? Sau vicontele Ponsonby, dacă tot veni vorba.

— O iubești? întrebă George – aceeași întrebare pe care o avusese și despre Velma.

— Iubirea. Flavian râse scurt. Ce este iubirea, George? Nu, nu răspunde. Nu sunt așa blazat încât să nu știu ce-i iubirea. Dar ce este iubirea r... romantică? T... treaba asta cu a fi îndrăgostit? Cândva, am fost îndrăgostit lulea, dar din f... fericire mi-a trecut. Înseamnă asta că nu am iubit deloc? „Iubirea nu-i iubire dacă se pierde când apare o schimbare.” Unde d... dracu' am auzit asta? Este dintr-o poezie? Am citat bine? Cine a scris-o? Când nu nimerești, alegi Shakespeare. Am dreptate?

— Unul dintre sonetele sale, zise George. Nu te-am întrebat dacă ești îndrăgostit de doamna Keeping.

— Ai întrebat dacă o i... iubesc. Flavian se întoarse cu spatele la lac și o luă pe alea spre casă. Vicontesa pusese să fie construită anul trecut, cu o balustradă solidă de-a lungul ei ca Vincent să poată merge până la lac singur oricând voia. O iubesc pe Lady Darleigh.

George chicoti moale.

— Ar fi și greu să nu, zise el, când vezi tot ce a făcut pentru a-i face mai ușoară viața preaiubitului ei Vincent – și când vezi cât de fericit îl face.

Flavian se opri, cu mâna pe balustradă.

— O iubesc pe doamna Keeping suficient să-i f... fac viața mai ușoară? Suficient încât să o fac fericită? Dacă da, bănuiesc că t... trebuie să i-o arăt prin a nu o mai c... cere vreodată de soție.

— Flavian. Mâna lui George se așeză pe umărul său și îl strânse. Să știi că nu distrugi tot și pe toată lumea pe care o iubești. Ne iubești pe noi – pe mine, Ben, Hugo, Ralph, Vincent, Imogen. Nu ne-ai distrus pe niciunul dintre noi și nici nu ne-ai omorât. Ne-ai îmbogățit viața și ne-ai făcut să te iubim.

Flavian clipi repede cât capul îi era încă întors.

— Dar nu vreau să mă c... căsătoresc cu niciunul dintre voi, zise el.

George îl strânse din nou de umăr, apoi își luă mâna.

— Eu te-aș refuza și dacă m-ai întreba, zise el.

*

Când oamenii vorbeau despre a plânge până adormi, sigur mințeau se gândi Agnes a doua zi pe la două dimineața. Nasul îi era atât de înfundat, încât trebuia să respire pe gură. Ochii îi erau roșii și umflați. Buzele îi erau uscate și crăpate. Era un dezastru. Ultimul lucru pe care-l putea face era să doarmă.

Și era sătulă de ea însăși.

„Ori îi zici da acestui om groaznic”, se gândea ea în vreme ce se privea în oglinda măsuței de toaletă, în lumina care pâlpâia de la o singură lumânare – părea a fi o arătare care plutea deasupra unui cimitir în ajunul Zilei Tuturor Sfinților. „Ori îi spui da” – *dacă*, desigur, vine mâine și întreabă din nou, ceea ce era puțin probabil „ori îi spui nu”.

Părea o alegere simplă.

Ce *naiba* făcea plângând până nu mai putea din cauza unui asemenea *ticălos* încăpățânat? Dar afemeiații nu cereau de soție văduve trecute – mă rog, *pe cale de a fi trecute*. Și ticăloșii nu umblau în ziua mare cu chipul palid și ochii încercănați de la lipsa somnului. Oh! Oh, da, poate umblau. Dar nu acesta era motivul pentru paloarea lui de astăzi – de ieri. Și nici neliniștea în legătură cu o cerere în căsătorie pe cale de a fi făcută.

Avea el de gând să o ceară cum avea ea de gând să se cațäre în cel mai apropiat copac.

De ce plângea? Și de ce nu putea să doarmă? Suspină fără vreun rezultat satisfăcător. Exista un singur remediu – și pentru lipsa ei de somn, și pentru nasul înfundat. O ceașcă de ceai avea să îi liniștească stomacul și avea să-i desfunde căile nazale. Avea să o liniștească. Să o facă să-și revină.

Ar fi *foarte* surprinsă dacă el ar fi treaz, plângând după ea.

Atunci, ce-l ținuse treaz noaptea trecută și poate noaptea dinainte? Cu siguranță, nu ea. Simți un junghi de gelozie pentru ceea ce sau cine fusese, apoi își privi imaginea, detestându-se.

Nu era ușor să pornești focul în bucătărie. Și era și mai greu să faci asta, să umpli ceainicul și să așezi o ceașcă și o farfurie fără zgomot. Închisese ferm ușa în urma ei, dar se deschise chiar când ea făcea cel mai mult zgomot.

Dora, cu un șal călduros în jurul umerilor ei, peste cămașa de noapte, intră și închise ușa. Normal că era Dora. Nici măcar un cutremur nu ar fi trezit-o pe doamna Henry după ce adormea.

— Nu puteam să dorm, explică Agnes în vreme ce-și făcea de lucru la foc, de parcă ceainicul avea nevoie de ajutor ca să fiarbă. Am încercat să nu te trezesc.

— Tu nu din cauza tabloului nu ești în apele tale în ultima vreme, nu-i așa? întrebă Dora, întinzându-se după altă ceașcă și verificând ceainicul să vadă dacă Agnes pusese deja frunzele de ceai.

Agnes pufăi și își dădu seama că putea să respire din nou doar pe o nară.

— Mi-a cerut să mă căsătoresc cu el, zise ea. Sau, mai degrabă, m-a informat că aş face bine să fac asta.

Dora nu întrebă cine.

— Eu am crezut mereu, zise ea în schimb, părând aproape visătoare, că, dacă cineva m-ar cere vreodată în căsătorie, aş plânge cu lacrimi de bucurie. Dar ale tale nu sunt de bucurie, nu-i așa?

— Nu a vorbit serios, Dora.

— Atunci, este un tânăr tare prost, zise Dora, pentru că ai fi putut spune da. Bănuiesc că nu ai zis da?

— Cum aş fi putut, când ştiam că nu vorbeşte serios? întrebă Agnes.

Ceainicul începea să fiarbă. Dora făcu ceaiul și îl lăsă să se infuzeze.

— Dar ai fi acceptat dacă ar fi fost serios? Întrebă ea. Agnes, îl cunoști, dincolo de faptul că ai dansat cu el la balul recoltei, ai ieșit cu el vreo douăzeci de minute în seara concertului și ai mers cu el spre casă astăzi?

Dora îi observase deci absența în acea seară când ea cântase? Cine mai observase? Toată lumea, bănuia ea.

— A dat de mine într-o dimineață când m-am dus în parc să pictez narcisele, explică Agnes. Asta a fost înainte de concert. Și m-a găsit acolo din nou într-o altă zi.

Ea turnă ceai. Nu spuse și că o sărutase. Dora ar fi fost șocată. Și apoi...

— Un cadru romantic, spuse Dora. Ai dezvoltat sentimente pentru el, Agnes? Normal că da, altfel nu ai fi aici la ora asta inumană, cu fața arătând așa.

Agnes suspină din nou și apoi își suflă nasul. Aproape că putea să respire iar ca lumea.

— Îmi este dor de William, zise ea.

Dora se întinse și o bătu peste mână.

— William a fost un stâlp de stabilitate, spuse ea. Dar - iartă-mă - greu poți spune că a fost un om romantic, Agnes. Eu am fost puțin tulburată când te-ai căsătorit cu el, pentru că mereu am crezut că poți avea ceva mai bun. Oh, acest cuvânt a fost ales prost. Nimeni nu ar fi fost mai bun decât William, Dumnezeu să-l odihnească în pace! Dar mereu am crezut că ești făcută pentru soare și râset și... oh, și *iubire*. Ești surioara mea, și mă așteptam să trăiesc indirect prin tine în vreme ce îmbătrâneam. Vorbesc prostii. Viconteles Ponsonby are titlu și este chipeș și... care-i cuvântul? Atrăgător. Și misterios. Te întrebi ce se află în spatele acelei sprâncene mobile a lui. Și e... periculos. Sau poate îl văd eu așa fiindcă-s o fată bătrână sensibilă.

— Nu, zise Agnes, amestecând zahărul din ceaiul ei. Este periculos. Pentru liniștea minții oricui este suficient de neghioabă să se îndrăgostească de el, oricum.

— Și tu te-ai îndrăgostit, zise Dora.

— Da, recunosc Agnes. Dar nu mă voi căsători cu el. Aș fi nebună.

Dora oftă.

— Nu sunt deloc în poziția să te sfătuiesc, Agnes, zise ea. Nu am experiență. Niciun pic. Vreau să fii fericită. Te iubesc, să știi, mai mult decât iubesc pe oricine pe lumea asta.

— Nu mă întrista din nou, zise Agnes, ducând ceașca la buze și inhalând aburul.

Faptul că Dora nu avea deloc experiență, că rămăsese nemăritată la vârsta de 38 de ani era parțial vina lui Agnes. Sau, dacă nu total vina ei, măcar parțial. Dar nu putea zice asta acum, căci risca să izbucnească iar în plâns. Și apoi, nu se gândea niciodată de bunăvoie la mama lor și la ce făcuse cu ani în urmă, iar Agnes și Dora nu vorbeau niciodată despre asta.

— Haide! Dora își bău ceaiul, așa fierbinte cum era, și apoi puse jos ceașca goală. Intră prima în camera de zi și se duse imediat la pian. O să cânt pentru tine.

Obișnuia să o facă pe când Agnes, copil fiind, refuza să doarmă după-amiaza și era supărată și mofturoasă. Dora reușise mereu să o adoarmă cu muzica.

Agnes se așeză și își sprijini capul de perna canapelei.

Ce anume îl făcuse să nu doarmă noaptea?

De ce crezuse el dintr-odată că soluția la orice îl necăjea era să se însoare cu ea?

Ea cunoștea doar masca plictisită, batjocoritoare pe care el o prezenta lumii – cu câteva licăriri scurte în spatele ei. Bănuia că trebuia să îndepărtezi straturi după straturi înainte să ajungi în apropierea sufletului lui. Putea să o facă cineva? Avea să permită el asta chiar femeii cu care avea să se căsătorească până la urmă?

Și ar fi cineva suficient de nehibzuit să exploreze dincolo de mască?

Simți cum adoarme și deschise ochii pentru a asculta sfârșitul piesei pe care o cânta Dora. Era momentul să se culce amândouă. Oare cum avea să arate dimineață?

*

Mai era mai puțin de o săptămână din reuniunea lor

anuală – un gând melancolic. După micul dejun, Vincent urma să ia pe toată lumea într-un tur al fermelor lui. Lady Harper mergea și ea să vadă mieii și celelalte animale nou-născute. Lady Darleigh urma să rămână pentru o lecție de pian cu domnișoara Debbins și să se ocupe de bebelușul ei. Lady Trentham era în pat, în ciuda faptului că seara trecută își exprimase entuziasmul pentru vizita la fermă. Dormea după un acces de greață.

Hugo anunță ultima parte la micul dejun cu o expresie pe jumătate triumfătoare, pe jumătate timidă.

— O vreme, va fi așa în unele dimineți, zise el, deși până astăzi a reușit să facă față. Nu că ar fi bolnavă sau ceva de genul. Departe de ea. Dar... ei bine.

Își frecă mâinile, se uită la ce era pe masa laterală pentru micul dejun și apoi dovedi că apetitul *său* nu era tulburat, spre deosebire de al soției lui.

— Înseamnă că trebuie să te felicităm, nu-i așa, Hugo? Întrebă George.

— N-ai auzit de la mine, spuse Hugo oarecum alarmat. Gwendoline nu vrea să afle nimeni. Nu vrea să creeze agitație. Sau jenă.

— Eu n-am auzit nimic, spuse Ben. Argintăria asta este zăngănitore, Vince. Acoperă conversația la masă – și așa rămâi teribil de neinformați. Ce ziceai, Hugo? Sau ce *aproape* ai zis?

— Am observat și eu asta despre tacâmuri, zise Imogen. Dar îndrăznesc să spun că nu am pierdut nimic de mare importanță.

Flavian nu ieși cu ceilalți. Îi informă că avea scrisori de scris, apoi își aminti că mai folosise scuza aceea. Dumnezeule, aveau să creadă că devenea campion mondial la corespondență.

Pândea singur la fereastra salonului de primire ca să poată vedea clar aleea și o observă pe domnișoara Debbins apropiindu-se de casă în stilul ei lent. De cum dispăru sus pe scările de sub fereastră și el lăsă să treacă o clipă sau două ca ea să ajungă către salonul de muzică, coborî, își luă haina, pălăria și mănușile, îl salută amabil pe majordom și

coborî treptele și o luă peste peluza principală.

Era din nou una dintre acele zile fără nori pe cer. Fuseseră destul de norocoși să aibă parte de câteva astfel de zile pe timpul șederii lor. Vântul era și el aproape inexistent. Lalelele înfloreau într-o revoltă de culori. Cu siguranță înfloreau mai devreme decât de obicei în acest an. Dar nu s-ar fi potrivit cu sufletul lui Agnes Keeping. Erau rigide și organizate.

„Organizate.”

Nu scrisese discursul. Nici măcar nu-și făcuse un plan în minte. De fiecare dată când hotărâse să o facă, gândurile i se împrăștiaseră temătoare în cele patru colțuri ale pământului și rămăseseră plecate, căutând niște cotloane care nici măcar nu existau.

Nu avea nici trandafiri. Nu era momentul pentru ei. Lalelele nu păreau chiar potrivite. Și grădinarii lui Vince s-ar fi uitat pieziș la el dacă ar fi pornit către răsaduri cu foarfeca în mână. Și narcisele ar fi fost mai bine să fie lăsate în iarbă, l-ar fi informat, cu siguranță, ea.

Așa că ajunse la căsuță cu mâinile și mintea goale.

Ciocăni la ușă și apoi se întrebă dacă era prea târziu să o ia la goană. Era. O femeie care trăgea un băiețel și căra un coș mare pe brațul liber trecea pe partea cealaltă a străzii. Îl privi curioasă și făcu o reverență ciudată când îl văzu că se uita la ea.

Oricum zisese că urma să vină.

Ușa se deschise, și el pregăti un zâmbet politicos pentru menajeră.

— Oh, zise el, și obrajii i se îmbujorară și mai mult.

— Pot să sper că doar când mă v... vedeți rămâneți fără c... cuvinte, doamnă Keeping? o întrebă el, scoțându-și pălăria și făcând o plecăciune.

— Dora s-a dus la Middlebury, spuse ea, și doamna Henry e plecată la magazinul măcelarului.

— Deci drumul este d... deschis pentru lupul cel mare și rău, nu-i așa? întrebă el.

Ea îl privi aparent exasperată. Dar, pe bune, femeia nu avea niciun pic de simț de autoconservare de informa un

bărbat că era singură acasă?

— Deci nu p... pot intra, zise el. V... vecinii dumneavoastră s-ar e... extazia cu toții și ar da f... fuga să împărtășească vestea scandalosă cu vecinii lor mai d... distanți. Luați-vă mantia și b... boneta și veniți la o plimbare cu mine. Oricum, este o zi prea frumoasă ca să o p... petrecem înăuntru.

— Întrebați vreodată în loc să cereți? comentă ea încruntându-se. Dar umerii ei se detensionară când el ridică dintr-o sprânceană, și ea oftă. Bănuiesc că știți că Dora este la Middlebury.

— Așa este, recunosc el. Nu știam însă că m... menajera este la măcelar. Mi-ar fi zis că nu s... sunteți acasă?

Doamna Keeping îi aruncă o privire grăitoare și clătină ușor din cap, de parcă avea de-a face cu un copil dificil.

— Mă duc să-mi iau lucrurile pentru afară.

Nu părea să fi așteptat ca pe ace și cu inima la gură ca el să vină să-și refacă cererea. Se așteptase ca ea să facă asta?

capitolul 9

În timp ce mergeau pe stradă și treceau prin porțile spre Middlebury, el purta o conversație relaxată. Și ea era suficient de pregătită să contribuie. Probabil hotărâse că era mai bine decât tăcerea.

Rămaseră în tăcere însă după ce el o trase de pe drum pentru a merge printre copaci. O luă pe un drum de-a curmezișul, deși nu aveai cum să mergi drept prin pădure. Ajunseră în apropierea lacului, cum ajunseseră el și George cu o zi în urmă. Ea îl privi întrebător. Fără îndoială, se așteptase să meargă pe drumul cu cedrii și mai departe.

— Ați fost dincolo, pe insulă?

El arătă cu capul în acea direcție.

— Nu, n-am fost niciodată.

O conduse spre hangarul cu bărci.

Câteva minute mai târziu, stăteau în barcă, el vâslea, iar ea privea peste apă; apoi, se uită direct la el. El se gândi că ea arăta destul de palidă. Obrajii îi erau un pic trași, de parcă ar fi fost bolnavă sau nu ar fi dormit bine – ceea ce probabil chiar se întâmplase. Pentru cineva despre care se presupunea că avea experiență de viață, măcelărise abominabil propunerea de ieri. Bănuia că ar fi ajutat dacă ar fi știut că urma să facă cererea.

El voia să spună ceva. Ea arăta ca și cum voia să spună ceva. Dar niciunul din ei nu vorbi. Erau ca doi școlari timizi, care tocmai descopereau că sexul opus înseamnă mai mult decât oameni care se îmbracă diferit. Ea își mută privirea spre insulă și el privi peste umăr să se asigure că nu se loveau de micul debarcader de acolo. El își făcu de lucru legând barca, apoi o ajută să coboare și o duse să se uite în interiorul micului templu de parcă era vorba despre o simplă plimbare pentru a admira peisajul.

Era un sanctuar drăguț, dotat cu un scaun sculptat frumos, un altar, mătănii și vitralii.

— Cred că a fost construit pentru o fostă vicontesă, îi spuse doamna Keeping. Era catolică. Mi-o pot imagina stând aici singură, cufundată în meditație.

— Cu mătăniile zângănind pios între degetele ei, bănuiesc, zise el. Venea singură până aici, nu-i așa? Am îndoielile mele. Probabil a... aducea un valet voinic și pofticios cu ea.

— Un amant, bănuiesc. Dar ea râse ușor și trecu de el. Cum distrugeți romantismul locului, Lord Ponsonby.

— Depinde, zise el, de ce d... definiție aveți despre r... romantism.

— Da, bănuiesc că depinde. Se uită la el. Unde este restul lumii?

— Tropăind și călărind spre f... ferme, zise el. Lady Darleigh și Lady Trentham sunt în c... casă.

— Dumneavoastră de ce nu v-ați dus? întrebă ea. Bănuiesc că aveți o proprietate și propriile ferme. Cu siguranță sunteți interesat. Și sunt prietenii dumneavoastră

- și este o întâlnire specială. De ce nu v-ați dus cu ei?

— Am v... vrut să vă văd, zise el. Și vă s... spuseseam că voi veni.

Ea ocoli templul, și el o urmă. Acolo era o fâșie de iarbă care cobora spre apă. Era o zonă complet izolată. Templul ascundea zona de partea lacului care dădea spre casă. Copacii creșteau până la malul lacului și ascundeau locul de ochii curioși de pe celelalte trei părți.

Ea se opri la jumătatea pantei.

— De ce? întrebă ea.

El stătea cu spatele lipit de templu și cu brațele încrucișate peste piept.

— Ieri am f... făcut probabil cea mai ineptă cerere în c... căsătorie din istorie, zise el. Am v... venit să o repar.

Ea își întoarse capul pentru a se uita la el.

— De ce?

Toate femeile întrebau asta când un bărbat le cerea de soție? Dar se prinsese singur în capcană, idiot ce era, prin faptul că nu reușise să vorbească mai devreme. Cu greu putea acum să se lase elegant într-un genunchi în fața ei și să scoată un discurs siropos din mintea lui goală. Și-ar fi pătat oricum pantalonii de iarbă în genunchi.

Și de ce naiba voia el să se însoare cu ea? Avusese toată noaptea să se gândească la asta, dar gândurile lui zburaseră la orice alt subiect de pe pământ mai puțin acesta. Ba chiar dormise. Fusesse la fel de incapabil să se concentreze și înainte de rănire? Îi era greu să-și amintească. Și mereu îi fusese greu să-și amintească?

Se uita la ea din spatele pleoapelor pe jumătate închise, și ea îi aștepta răspunsul, cu sprâncenele ridicate, cu mâinile strânse în jurul taliei. Arăta atrăgătoare, sănătoasă și... în siguranță.

Dumnezeule! Ar face bine să nu-i spună niciunul din ultimele două lucruri.

Ea arăta ca un capăt al curcubeului. Nu - înfiorătoare imagine! Nu semăna deloc cu o oală cu aur - ce chestie grosolană! Ce imagine ridicolă! Era ca visul la care visează toată lumea, ceva ce este mereu inaccesibil, dar poate

deveni accesibil dacă...

Înjură în gând, el aruncă pălăria pe iarbă, apoi mânușile, și veni spre ea. Mâinile lui cuprinseră brațele ei și o traseră spre el.

— De ce aș vrea să mă c... căsătoresc cu dumneata dacă nu pentru a putea f... face asta și mai mult oricând vreau, zi și noapte? zise el printre dinți înainte de a o săruta apăsător.

Se aștepta ca ea să-l respingă – și ar fi lăsat-o să facă asta. Nu avea niciun drept... Ar fi *trebuit* să-l împingă. Dar ea își petrecu mâinile înmănușate printre ei și-i cuprinse fața cu ele și îmblânzi sărutul.

El își retrase un pic capul, închise ochii și își sprijini fruntea de a ei, sub marginea bonetei. Nu ar fi putut să se facă mai tare de râs sau să o insulte mai mult nici dacă ar fi încercat. Tocmai îi spusese că voia să se căsătorească cu ea doar pentru sex și nimic mai mult. O luase și o sărutase ca un școlar excitat care nu auzise vreodată de cuvântul finețe.

— Hai să stăm jos, zise ea cu un oftat și îi dădu drumul și se așeză pe iarbă, scoțându-și apoi mânușile și punându-le lângă ea.

El se așeză lângă ea, își cuprinse genunchii cu mâinile și se uită peste apă la copacii de pe partea cealaltă.

— Lord Ponsonby, zise ea, nici măcar nu mă cunoașteți.

— Atunci, povesteți-mi, zise el.

— Oh, știți chestiile esențiale, zise ea, și nu prea mai este mult de adăugat. Nu am dus o viață de mari aventuri. Sunt născută într-o familie educată și din partea mamei, și a tatălui, dar nu există urme de aristocrație prin venele noastre. Suntem oameni simpli. Am fost căsătorită cu William Keeping cinci ani.

— Plictisitorul, zise el.

Ea se uită spre el.

— Nu l-ați *cunoscut*, strigă ea. Și nu aș tolera lipsa de respect la adresa lui nici dacă l-ați fi cunoscut. Îmi este dor de el. Foarte dor. Este un gol aici.

Bătu cu mâna peste pieptul ei.

— Îmi cer scuze, zise el.

Poate că existase ceva pasiune până la urmă.

— Cea de-a doua soție a tatălui meu a fost și ea una dintre vecinele noastre, zise ea, văduva unui prieten apropiat. Am fost și sunt fericită pentru ei, deși am fost suficient de dornică să mă mărit și să plec după ce ei s-au căsătorit. Dora plecase, și casa noastră nu mai părea aceeași. De când am venit să locuiesc aici, m-am implicat în acțiuni pentru comunitate și biserică de *fiecare* dată când am simțit că pot fi utilă. Citesc, pictez, cos și brodez. Am un venit modest de pe urma defunctului meu soț. Îmi este de ajuns pentru nevoile mele. Sophia – Lady Darleigh – îmi este prietenă apropiată, nu pentru titlul ei grandios, ci pentru felul ei de a fi. Eu nu am fost niciodată ambițioasă. Nu sunt nici acum. Ideea că m-aș putea mărita cu un viconte nu face să-mi palpите inima de speranță deșartă. Sunt perfect fericită cu viața mea așa cum este.

Era mulțumit de ultima propoziție.

— Cred că m... mințiți, doamnă Keeping, zise el.

Ea părea contrariată.

— Ați întrebat, zise ea, și eu am povestit. Sunt foarte puține de povestit. Dar, chiar și așa, nu mă cunoașteți. Faptele ilustrează doar o mică parte a întregii povești a unui om.

— Nu sunteți pe d... deplin fericită, zise el. Nimeni nu este, cu excepția p... poate a unor scurte momente. Mi-ați zis că p... poate vor exista căsătorie și copii în v... viitorul dumneavoastră, și vocea vă era v... visătoare când ați spus-o. Dar nu știți cine din împrejurimi v-ar putea oferi așa ceva. Eu vi le ofer.

— De ce? Se încruntă la el. Ați putea avea orice femeie ați dori. Orice doamnă cu rang și avere. Și frumusețe.

— *Dumneavoastră* sunteți frumoasă, spuse el.

— Da, sunt, îl surprinse ea spunând, și bărbia ei se ridică, iar obrazii i se îmbujorară. Dar nu este o frumusețe care ar putea atrage un bărbat ca dumneavoastră, Lord

Ponsonby.

Era hotărâtă să-l vadă ca pe un libertin. El zâmbi și o privi leneș.

— Există un răspuns c... corect pentru *de ce*-ul dumitale? o întrebă el. Dacă vi-l dau, voi c... câștiga premiul?

Ea clătină lent din cap.

— Aș fi nebună dacă m-aș căsători cu dumneata, zise ea.

În siguranță față de cine?

Și față de ce?

Își așază chipul în golul dintre umărul și gâtul ei și își liniști bătăile inimii.

— M... m-ați oprit? întrebă el, ridicându-și capul în sfârșit și uitându-se în jos la ea. M-ați fi oprit?

Probabil era o întrebare nedreaptă. Dar nu credea că ea l-ar fi oprit.

Se dădu jos de pe ea și se întinse alături, cu dosul unei mâini peste ochi. Respira cât de profund și de tăcut putea, preluând controlul asupra propriului corp.

— Mi-am pierdut v... virginitatea când aveam 16 ani, îi zise el. Nu am fost celibatar de atunci, cu excepția celor trei ani petrecuți la reședința P... Penderris. Dar nu c... cred că sunt un afemeiat. Și *cred* că orice jurămintе făcute de bunăvoie ar trebui să fie onorate, inclusiv jurămintele de căsătorie.

Ea se ridică în fund și își cuprinse genunchii cu mâinile. O șuviță de păr se desfăcuse din cocul de la ceafa ei și stătea întinsă pe mantia ei, strălucitoare și ușor ondulată. El ridică o mână și își petrecu degetele prin ea. Era fină și mătăsoasă. Ea își strânse umerii, dar el nu își retrase mâna.

— Tocmai v-am acuzat că nu mă cunoașteți, zise ea. Dar nici eu nu vă cunosc, nu-i așa? Am făcut presupuneri, dar nu sunt neapărat adevărate. Dar știu că vă ascundeți nepăsător în spatele măștii cu aer batjocoritor.

— Ah, dar întrebarea este, doamnă Keeping, zise el, v... vreți să mă cunoașteți? Sau doriți să vă c... continuați

netulburată existența placidă, nevinovată, nu prea fericită, dar nu complet nefericită aici? S-ar putea să fiu p... periculos de cunoscut.

*

Agnes se ridică și se duse la marginea apei. Dar nu era suficient de departe. Merse de-a lungul malului până când acesta o coti la dreapta. Rămase nemișcată și privi fără țință peste, la malul vestic și la copacii care atârnavă peste el. El nu o urmă, și ea era recunoscătoare pentru asta.

Stătuse chiar deasupra ei. Timp de un minut sau două, toată greutatea lui o strivise în iarbă. Fusesse între coapsele ei. Îl simțise...

Doar hainele lor îi opriseră.

Și-l dorise. Nu doar în felul ăla îndrăgostit. Nu doar dorința de sărutări. Îl *dorise* pe el.

Pe William nu-l dorise niciodată – ceea ce era la fel de bine, bănuia ea, din moment ce nu-l avusese prea des. O dată pe săptămână, ca o rutină, în primul an, apoi la intervale mai puțin frecvente și, într-un final, în ultimii doi ani, deloc. Nu-i refuzase niciodată drepturile când și le cerea, nici nu se simțise rău după întâlnirile lor și nici nu le găsisse teribil de neplăcute. Dar existase o anumită ușurare, un anumit sentiment de eliberare, când el încetase să mai vină la ea – doar că i-ar fi plăcut să aibă un copil. Însă prietenia și afecțiunea dintre ei rezistase, la fel și sentimentul confortabil de apartenență. Deseori, el îi spusese cât de atașat era de ea, și ea îl credea. Și ea fusese atașată de el, deși, dacă era să fie onestă cu ea însăși, ar fi recunoscut că se căsătorise cu el doar pentru că acasă nu mai însemnase acasă după plecarea Dorei și venirea noii soții a tatălui ei, la care se adăugase probabilitatea ca mama și sora noii ei mame vitrege să vină să locuiască acolo cu ei – ceea ce se și întâmplase.

Îl dorise pe viconte Ponsonby cum nu-și dorise niciodată soțul. Încă simțea efectele dorinței fizice în sânii

ei și pe interiorul coapselor. Și asta o speria – sau cel puțin o tulbura, dacă *speria* era un cuvânt prea extrem. Dar nu era prea extrem. Era îngrozită de pasiune, de abandonul desfrânat.

Gândurile ei zburau la mamei ei, dar le îndepărtă ferm, cum făcea mereu când amenințau să intervină.

Continuă de-a lungul malului până când putea vedea casa peste apă. El stătea la debarcader, aproape de barca aflată la mică distanță, cu un genunchi ridicat și cu un braț sprijinit pe el, imaginea relaxării și a stării de bine – sau așa părea. O privea cum se apropia.

„Cred că orice jurăminte făcute de bunăvoie ar trebui onorate, inclusiv jurămintele de căsătorie.”

Ținând cont de faptul că se îndrăgostise de el toamna trecută și din nou în această primăvară, ar trebui să nu mai poată de fericire că el dorea să se căsătorească cu ea. De ce nu se simțea așa? De ce ezita?

„S-ar putea să fiu periculos de cunoscut.”

Da, simțise și ea asta. Nu că s-ar fi temut de el fizic, în ciuda izbucnirilor violente pe care el le recunoscuse și a energiei reprimată pe care o simțea pândind sub exteriorul care deseori părea somnoros. Acele izbucniri se petrecuseră într-un anumit moment când el fusese încuiat în propria minte, ca rezultat al rănilor din război. Acum, trecuse de acea etapă. Un mic bâlbâit, uneori mai rău decât în alte momente, nu era suficient pentru a-l frustra încât să ajungă violent. Dar se temea de pericolul reprezentat de el.

El reprezenta pasiunea, și ea se temea de asta aproape mai mult decât de orice altceva în viață. Violența venea din pasiune. Pasiunea ucidea. Poate nu corpul, dar cu siguranță spiritul și tot ce era mai valoros în viață. Pasiunea ucidea iubirea. Erau lucruri care se excludeau reciproc – o ironie ciudată. Ar fi imposibil să le separe pe cele două cu viconteles Ponsonby. Nu ar putea doar să-l iubească și să se păstreze întreagă. Ar trebui să ofere totul și...

Nu!

Când ea se apropie, el se ridică. Într-o mână avea

boneta ei. O privi leneș în ochi în timp ce-i potrivea boneta, și ea stătu acolo, ca un copil, cu brațele pe lângă ea, în vreme ce el îi făcea fundă la panglică, sub urechea stângă. Ea îl privi în ochi în tot acest timp.

„M-ați opri? M-ați fi oprit?”

Nu insistase ca ea să-i răspundă, și ea nu-i răspunsese – ceea ce fusese o lașitate din partea ei. L-ar fi oprit? Nu era complet sigură că ar fi făcut-o. Era aproape sigură că nu l-ar fi oprit. Inima ei se prăbușise dezamăgită când el se oprise. Și *de ce* o făcuse? Un afemeiat cu siguranță nu s-ar fi oprit.

Mănușile ei, scoase dintr-un buzunar ai hainei, apărură într-una din mâinile lui. Întinse o mână și apoi îi potrivea mănușa pe degete. Făcu la fel cu cealaltă mănușă, și ea zâmbi slab.

— Ați fi o cameristă excelentă, zise ea.

El o privi în ochi de sub pleoapele grele.

— Da, aș fi, zise el. Aceasta este doar o mostră a serviciilor pe care le-aș oferi.

— Nu mi-aș putea permite niciodată o asemenea cameristă.

— Ah, zise el, dar nu aș cere să fiu plătit cu bani. Vă puteți permite din abundență plata pe care aș cere-o. Din supraabundență. Doamnă.

Genunchii ei aproape tremurau. Și cu siguranță pe partea asta a insulei nu era la fel de mult aer ca pe cealaltă.

Colțurile gurii lui se ridicară în acel zâmbet pervers al lui, și el îi întinse o mână pentru a o ajuta să urce în barcă.

Ajunseră pe celălalt țărm și o ajuta să coboare din barcă în clipa când ea își dădu seama că Sophia și Lady Trentham se plimbau spre lac din direcția casei. Sophia își purta bebelușul, înfofolit călduros într-o pătură.

Ce avea să *creadă* ea?

Dar, indiferent de ce credea, zâmbea când îi strigă.

— Ați fost pe insulă, zise ea. Este dimineața perfectă să stai în aer liber, nu-i așa?

Se uită mai atentă la Agnes când se apropie cu Lady

Trentham. Vicontele pune la loc în hangar.

Dacă ar putea să-și controleze îmbujoratul!

— Nu mai fusesem niciodată acolo, zise Agnes. Micul templu este mai frumos decât te-ai aștepta, nu-i așa? Vitraliile fac lumina să pară aproape magică. Sau poate mistică ar fi un cuvânt mai potrivit.

— Sir Benedict ne-a dus pe mine și pe Samantha acolo acum câteva săptămâni, zise Lady Trentham. Sunt de acord cu dumneavoastră, doamnă Keeping. Și ferestrele cu vitralii îmi dau idei pentru parcul *nostru*.

— Dora s-a dus acasă? întrebă Agnes.

— M-a lăudat și m-a certat la fel de mult, zise Sophia. Printr-un miracol, am cântat corect toate notele piesei de săptămâna trecută, dar am cântat cu degete de lemn. Este cea mai groaznică critică pe care sora ta o poate aduce unui elev al său, Agnes, și este chiar devastatoare când o face. Și este meritată de data asta. Nu am exersat la fel de conștiincios cum ar fi trebuit. Ridică un colț al păturii și zâmbi la chipul adormit al fiului ei. Nu a vrut să stea la o ceașcă de ceai, continuă ea, iar eu și Gwen am hotărât să venim aici și să sărim peste ceai și noi. Lumina soarelui era prea îmbietoare.

Vicontele Ponsonby veni din hangar, și toți ochii se întoarseră spre el.

Nu schimbaseră un cuvânt în barcă tot drumul înapoi. Agnes nu știa dacă el terminase cu ea sau avea să-i reînnoiască cererea. Mai rămânea mai puțin de o săptămână...

Avu o premoniție subită despre cum urma să se simtă în ziua când aveau să plece toți invitații de la Middlebury Park. Stomacul ei părea să cadă ca un plumb până în tălpile pantofilor, în locul lui rămânând greața și ceva ce aducea a panică.

El zâmbi.

— Până la urmă, n-am avut c... chef să scriu scrisori, zise el. Era prea târziu să mă d... duc după ceilalți și nu era nimeni la vedere prin casă cu excepția câtorva v... valeți, care nu păreau dornici să pornească o c... conversație. M-

am dus în s... sat să văd dacă doamnei Keeping i se va face m... milă de mine – și așa a fost.

— Vino în casă și bea o ceașcă de cafea cu noi, zise Sophia, zâmbind către Agnes.

— Dar abia ați ieșit, protestă Agnes.

— Nu e chiar așa, le zise Lady Trentham. Ne-am plimbat prin grădini înainte să venim aici.

— Haide, zise Sophia.

Ultimul lucru de care avea chef Agnes era să fie sociabilă, dar alternativa nu o atrăgea. Dora se întorsese acasă și sigur voia să știe unde umblase sora ei. Și chiar dacă scăpa de Dora după o scurtă explicație și se retrăgea în camera ei, avea să aibă din nou de-a face cu gândurile ei – și nu avea să fie o companie fericită o vreme.

— Mulțumesc, zise ea.

— Și acum, eu întâmpin o dilemă, zise viconteles Ponsonby. Trei d... doamne și doar două brațe de oferit.

Sophia râse.

— Nu știu cum poate cântări o tonă un copil care nu are nici două luni, zise ea, dar exact atâta cântărește Thomas. Iată, milord, îl puteți căra pe el până acasă, și noi trei ne găsim drumul neasistate.

El părea aproape comic de alarmat. Luă ghemotocul cu pătură – Sophia nu-i dăduse de ales – și îl ținu bine, îngrozit că avea să-l scape.

Lady Trentham își petrecu brațul peste al lui Agnes, și viconteles Ponsonby se uită la chipul copilului.

— Bine, b... băiete, zise el, când d... doamnele nu ne vor, noi, bărbații, ne strângem, și vorbim despre cai, curse, meciuri de box și... ei bine, chestiile interesante. Da, poți să deschizi ochii – a... albaștri ca ai tatălui tău, văd. Urmează să purtăm o discuție deschisă, doar noi d... doi, și nu ar fi cuviincios să adormi în m... mijlocul ei.

Sophia râse din nou, și Agnes mai că lăcrimase. Nimic nu o *afecta* mai mult decât să vadă un bărbat ținând un copil și vorbind cu el. Chiar dacă nu era al lui și nu alesese el să-l țină și probabil își dorea să fie oriunde în altă parte pe pământ numai nu aici, ținând copilul prietenului său.

Băgă copilul în scobitura brațului și o luă pe iarbă, lăsând aleea pentru ele trei.

— Agnes, zise Sophia cu voce joasă, are sentimente pentru tine? Ce bărbat înțelept este dacă da.

— Eu am o slăbiciune pentru el, trebuie să recunosc, zise Lady Trentham. Dar, de fapt, am pentru toți. Hugo ține așa mult la ei – și cu toții au suferit îngrozitor.

Agnes se întreba despre șchiopătatul lui Lady Trentham, care nu părea să fie ceva temporar. Curiozitatea asta îi ținea mintea ocupată să nu se gândească la evenimentele de dimineață. Mă rog, aproape.

Poate că el încă voia să se însoare cu ea.

O sărutase din nou. Și făcuse chiar mai mult.

Dar nici măcar o dată nu zisese că era atașat de ea. Doar dorința de a se *culca* cu ea, ca să-l citeze.

— Eu tot nu v-am văzut niciunul dintre tablouri, doamnă Keeping, spunea Lady Trentham, deși suntem aici de mai bine de două săptămâni. Pot vedea unul dacă vin în sat cu o zi înainte să plecăm? Sophia zice că sunteți foarte talentată.

El ajunsese la casă înaintea lor și stătea pe una dintre treptele din fața ușilor de la intrare, cu bebelușul în poală. Încă vorbea.

Agnes înghiți și speră că-și înăbușise lacrimile îndeajuns de bine.

capitolul 10

Agnes stătea în camera de zi de o jumătate de oră cu doamnele, bucurându-se de cafea și conversație. Vicontele Ponsonby dusese copilul sus, în camera lui, asigurând-o pe Sophia că știa drumul și că nu avea să îl abandoneze pe tânărul Tom până nu îl vedea în siguranță în grija doicii.

Agnes credea că el nu avea să li se alăture, dar el făcu asta chiar când ea se ridica să plece.

— Ah, la țanc, zise el. Vă voi însoți spre casă, doamnă

Keeping.

— Chiar nu este nevoie, îl asigură ea. Vin spre și plec dinspre Middlebury mai mereu și niciodată nu-mi dă prin cap să vin cu o servitoare sau cu o altă însoțitoare.

Avea nevoie să fie singură, să se gândească.

— Dar, dacă s-ar întâmpla să iasă un l... lup din pădure, zise el, atunci chiar ar trebui să fie cineva acolo să se l... lupte cu el cu mâinile goale. Eu, de fapt.

Lady Trentham râse.

— Un erou pe gustul meu, zise ea, ducându-și teatral mâinile la piept.

— Și pădurile sunt pline de ei, adăugă Sophia. Ca să nu mai menționăm mistreții.

Agnes se uită cu reproș de la una la alta, și Sophia își înclină ușor capul într-o parte și o privi din nou curioasă.

Viconteles Ponsonby o însoți până acasă. Ea își prinse hotărâtă mâinile la spate de cum ieșiră din casă și el se ținu la mică distanță în lateralul ei și vorbi agreabil aproape tot drumul despre o serie de subiecte neimportante.

— Fără lupi sau mistreți, din păcate, zise el când ajunseră aproape de porți. Cum poate un bărbat să impresioneze d... doamna sa în epoca asta civilizată când nu poate face vreo m... mare faptă de eroism pentru a o salva de un pericol m... mortal și să o ia apoi pe sus în brațele sale puternice și protectoare?

Doamna *lui*.

Se oprise din mers - în aproape același loc pe care-l alesese ieri ca să o informeze că ar face bine să se căsătorească cu el.

Ea îi zâmbi.

— Ați vrea să fiți un cavaler în armură strălucitoare? Îl întrebă ea. Ați vrea să fiți acel clișeu al masculinității demne?

Și dintr-odată își dădu seama că el ar arăta chiar irezistibil de minunat îmbrăcat în uniformă sa de ofițer, cu haina stacojie, pantalonii albi, eșarfa roșie și sabia atârând în lateral.

— Nu vă imaginați ca fiind o domniță la necaz? Ridică

batjocoritor dintr-o sprânceană. Nu știți deloc de glumă, doamnă Keeping.

— Un bărbat nu trebuie să omoare dragoni pentru a fi un erou, îi zise ea.

— Nici lupi? Nici mistreți? Atunci, ce trebuie să facă? Nu avea un răspuns pentru asta. Ce anume *facea* un bărbat să fie erou?

— Să plec? Întrebă el moale ca răspuns la propria întrebare. Asta trebuie să fac?

Ea se încruntă scurt, dar nu zise nimic.

Tăcerea se lăsă între ei câteva momente, apoi el îi luă antebrațul și o trase de pe alee între copaci. Apoi o întoarse cu spatele spre trunchiul lat al unui copac și își puse mâinile de o parte și de alta a capului ei. Fața lui era la câțiva centimetri de a ei.

— Am văzut ceva încântător, zise el. Într-un salon de bal și pe o pajiște cu narcise. Și am devenit obsedat – să mă c... culc cu dumneata, bănuiesc. Asta se întâmplă când o femeie ți se pare încântătoare. Dar nu am făcut asta, deși există dorință de ambele părți și au existat oportunități mai m... mult decât o dată. Sunt pe un teritoriu necunoscut, Agnes Keeping, și trebuie să mă ajutați. Sau nu. Nu vă pot ordona să mă ajutați. Vă vreau în viața mea, și există o singură metodă prin care vă p... pot avea din moment ce nu sunteți genul de femeie căreia să-i dai m... mână liberă, și nu v-aș da așa ceva nici dacă ați f... fi. Ofer în schimb c... căsătoria, împreună cu un titlu, o casă strămoșească și o proprietate mare, p... plus o casă în Londra, avere, p... poziție în societate, siguranță pe durata vieții. Dar chestiile astea m... materiale nu înseamnă n... nimic pentru dumneata, știu. Nu știu ce altceva să ofer în afară de pasiune. Asta pot da. Vă pot trezi la viață așa cum nu vi s-a mai întâmplat niciodată. Vă pot f... face copii – sau bănuiesc că pot. Și totuși... și totuși, ați face bine să mă r... refuzați. Sunt p... periculos de instabil. Trebuie să fiu. De curând v-am spus că nu aș cere pe nimeni în căsătorie, dar acum vă cer pe dumneavoastră – și nici măcar nu știu cum aș fi putut vorbi s... serios cu ce am zis, dar acum vorbesc

serios. Nu veți avea o viață ușoară cu mine, Agnes.

— Nici dumneata cu mine, zise ea printre buzele pe care le simțea prea încordate pentru a se supune voinței ei. Nu vă pot da ce doriți, milord. Și nu îmi puteți oferi ce vreau eu. Vreți o femeie pe care să o luați pe sus pe un mare val de pasiune, ca să puteți uita, ca să puteți ignora tot ce încă trebuie lămurit în viața dumneavoastră – orice ar însemna asta. Eu am nevoie de cineva liniștit, stabil și de nădejde.

— Că să puteți ignora tot ce trebuie l... lămurit în viața *dumneavoastră*? o întrebă el.

Ea își linse buzele dintr-odată uscate.

El o privi, cu ochii lui foarte verzi în umbra copacului și a borului pălăriei sale.

— Greșiți în privința mea, zise el, și greșiți în privința dumneavoastră. Nu spuneți că n... nu. Dacă nu puteți accepta, cel puțin nu spuneți nu. Este un cuvânt așa definitiv. Odată rostit, nu mai poate fi combătut fără a părea că hărțuiești. După ce voi pleca de aici, nu mă voi mai î... întoarce. Veți scăpa de mine pentru t... totdeauna. Dar nu am plecat încă. Refuzați-mă când plec, dacă trebuie, dar nu înainte. Îmi p... promiteți?

Nu voia să spună nu. Chiar nu voia să refuze. Dar nici da nu putea să spună. Cum putea răspunsul la o întrebare așa simplă să nu fie nici da, nici nu?

„După ce voi pleca de aici, nu mă vot mai întoarce. Veți scăpa de mine pentru totdeauna.”

Dintr-odată, totdeauna părea să fie o perioadă îngrozitor de lungă. Panica se insinuă în ea.

— Promit, șopti ea.

El își lăsă mâinile în lateral, se întoarse pentru o clipă și apoi reveni pentru a-i oferi brațul. O conduse înapoi pe alee, și merseră în tăcere până la căsuță.

Dora smulgea buruieni din unul dintre straturile de flori.

Viconteles Ponsonby fu imediat cât de fermecător putea el să fie. O complimentă în legătură cu grădina și îi mulțumi că reușise să facă tolerabil felul cum cânta la vioară și la harpă Lord Darleigh.

— Eu iubesc animalele, domnișoară Debbins, explică el. Mi s-ar frânge i... inima să o aud pe Tab – și toate pisicile din împrejurimi – urlând de durere.

O făcu pe Dora să râdă. Și, când plecă, făcu elegant o plecăciune către amândouă și se depărtă agale, de parcă niciodată în viața lui nu avusese vreun gând serios.

Dora se uita la Agnes cu sprâncenele ridicate.

— I-a lăsat pe toți să plece cu vicontele Darleigh să vadă fermele în dimineața asta, explică ea, în timp ce el scria niște scrisori. Dar apoi s-a plictisit și a venit aici pentru a mă convinge să mă plimb cu el.

— Și? zise Dora.

— M-a dus pe insulă, răspunse Agnes. Templul este așa frumos în interior, Dora. Habar n-aveam. Există o fereastră cu vitralii către sud, și toată lumina se reflectă și se dispersează într-un caleidoscop de culori. Și apoi, când veneam înapoi peste lac, Sophia se plimba, venind dinspre casă, cu Lady Trentham, și m-a invitat la cafea. A zis că tu nu ai rămas.

— Mă așteptau buruienile, zise Dora. Te-a cerut din nou, Agnes?

— Vor mai sta aici mai puțin de o săptămână, replică Agnes. A zis că, după ce va pleca, nu se va mai întoarce. Vreodată. Dar totdeauna este foarte mult timp, și vicontele Darleigh este prietenul lui.

— Te-a cerut din nou, zise încet Dora, răspunzându-și singură la întrebare. Se întoarse să-și adune uneltele de grădinărit. De ce eziți, Agnes? Ești îndrăgostită de el, și ar fi o căsătorie extrem de avantajoasă pentru tine. Și pentru el.

— Ar trebui să plec de lângă tine, zise Agnes.

Dora se uita peste umăr la ea.

— Sunt om în toată firea, zise ea. Și am stat singură aici câțiva ani înainte să vii tu. De ce eziți? Are ceva de-a face cu mama?

Genunchii lui Agnes aproape cedară sub ea – pentru a doua oară într-o zi. Ele nu vorbeau *niciodată* despre mama lor.

— Normal că nu, zise ea. De ce ar trebui?

Dora continua să se uita la ea fără a se întoarce cu fața spre ea.

— Nu trebuie să mă iei în calcul, Agnes, zise ea. Eu mi-am ales cursul vieții. Este viața mea. Am făcut ce am vrut eu, și sunt fericită cu ea. Eram fericită înainte să vii tu, am fost fericită de când ai venit și voi fi fericită dacă vei alege să pleci. Tu ai viața ta de trăit. Nu o poți trăi și pe a mea – și nu trebuie să trăiești viața mamei. Dacă-l iubești...

Dar se opri fără să termine gândul, clătină din cap, și reveni la ceea ce făcea înainte. Agnes bănuia că avea probabil lacrimi în ochi.

— Ar fi trebuit să mă întorc aici în loc să mă duc la cafea, zise Agnes. Mie nu mi-ai lăsat nici o buruiană.

— Oh, caută-le din nou mâine, zise Dora, sau chiar mai târziu în după-amiaza asta. Dacă e ceva care să nu lipsească din lumea asta... buruienile sunt acelea.

*

În acea noapte, fu rândul lui Imogen. Nu i se întâmpla des. Mereu își controla foarte bine gândurile și emoțiile. Mă rog, aproape mereu. Oamenii care nu o cunoșteau la fel de bine ca tovarășii ei Supraviețuitori ar fi putut presupune că exteriorul de marmură mergea până la inima ei. Și nici măcar lor nu le dezvăluia multe despre ea însăși, cu excepția afecțiunii eterne pentru cei șase și o disponibilitate necondiționată de a-i sprijini în orice mod putea. Ar fi fost ușor de presupus că ea se vindecase, doar că niciunul dintre ei nu făcuse această greșală. Dintre toate rănilor, ale ei erau cele mai profunde și cel mai puțin probabil să se vindece. Vreodată.

— Sper, zise ea, că nu m-am făcut de râs în dimineața asta.

— Toată lumea a presupus că ai umblat prea mult, Imogen, o asigură Hugo. Toată lumea adoră o doamnă fragilă.

— Ce imagine îngrozitoare, zise ea, dar tot părea ușurată.

Când se opriseră afară, lângă cabana pădurarului în această dimineață, pentru a asculta relatarea administratorului proprietății despre diverse, Imogen se prăbușise la pământ fără simțire, și diverse persoane fugiseră după un scaun și după apă, în timp ce Hugo o luase în brațe și Ralph îi făcea vânt cu o batistă.

— Ușa cabanei era deschisă, explică ea. Oricine ar fi putut să intre. Copiii...

— Dar pădurarul era chiar acolo, sublinie Ben.

— Și el mereu ține ușa încuiată când nu este, adăugă Vincent. O încuietore este pe ușă sus, unde nu pot ajunge copiii. Am o politică fermă legată de siguranță. Toată lumea o cunoaște.

— Știu, Vincent, zise Imogen. Îmi pare așa rău. Știu că angajații tăi nu sunt neglijenți. Nu știu ce a fost cu mine. Văd arme tot timpul. M-am forțat să mă uit la ele. Am și împușcat. George m-a dus de trei ori deja, și într-una dintre acele dați am și tras cu arma. Se cutremură și își acoperi chipul cu mâinile. M-am uitat la armele alea în dimineața asta, continuă ea, și le-am văzut dintr-odată îndreptate spre fața mea, fără a fi cineva în spatele lor. Așteptau ca eu să le ocolesc și să trag.

Gâfâia, și Flavian veni în spatele ei și puse o mână pe ceafa ei, în vreme ce Vincent, care stătea lângă ea, bâjbâi după genunchiul ei și o bătu ușurel pe el.

— Nu voi uita *niciodată*? întrebă ea. Nici *unul* dintre noi nu va uita vreodată?

— Nu, nu vom uita, zise George, cu vocea destul de rece și de fermă. Dar nici nu vei uita vreodată că te-a iubit, Imogen.

— Dicky? zise ea. Da, așa este.

— Sau că tu l-ai iubit.

— L-am iubit? Ea își înclină capul în jos, și Flavian îi masă umerii cu ambele mâini, în vreme ce Vincent o lovea ușor peste genunchi. Am avut un mod ciudat de a-i arăta asta.

— Nu, zise Vincent. A fost cea mai bună cale de a arăta iubirea, Imogen.

Ea scoase un sunet ca și cum s-ar fi sufocat, dar apoi se adună și își coborî mâinile, arătând la fel de calmă ca întotdeauna.

Nu, niciunul dintre ei nu avea să uite vreodată.

El nu avea să uite vreodată, se gândi Flavian – ceea ce era un gând ciudat, având în vedere că mai existau, probabil, tot felul de chestii pe care nici măcar nu și le amintea. Dar nu avea să uite niciodată un lucru. Un lucru, două persoane.

Avea să ierte vreodată!

— Plec mâine la prima oră, anunță el dintr-odată. Voi fi plecat câteva zile, dar mă voi întoarce.

Se uitară cu toții surprinși la el. Se gândise la asta toată după-amiaza, dar nu luase o hotărâre clară până în acest moment. Întreaga lui viață în aceste zile părea să fie guvernată de impulsuri subite.

— Pleci pentru câteva zile, Flavian? Întrebă Vincent. Când asta-i ultima noastră săptămână împreună?

— Am niște treburi urgente de rezolvat, zise el. Mă voi întoarce.

Continuară cu toții să se uite la el – chiar și Vincent, a cărui privire fără vedere îl rata cu doar câțiva centimetri. Dar niciunul dintre ei nu puse întrebarea evidentă. Niciunul nu ar fi pus-o, desigur. Nu s-ar fi amestecat. Iar el nu se oferă să răspundă.

— Dacă pleci departe, Flave, zise Ralph, ia trăsura mea. Doar ai grijă să-mi lași echipajul la un han decent. Îl poți recupera când te întorci.

— La Londra, zise Flavian. Și mulțumesc, Ralph. O voi lua.

— Dacă pleci la răsărit, zise George, ar fi bine să ne culcăm. Este trecut de miezul nopții.

*

„Dar nu am plecat încă. Refuzați-mă când plec dacă trebuie, dar nu înainte. Îmi promiteți?”

Și Agnes îi promisese. Fusesse o promisiune remarcabil

de ușor de ținut. Cum puteai să spui nu – sau da, la o adică – când nu ți se oferea această șansă? Timp de patru zile întregi, nu-l văzu pe viconte Ponsonby nici măcar o dată, și cele trei săptămâni se apropiau de final. El îi spusese că, după ce pleca de aici, nu avea să se mai întoarcă. Vreodată.

Mă rog, la fel de bine ar putea să plece odată și ea să înceapă să-l uite.

Pe măsură ce zilele treceau, Agnes se gândea că, dacă nu ar fi fost o doamnă care practica autocontrolul în tăcere de mult timp, cu siguranță ar fi început să arunce cu lucruri – de preferat, lucruri casante.

Ea și Dora se aflau pe lista celor care făceau cu schimbul pentru a vizita oamenii bolnavi din ținut, și săptămâna aceasta le venea rândul. Nu că în alte momente ai fi ignorat vecinii bolnavi sau pe bătrâni, dar săptămâna asta le revenea responsabilitatea oficială de a se ocupa de ei. Dora lua cu ea mica ei harpă oriunde se duceau, ca să poată oferi puțină muzică liniștitoare – și uneori o melodie veselă pentru a distra copiii sau a pune în mișcare degetele bătrâne. Agnes își lua cu ea mici schițe în acuarelă ale florilor sălbatice pe care le pictase special pentru asemenea ocazii și le sprijinea de polițe sau de mese în apropierea persoanei bolnave și le lăsa acolo.

Se bucura de această distragere. Vizitele făceau ca zilele să treacă mai ușor și o împiedicau să aștepte un ciocănit la ușă din clipă în clipă. Aștepta cu nerăbdare și cu ardoare momentul în care avea să se poată opri din a număra zilele și avea să-și adune firele vieții și să-și regăsească liniștea.

Deși bănuia că acea liniște nu avea să vină ușor după ce dispărea speranța. Și o cutremura gândul că încă simțea speranța.

În a cincea zi, veniră în vizită Lady Harper și Lady Trentham. Chiar după ce Agnes și Dora sosiseră acasă. Lady Trentham venise să ceară favorul de a se uita la tablourile lui Agnes. Ambele doamne le studiară cu o atenție măgulitoare și cu multă apreciere, deși nu voiau să

stea la ceai. Veniseră cu un comision pentru Sophia și mai aveau de făcut o vizită, la domnul și doamna Harrison. Fuseseră deja la vicar. Sophia spera ca unii dintre prietenii ei și ai vicontelui Darleigh să vină în acea seară să joace cărți, să stea de vorbă și să bea ceva.

— Spuneți că veți veni amândouă, zise Lady Trentham, uitându-se de la Dora la Agnes. Mai stăm o zi la Middlebury Park în afară de astăzi. Cum a zburat timpul! A fost însă minunat, nu-i așa, Samantha?

— A fost o bucurie, spuse Lady Harper, să văd o prietenie așa apropiată cum este cea dintre soții noștri și ceilalți cinci. Îmi doresc însă ca vicontele Ponsonby să nu fi plecat.

Inima și stomacul lui Agnes i se prăbușiră, și ea se simți ca și cum se loviseră reciproc în căderea lor.

— A plecat? întrebă Dora.

— Oh, i-a asigurat pe ceilalți că se va întoarce, zise Lady Harper, dar le este dor de el. Și nu a dat nicio explicație, nemernicul!

Lady Trentham o privea țintă pe Agnes.

— Sunt sigură că se va întoarce, dacă așa a zis, spuse ea. Și apoi, a luat trăsura și caii contelui de Berwick, așa că se va simți obligat să îi aducă înapoi. Veniți în seara asta? Domnișoară Debbins? Doamnă Keeping? Ni s-a spus să vă zicem că nu se acceptă un refuz ca răspuns și că va fi trimisă o trăsură după voi la ora șapte.

— În acest caz, bănuiesc că trebuie să avem decența să acceptăm.

Dora râse din nou.

„A plecat. Fără un cuvânt.”

Spusese că avea să se întoarcă și se părea că trebuia să se întoarcă, din moment ce avea un atelaj împrumutat cu el. Dar mai era o zi rămasă din vizită.

Agnes se răsuci și aproape fugi în sus pe scări în camera ei după ce ea și Dora își luară rămas-bun de la doamnele care plecau. Nu voia să discute despre asta. Nu voia să discute deloc. Vreodată. Voia să se bage sub cuvertură, să și-o tragă peste cap, să se facă ghem și să

stea acolo pentru tot restul vieții ei.

Și *asta*, se gândi ea, zărindu-și imaginea în oglinda măsuței de toaletă și oprindu-se pentru a clătina din cap cu dezgust la adresa ei înseși, era un mod tare frumos de a te purta când aveai 26 de ani și erai o văduvă bătrână, serioasă, rafinată și suficient de înțeleaptă să refuze o cerere în căsătorie avantajoasă pentru că aceasta ar fi dus doar la nefericire.

Asta nu era nefericire?

Și apoi, nu-l refuzase, nu-i așa? Promisese să nu o facă până când el nu pleca.

El *plecase*. Dar spusese și că avea să vină înapoi. Totul părea așa *tipic* pentru viconteles Ponsonby. Ar fi fost o fraieră...

Dar măcar se putea pregăti pentru această seară fără să-i sară inima din piept. El nu avea să fie prezent. Își putea ocupa mintea cu nimic mai tulburător decât enorm de importanta întrebare: Pe care dintre cele trei rochii ale ei de seară să o poarte? Cu siguranță, nu pe cea verde. Atunci, cea albastră sau cea de culoarea lavandei. Dar care?

Făcu o grimasă la imaginea ei și se întoarse.

capitolul 11

Există un anumit grad de oboseală dincolo de nu-ți mai este somn, deși ești mort de oboseală.

Era un punct la care Flavian ajunsese în clipa în care traversa satul Inglebrook, pe la mijlocul serii. În căsuță nu era deloc lumină. Probabil dormeau deja. El nu-și putea aminti când dormise ultima dată, deși își luase o cameră la același han și la dus, și la întors și cu siguranță în ambele dăți se întinsese în pat. Își amintea că trăsese de cizme dorindu-și să fi avut valetul cu el.

Avea să se ducă direct la grajduri, să lase trăsura în grija grăjdarului lui Vince, să urce în camera sa și să se prăbușească pe pat, fără să-și cheme valetul, care probabil

Încă era bosumflat din cauza pauzei neașteptate de cinci zile pe care i-o dăduse. În vreme ce se apropia de casă, văzu că ferestrele salonului de primire erau luminate. Desigur, asta nu era surprinzător. Nu era așa târziu, deși afară se întunecase.

În afara clădirii grajdurilor erau două trăsură necunoscute. Ah, vizitatori. Încă un impediment ca să se ducă direct în pat. Ar trebui să se schimbe, să se spele, să se bărbiească înainte să își facă apariția în fața prietenilor lui și a doamnelor lor, desigur, dar pentru vizitatori ar trebui să facă un efort sporit. Și ar trebui să zâmbească și să fie sociabil. Nu era sigur că putea zâmbi. Părea un efort prea mare.

Dar bănuia că nici nu avea să doarmă. Se simțea prea încordat. Și, cu cât se apropiase mai mult de Middlebury, cu atât mai nebunească i se părușe toată treaba. Ce îl apucase? Însă era prea târziu să cugete la întrebarea asta. Se dusese și se întorsese și, dacă-și pierduse timpul, atunci nu mai era nimic de făcut.

Încuviință din cap către majordomul de serviciu din hol și îl trimise după valetul său. Poate că o baie, un bărbierit și un pic de socializare aveau să-l obosească și să-l facă să doarmă în noaptea asta.

Cine *erau* vizitatorii?

O jumătate de oră mai târziu, când intră în salon, cu monoculul în mână, află cine erau vizitatorii. Vincent stătea lângă foc cu Imogen și Harrison, vecinul și prietenul lui apropiat. George stătea lângă șemineu, cu un cot sprijinit pe poliță. Soția lui Harrison stătea la o masă de cărți de joc, împreună cu vicarul. Soția vicarului și domnișoara Debbins se aflau la cealaltă. Ben, soția sa, Ralph și Lady Trentham completau celelalte două mese. Lady Darleigh ducea două băuturi la masa vicarului. Hugo stătea în spatele scaunului soției sale, dar conversa cu doamna Keeping, aflată lângă el.

Ea purta o rochie foarte modestă, de un albastru cam straniu, care cu siguranță nu fusese vreodată la modă. Bănuia că și culoarea era un pic spălăcită. Părul ei fusese

îmblânzit fără milă, nici măcar o șuviță nefiind scăpată accidental sau lăsată pentru a stârni imaginația.

Arăta complet delicios.

Deși stătuse puțin în Londra, tot se uitase după doamne. Printre ele fuseseră niște frumuseți adevărate, altele care se făcuseră să *pară* frumoase sau cel puțin ademenitoare prin ceea ce purtau și cum purtau. Dar nu fusese încântat de vreuna dintre ele.

Asta i se păruse de-a dreptul alarmant.

Îi întâlni privirea pentru o secundă, înainte să-l zărească Lady Darleigh în același moment cu George și Imogen.

— Flavian!

— Lord Ponsonby!

— Te-ai întors, Flavian, zise Imogen, venind spre el, cu ambele mâini întinse.

Își întoarse obrazul pentru sărutul lui, în vreme ce el lăsa să-i cadă monoculul și-i prinse mâinile.

— A t... trebuit să-i returnez lui Ralph trăsura și caii, zise el, altfel mi-ar fi purtat p... pică pentru următorii zece ani. Este s... sensibil pe tema asta.

— Ți-aș fi luat trăsura la schimb, Flave, zise Ralph, ridicând privirea din cărțile sale. Nici o banchetă a nici unei trăsuri nu are dreptul să fie așa pufoasă și confortabilă.

— Dați-mi voie să vă aduc de băut și ceva de mâncat, zise Lady Darleigh, după ce-l salută toată lumea – cu una sau două excepții. Vă este frig? Mergeți mai aproape de foc.

Se duse să-l strângă pe Vincent de umăr și să-i spună că se simțea bine să fie printre prietenii lui. Schimbă câteva cuvinte cu George și Harrison, vorbi cu Hugo un minut sau două și apoi se duse să stea lângă doamna Keeping, care se mutase pentru a se uita cu atenție peste umărul surorii sale, de parcă ea era cea care juca mâna.

Ea se prefăcu a nu-l observa. Ar fi putut să fie o reprezentație convingătoare dacă fiecare dintre mușchii corpului ei nu ar fi fost vizibil tensionat când el se apropie.

— Departe de a fi frig aici, zise el, deși toată lumea

din apropiere, cu excepția unei persoane, era implicată în jocul de cărți. Este chiar prea cald. Extrem de cald.

Nimeni nu aprobă, dar nici nu-l contrazise.

— Și, deși s-a lăsat întunericul, insistă el, și este încă m... martie, nu este o noapte rece și nu este pic de v... vânt. De fapt, este o vreme perfectă pentru o plimbare pe terasă, dacă p... porți o mantie călduroasă.

Domnișoara Debbins fu cea care răspunse. Privi peste umăr, întâi la el, apoi la sora ei.

— Ia-o pe a mea, Agnes, zise ea. Este mai călduroasă decât a ta.

Și reveni cu atenția la cărți. Doamna Keeping nu reacționează pe moment. Apoi se întoarce și se uită la el.

— Prea bine, zise ea. Câteva minute. Este cald aici.

Și se întoarce, ieșind înaintea lui din încăpere. El fu nevoit să se miște iute pentru a-i deschide ușa.

Iată-l din nou. Acționând doar din impuls, fără să se fi pregătit cum trebuie sau să compună vreun discurs drăguț ori să adune niște boboci de trandafir sau ce creștea în martie. Și cu mintea amețită din cauza lipsei de somn. Nu se învața niciodată minte?

Bănuia că răspunsul era nu.

Ea ceru majordomului din hol mantia surorii ei. Ea și Flavian stătură unul lângă altul, fără să se atingă, fără să se uite unul la celălalt, până când majordomul aduse haina. El o luă din mâna acestuia și o puse pe umerii ei, dar, înainte să apuce să atingă închizătorile, ea închisese foarte ferm mantia.

Valetul le-o luase înainte și le ținea ușa deschisă.

Flavian spera că Supraviețuitorii, soțiile lor și toți invitații nu erau aliniați la ferestrele salonului de primire, privind după ei. La fel de bine ar fi putut să fie zi. Luna părea plină și fiecare stea inventată strălucea și sclipea pe cerul senin.

Dar nu, nici măcar unul dintre ei nu se uita pe furiș de la vreo fereastră. Erau mult prea bine educați. Dar ar fi pariat că nu era nimeni care să nu fi observat și să nu-și fi tras propriile concluzii.

Doamna Keeping își ținea mâinile foarte ferm în interiorul mantiei, în vreme ce el îi făcu semn spre terasa care se întindea de-a lungul aripilor de est a casei.

*

Când el intrase în salon, arătând imaculat și superb, Agnes nu se putuse gândi decât că ar fi trebuit să poarte rochia de culoarea lavandei. Pe de altă parte, o prefera pe cea albastră, dar era mai ștearsă decât cea de culoarea lavandei.

Ce stupid de întâmplătoare și de banale puteau să fie gândurile uneori. De parcă intrarea lui în încăpere nu i-ar fi întors lumea cu susul în jos.

— V-a fost d... dor de mine? întrebă el.

— Dor de dumneavoastră? zise ea cu voce surprinsă și irascibilă – cu siguranță, ar fi fost huiduită pe orice scenă și poate chiar alungată de pe scenă cu o roșie putrezită. Nici măcar nu mi-am dat seama că ați fost plecat până n-a menționat cineva asta astăzi. De ce ar fi *trebuie* să-mi fie dor?

— Așa este, zise el amabil. A fost doar v... vanitatea cea care m-a făcut să sper la asta.

— Îmi închipui, zise ea, că *prietenilor* dumneavoastră le-a fost dor, Lord Ponsonby. Credeam că reuniunea aceasta anuală a Clubului Supraviețuitorilor înseamnă mai mult pentru oricare dintre voi șapte decât orice plăcere pasageră care v-ar putea atrage câteva zile pentru a vă distra în altă parte.

— Sunteți supărată, zise el.

— În numele lor, replică ea. Și totuși, nici măcar acum, că v-ați întors, nu petreceți timp cu ei. Ați ieșit aici cu mine în schimb.

— Poate că dumneavoastră sunteți una dintre acele plăceri p... pasagere, zise el oftând.

— Mare plăcere sunt eu pentru dumneavoastră, zise ea acru, când plecați cinci zile fără un cuvânt pentru a vă satisface o toană.

— Tu ești o toană, Agnes? o întrebă el.

— Nu eu v-am îndepărtat de aici, comentă ea. Și pentru dumneavoastră sunt doamna Keeping.

— Dar sunteți, protestă el. Sunteți doamna K... Keeping pentru mine. Dar și Agnes. Și dumneata m-ai îndepărtat.

Nările ei fremătau. Și pașii ei încetiniară. Mersese într-un ritm destul de alert. După alți câțiva pași aveau să fie dincolo de terasă și de capătul aripii de est, pornind peste peluza care dădea spre capătul estic al drumului sălbatic. Nu avea de gând să meargă în sălbăticie cu vicontele Ponsonby.

— Eu nu sunt așa greu de evitat, milord, zise ea. Nu este ca și cum v-aș ieși în cale în mod intenționat la orice oră din zi. Sau vreodată, de fapt. Nu trebuia să plecați cinci zile ca să nu mă vedeți.

— Le-ați numărat, așadar?

O spusese pe vocea sa leneșă, ușor plictisită.

— Lord Ponsonby. Se opri din mers și se întoarse spre el. Spera ca el să poată vedea indignarea de pe chipul ei. Vă flatați singur. Am o viață. Am fost prea ocupată – prea *fericit* ocupată – ca să mă gândesc la dumneavoastră. Sau să observ că ați plecat.

El era cu spatele la lună. Chiar și așa, ea văzu zâmbetul subit de pe fața lui – înainte să facă un pas iute în spate și apoi încă unul, până când peretele se afla chiar în spatele ei și nu mai avea unde să se retragă. El veni spre ea.

— Nu știam că puteți fi p... provocată să vă mâniați, zise el blând. Îmi place furia dumneavoastră. El își coborî capul spre al ei, și ea se aștepta să fie sărutară. Chiar închise ochii pe jumătate în așteptare. Dar aveam nevoie să plec, zise el, cu vocea ca o șoaptă, ca să mă pot întoarce.

— Pornitul de la ipoteza că absența face inima să devină mai iubitoare?

Ea ridică din sprâncene.

— Așa se întâmplă? o întrebă el. Acum, ești mai atașată de mine decât în urmă cu c... cinci zile, Agnes

Keeping?

Era greu să vorbească cu indignarea cuvenită când avea un bărbat stând așa aproape încât îi simțea căldura corpului și când, dacă-și muta capul chiar și un centimetru, gura i se lovea de a lui.

— *Mai atașată* implică faptul că simțeam deja un atașament, comentă ea.

— Și așa este?

Era un afemeiat, un libertin și un seducător, și ea știuse asta dintotdeauna. Cum îndrăznise Dora să-l ajute și să-i fie complice oferindu-i mantia ei pentru că era mai călduroasă decât a lui Agnes? Doar ar fi trebuit să sară în picioare și să-i interzică să o ducă pe sora ei chiar și un pas dincolo de ușa încăperii.

Agnes își îndepărtă mâinile de pe peretele din spatele ei și le puse pe pieptul lui.

— De ce ați plecat? îl întrebă ea. Și, dacă ați plecat, de ce v-ați întors?

— Am plecat că să mă *pot* întoarce, zise el și acoperi dosul palmelor ei cu palmele lui. Ce fel de nuntă ai prefera, Agnes? Ceva g... grandios cu a... anunțuri și timp să-i poți chema pe toți cei pe care-i cunoști și toate rudele, p... până la s... străbunici? Sau ceva mai liniștit și mai intim?

Genunchii ei se înmuiară din nou, și își linse buzele uscate.

— Dacă-i p... prima, zise el, dând un pic capul pe spate pentru a se putea uita la ea, cu pleoapele lui leneșe, cu ochii studiind-o de sub ele, atunci vom avea d... dificultăți în a găsi o locație. Saint George din Hanover Square în Londra ar fi p... probabil cea mai bună alegere, pentru că poți invita jumătate din lume. Și c... cam jumătate dintre acei oameni au deja case în oraș sau cunosc pe cineva care are, iar restul vor găsi fără prea mari bătaii de cap un hotel bun. Dacă este în altă parte – casa tatălui tău, a mea, aici –, vom avea bătaii de cap cu a hotărî unde va sta toată lumea. Dacă-i u... ultima...

— Oh, încetați, strigă ea, smulgându-și mâinile. Nu va fi nici o nuntă, deci nu contează ce fel de nuntă prefer.

El își plimbă degetele pe maxilarul ei până la bărbie și în sus pe partea cealaltă pentru a-i cuprinde obrazul.

— În cinci z... zile în care n-am făcut altceva decât să mân o trăsură, zise el, n-am compus o cerere în căsătorie emoționantă. Nici măcar una neemoționantă, dacă mă gândesc. Dar știi că te d... doresc. Da, în pat, dar nu doar acolo. Te vreau în viața mea. Și t... te rog, nu pune întrebarea obișnuită. De ce – asta este cea mai grea întrebare din lume de răspuns la ea. Căsătorește-te cu mine! Spune da!

Și dintr-odată ei i se păru ridicol să spună nu, când își dorea să spună da.

— Îmi este teamă, zise ea.

— De mine? o întrebă el. Chiar și în cea mai rea stare a mea, n... niciodată nu am rănit fizic pe cineva. Cel mai rău lucru pe care l-am făcut a fost să arunc un pahar cu vin în fața cuiva. Uneori, îmi pierd calmul, mai mult decât înainte, dar nu durează. Este totul zgomot și furie – citez pe c... cineva din nou? Dacă voi țipa vreodată la tine, ești l... liberă să țipi la mine. Nu te-aș răni niciodată. Asta pot să promit.

— De mine, zise ea, cu ochii ațintiți la nasturele de sus al hainei lui și sprijinindu-și obrazul de palma lui, deși nu voia asta. Îmi este teamă de *mine*.

El o privi în ochi. Era ciudat cum ea putea să-și dea seama de asta în pofida întunericului.

— Chiar și în seara asta, zise ea. Am fost furioasă. Sunt furioasă. Habar nu aveam că mă voi înfuria, dar s-a întâmplat. Vă jucați cu emoțiile mele, deși poate nu intenționat. Mă găsiți, vorbiți cu mine, mă sărutați și apoi – *nimic* zile întregi și totul o ia de la capăt. Acum cinci zile, mi-ați pus să promit că nu voi spune nu și apoi ați plecat și nu mi-ați dat șansă să spun nici da, nici nu. Nu mi-ați zis că plecați. Normal că nu aveam de ce. Nu aveam niciun drept să mă aștept să-mi spuneți. Și acum, am o premoniție că așa va fi căsnicia cu dumneata, dar la o scară mai mare. Viața așa cum o știi eu de ani întregi – incluzând cei cinci ani ai mei de căsătorie – va fi întoarsă cu susul în jos, și eu

nu aş şti *unde* sunt. Nu aş putea rezista la nesiguranţă.

— Îţi este teamă de pasiune? o întrebă el.

— Pentru că este *inconsolabilă*, ţipă ea. Pentru că este egoistă. Pentru că te face să răneşti – alţi oameni, dacă nu pe tine personal. Nu vreau pasiune. Nu vreau nesiguranţă. Nu vreau să ţipaţi la mine. Mai rău decât asta, nu vreau să ţip la dumneata. Nu pot să suport aşa ceva. Nu pot să suport *asta*.

Chipul lui era din nou mai aproape.

— Ce s-a petrecut în viaţa ta de te-a rănit? o întrebă el.

Ochii ei se măriră.

— *Nimic* nu s-a întâmplat. Tocmai asta este ideea.

Dar nu era. Nu asta era ideea.

— Mă d... doreşti, zise el, la fel de mult cum te doresc eu.

Şi în ochii lui sclipi o lumină nouă.

— Îmi este teamă, zise ea din nou, dar, chiar şi în propriile ei urechi, protestul ei răsună penibil.

Gura lui, fierbinte în seara târzie şi friguroasă, o acoperi pe a ei şi braţele ei îi înconjurară gâtul, iar ale lui – talia ei. Ea se sprijini de el sau el o trase mai aproape – nu mai conta. Şi ea îşi dădu seama – ah, ştia că nu-l putea lăsa să plece, chiar dacă îi *era* teamă. Ar fi ca şi cum ar păşi ele pe marginea unei prăpăstii legată la ochi.

El nu spusese nimic despre iubire. Dar nici William nu spusese. Ce era, până la urmă, iubirea? Nu crezuse niciodată în ea sau nu şi-o dorise.

El îşi înălţă capul.

— Ne-am putea căsători mâine, zise el. Mă gândeam la z... ziua de după, dar asta pentru că nu mă aşteptam să vă v... văd până dimineaţa. Şi vicarul este aici, în casă. Aş putea vorbi cu el în seara asta. Ne putem căsători mâine-dimineaţă, Agnes, sau ai prefera nunta g... grandioasă la Saint George? Cu toată familia ta şi a mea participând.

Ea îşi propti mâinile pe umerii lui şi râse, deşi fără amuzament. Îi era mai teamă decât oricând. Îi era teamă că avea să facă ceva ce avea să regrete pentru totdeauna.

— Există mica problemă a anunțurilor, zise ea.

El zâmbi larg către ea.

— Aprobare specială, zise el. Am una pe măsuta de lângă patul meu, sus. De asta m-am dus la L... Londra, deși mi-am dat seama când eram pe drum că aş fi p... putut probabil obține una undeva mai aproape, poate chiar la Gloucester. Nu prea mă pricep la chestiile de genul ăsta. Nu contează. Am reușit să evit pe toată lumea cunoscută, mai puțin un unchi, care nu mai putea fi evitat când l-am z... zărit. Este însă un tip de t... treabă. L-am informat că nu m-a văzut, și el a ridicat paharul și m-a întrebat cine dracu' sunt.

Agnes nu asculta.

— V-ați dus la Londra pentru *aprobare specială*? întreabă ea, deși el fusese foarte clar în privința asta. Ca să vă puteți căsători cu mine fără a mai aștepta anunțurile? *Mâine?*

— *De s-ar sfârși*, zise el, *mai bine-i să se săvârșească-ndată*¹.

Ea se uită la el în tăcere pentru o clipă.

— Macbeth se referea la *crimă*, zise ea. Și v-a scăpat „când va fi săvârșit” – *De s-ar sfârși când va fi săvârșit...* Acele cuvinte schimbă semnificația.

— Ai efectul ăsta tulburător asupra mea, Agnes, zise el. Încep să recit p... poezie. Rău. Dar... mai bine-i să se săvârșească-ndată. Asta susțin.

— Înainte să vă răzgândiți? îl întreabă ea. Sau eu?

— Pentru că v... vreau să fiu în s... siguranță alături de tine, zise el.

Ea se uită uimită la el.

— Pentru că v... vreau să fac d... dragoste cu tine, adăugă el, și nu o pot face înainte să ne c... căsătorim, pentru că ești o femeie v... virtuoasă, și eu am o regulă să nu seduc femei v... virtuoașe.

Dar o spusese – pentru că vreau să *fiu* în siguranță *alături de tine*.

1 Macbeth, William Shakespeare, trad. Adolphe Stern, București, 1922 (n. red.)

Cu toate astea, ea se temea că nu avea să fie ea în siguranță alături de el.

— Lord Ponsonby... zise ea.

— Flavian, o întrerupse el. Este unul dintre cele m... mai ridicole nume pe care părinții îl pot alege pentru un copil, dar asta mi-au ales părinții mei și rămân cu el. Eu sunt Flavian.

Ea înghiți.

— Flavian, zise ea.

— Nu sună așa r... rău rostit de vocea ta, zise el. Spune-l din nou.

— Flavian. Și, în mod surprinzător, ea râse. Ți se potrivește.

El făcu o grimasă.

— Spune și restul, zise el. Mi-ai zis numele, dar mai era ceva de zis. Spune și restul.

Ea uitase. Avea ceva de-a face cu dacă putea sau nu să fie în siguranță împreună. Dar - în siguranță? Ce însemna asta?

A doua zi. A *doua zi* se puteau căsători.

— Cred că tatălui și fratelui meu le-ar fi incomod să călătorească până la Londra, zise ea. Mai ales pentru o a doua căsătorie. Ai familie mare?

— Enormă, zise el. Am putea umple două săli ca la Saint George și am încăpea doar stând în picioare.

Fu rândul ei să facă o grimasă.

— Dar ce vor *spune* ei toți? îl întrebă ea.

El își lăsă capul pe spate, cu brațele în jurul ei - scăldat de lună. Nu exista niciun fel de a descrie sunetul de triumf care izbucni din el.

— Vor spune? zise el. Nu *ar* spune? Vor fi foarte s... supărați, toți ș... șapte mii șaiszeci, că li s-a negat dreptul de a avea un cuvânt de spus despre c... căsătoria mea. Măine, Agnes, dacă se poate aranja? Sau cel mai târziu poimăine? Spune da. Spune *da*.

Ea tot nu putea înțelege. De ce ea? Și de ce schimbarea asta de la momentul în care, nu cu mult timp în urmă, el îi spusese că nu avea să se căsătorească

niciodată? Ce fel de atracție exercita ea asupra unui bărbat ca viconte Ponsonby?

„Pentru că vreau să fiu în siguranță alături de tine.”

Ce ar putea însemna acele cuvinte?

Ea își petrecu din nou mâinile în jurul gâtului lui și ridică fața spre el.

— Atunci, da, zise ea exasperată. Nu vei accepta „nu” ca răspuns, nu-i așa? Da, atunci. Da, Flavian.

Și gura lui coborî din nou peste a ei.

capitolul 12

Flavian se simțea proaspăt ca o margaretă – sau ceva de genul ăsta. Se dusese la culcare la miezul nopții și se trezise la ora opt dimineața doar pentru că valetul său se învârtea intenționat prin anticamera lui.

Apoi își amintise că era ziua nunții lui.

Și că dormise toată noaptea fără vreun vis sau orice altă tulburare.

Dumnezeule, era ziua nunții lui.

Seara trecută revenise în salonul de primire cu Agnes Keeping, și nimeni nu păruse să fi observat că cei doi plecaseră și se întorseseră – până când el își dresese glasul. Urmase o tăcere deplină. Și le spusese că doamna Keeping tocmai îi făcuse onoarea de a accepta să se căsătorească cu el. Da, chiar credea că folosisese acele cuvinte pompoase. Dar receptaseră mesajul.

Și, privind în urmă, i se părea că toată lumea rânjise, deși acea reacție fusese repede urmată de urale, bătăi pe spate, strângeri de mâini, îmbrățișări, chiar și lacrimi. Domnișoara Debbins plânsese pentru sora ei, la fel și Lady Darleigh. Până și George. Nu că ar fi plâns realmente, și cu siguranță nu pentru Agnes, dar ochii lui arătaseră suspect de strălucitori când îl strânsese pe Flavian de umăr așa tare, că aproape i-l dislocase.

Urmase apoi anunțul că ceremonia avea să aibă loc

dimineată dacă părintele Jones era dispus să țină ceremonia atât de repede.

— *Mâine*-dimineată? Întrebaseră la unison domnișoara Debbins și Hugo.

Vicarul doar încuviințase prietenos din cap și îi amintise lui Lord Ponsonby că trebuia să ia în calcul mica problemă a anunțurilor.

— Nu și dacă avem aprobare s... specială, spusese Flavian. Și există una. Tocmai m-am i... întors de la Londra cu ea.

— Șarlatan bătrân, Flave, spusese Ralph. Pentru asta mi-ai folosit tu trăsura?

Și urmaseră mai multe urale și mai multe bătăi pe spate, iar Lady Darleigh plecase grăbită să-și găsească bucătarul și menajera și revenise repede înapoi un pic mai târziu cu vestea că dormitorul oficial din aripa de est urma să fie pregătit pentru următoarea noapte, ca mireasa și mirele să-și poată petrece noaptea nunții în lux și intimitate. George se oferise să o conducă pe Agnes la altar, dar, după ce-i mulțumise, ea spusese că ar prefera să facă asta sora ei, dacă nu exista nici o regulă bisericească să interzică acest lucru. Și Flavian îi ceruse lui Vincent să-i fie cavaler de onoare. Iar acesta acceptase, zâmbind de plăcere.

Și apoi, ceva mai târziu, invitații plecaseră, inclusiv Agnes Keeping, și era aproape de miezul nopții, iar Flavian se simțise beat fără să fi băut alcool și atât de obosit, că abia își târâse picioarele în camera lui – și nu ar fi reușit să ajungă dacă George și Ralph nu l-ar fi însoțit până la ușă. Probabil nici nu s-ar fi dezbrăcat dacă valetul lui nu l-ar fi așteptat și nu ar fi insistat că nu avea să îl lase să doarmă în hainele de seară.

Dar aproape unsprezece ore mai târziu, iată-l, proaspăt ca o margaretă și așteptând în fața bisericii din sat să-i sosească mireasa. Prietenii lui și soțiile lor stăteau în stranele din spatele lui, iar soția vicarului și soții Harrison stăteau în stranele de vizavi de altar.

Lui Vincent îi era teamă să nu scape inelul și apoi să

nu-l mai poată găsi – Flavian își amintise să cumpere unul, deși trebuise să ghicească mărimea.

— Dar aș vrea, zise Flavian, lovind ușor peste mâna prietenului său. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să mă târăsc pe podeaua de piatră a unei biserici de țară în ziua n... nunții mele în pantaloni și ș... șosete albe.

— Asta ar trebui să mă liniștească? Întrebă Vincent. Și stai un pic – cavalerul de onoare ar trebui să-l liniștească pe mire, nu invers.

— Un mire t... trebuie să aibă e... emoții? Întrebă Flavian. Ai face bine să nu mă avertizezi despre asta, prietene, căci s-ar putea să descopăr că am.

Dar nu avea – doar dacă nu era un semn de emoții faptul că se aștepta să apară mama lui în ușa din spatele său, dublă ca mărime, cu degetul arătător de două ori mai mare decât de obicei, arătând spre el în timp ce-i ordona să înceteze și să renunțe.

Se simțea... fericit? Nu știa cum se simte fericirea și nu era sigur că voia să știe, pentru că unde exista fericire exista și nefericire. Orice emoție pozitivă avea și corespondentul negativ, una dintre cele mai enervante legi ale firii.

Voia doar ca ea să vină. Agnes. Voia să se căsătorească cu ea. Voia să fie căsătorit cu ea. Încă nu-și putea elibera mintea de ideea că, odată căsătorit, avea să fie în siguranță. Și încă nu-și dăduse seama ce însemna asta.

Era mai bine să nu analizezi unele lucruri.

Valetul lui era o minune și un miracol. Ce-l apucase să împacheteze pantaloni până la genunchi, și albi pe deasupra, pentru o ședere de trei săptămâni în provincie cu Clubul Supraviețuitorilor?

Din fericire, poate, pentru calitatea gândurilor lui, în spatele bisericii se iscă o mică foială, și vicarul veni spre altar, splendid în hainele sale preoțești, pentru a face semn că sosise mireasa și că urma să înceapă slujba de căsătorie.

Agnes se îmbrăcase cu rochia ei verde de dimineață și avea pălăria de paie pe care o cumpărase anul trecut. Bineînțeles că nu avusese timp să își cumpere haine noi pentru nuntă. Nu conta. Era la fel de bine, de fapt. Dacă ar fi avut timp să cumpere sau să coasă, atunci ar fi avut timp și să se gândească.

Gândurile, bănuia ea, erau cel mai mare dușman al ei în acest moment. Sau poate *lipsa* gândurilor era dușmanul pe termen lung. *Habar* n-avea în ce se băga.

Ce naiba o apucase?

Dar nu, nu avea să se gândească. Aseară acceptase pentru că îi fusese imposibil să refuze, și era prea târziu acum să se răzgândească.

Și apoi, dacă ea ar fi refuzat, a doua zi el ar fi plecat împreună cu toți ceilalți, fără să se mai întoarcă vreodată, și ea nu ar fi putut rezista la așa ceva. Inima ei ar fi fost frântă. Cu siguranță, asta s-ar fi întâmplat, pe cât de extravagantă și de prostească părea ideea.

Dormitorul oficial...

Nu, nu avea să se gândească.

La ușa ei se auzi un ciocănit, și Dora intră în camera ei.

— Mă tot aștept să mă trezesc, ca dintr-un vis, zise ea. Dar mă bucur că nu este un vis, Agnes. Sunt fericită pentru tine. Cred că vei fi fericită. Îmi *place* de acest tânăr, deși tot n-am încredere în sprânceana aia deloc. Și imaginea *aceea* nu suportă să fie cercetată amănunțit, nu-i așa?

— Dora. Agnes își prinse foarte strâns mâinile la piept. Mă simt îngrozitor. Că te păresc.

— Sub nici o formă nu trebuie, zise Agnes. Era inevitabil să te recăsătorești la un moment dat. Nu m-am așteptat niciodată să fii aici pentru totdeauna. Tot ce-ți cer este să fii fericită. Să știi că mereu te-am iubit mai mult decât orice în viața mea, ceea ce este un lucru șocant de zis când am un tată, un frate, nepoate și un nepot. Dar mereu te-am perceput și ca pe o fiică, nu doar ca pe o soră.

Tu aveai cinci ani când eu aveam 17.

Când fuseseră abandonate, lăsate doar cu tatăl lor, care se retrăsese în el după ce mama lor plecase și fusese o prezență aproape invizibilă în viața lor. Pe atunci, Oliver, fratele lor, era deja la Cambridge.

— Dora. Agnes ezită. Nu o întrebase niciodată și credea că nu avea să o facă niciodată. Cu siguranță, nu era o întrebare pentru ziua de astăzi. Dar o spuse oricum. Noi suntem surori?

Dora se uită la ea, cu ochii ca niște peșteri goale, cu gura pe jumătate deschisă.

— Adică, suntem surori bune?

Tatăl lor, Oliver și Dora aveau cu toții părul închis la culoare și ochii căprui. La fel și mama lor. Dar Agnes nu, născută la așa de mulți ani după cei doi. Era o chestie minoră. Existau alte explicații în afară de cele pe care jumătate din viața ei încercase să nu le ia în considerație. Trăsăturile fizice săreau uneori o generație.

— Dacă nu suntem, zise Dora, eu nu am știut asta niciodată - aveam doar 12 ani cât tu te-ai născut, îți amintești? Și nu am vrut să aflu niciodată.

Deci și ea se întrebase.

— Nu vreau să știu, zise Dora apăsător. Ești *sora* mea, Agnes. Sora mea mult iubită. Nimic - nimic - nu va putea schimba asta.

— Ai renunțat la așa multe pentru mine, zise Agnes.

Dora plănuia și visa la sezonul de debut pe care urma să-l aibă în Londra când avea 18 ani. Agnes, care atunci avea cinci ani, îi împărtășise speranțele și entuziasmul. Și crezuse că sora ei mai mare cuceritor de drăguță avea să își găsească un soț chipeș. Dar când mama lor dispăruse dintr-odată, totul se sfârșise pentru Dora, care rămăsese să aibă grijă de Agnes, să o crească, să o iubească, să se ocupe de casă pentru tatăl lor. Și, de atunci, nu mai fusese niciodată cuceritor de drăguță.

— La ce am renunțat, îi zise Dora, am renunțat *eu*, Agnes. A fost alegerea mea. Mătușa Millicent m-ar fi primit. M-ar fi dus la Harrogate și mi-ar fi găsit un soț acolo. Eu am

ales să rămân, așa cum am ales să vin aici când tata s-a recăsătorit. Asta este viața mea, Agnes. Am făcut și fac ceea ce am ales să fac. Nu-mi datorezi nimic. Mă auzi? Nimic. Dacă tot simți că-mi datorezi ceva, atunci fă asta pentru mine – ceva ce nu ai fi putut să faci cu William, oricât de bun și de demn a fost. Fii *fericită*, Agnes. Asta este tot ce-ți cer. Și până și asta este o cerere, nu un ordin. Nu am făcut niciun sacrificiu pentru tine. Mereu am făcut ce am vrut eu să fac.

Agnes înghiți cu greu.

— Și îți interzic, zise Dora cu vocea tremurândă, să plângi, Agnes. A sosit vremea să plecăm spre biserică, și nu vrei ca Lord Ponsonby să se uite la tine și să-și închipuie că a trebuit să te târăsc acolo.

Agnes râse și își mușcă buza superioară.

— Te iubesc, zise ea.

— Asta, spuse Dora, arătând cu degetul spre ea, este de ajuns. Nu-ți stă în fire să fii sentimentală, Agnes. Dar este ziua nunții tale, și voi fi permisivă și te voi ierta. Acum, haide! Nu vrei să întârzi.

Nu întârziară. Era chiar ora unsprezece când intrară în biserică. Afară erau trei trăsuri, una dintre ele decorată festiv cu flori. Și erau și oameni. Vestea probabil se împrăștiase, deși Agnes nu-și putea imagina cine ar fi împrăștiat-o. În sat veștile păreau să circule direct prin aer. Oamenii încuviințau din cap și îi zâmbeau – și se părea că aveau de gând să stea o vreme.

Și apoi intrară, și Agnes văzu că și biserica fusese împodobită. Pe piatra antică erau mirosuri cunoscute și tămâie, lumânări și cărți vechi de rugăciune amestecate cu parfumurile florilor de primăvară. Și, dintr-odată, de parcă era prima dată, își dădu seama că era ziua nunții ei. A doua. Lăsa în urmă pentru totdeauna prima căsătorie, chiar renunța la numele lui William astăzi și începea a doua căsnicie.

Cu vicontele Ponsonby.

Flavian.

Se panică pentru o clipă. Flavian și mai cum? Nici

măcar nu-i știa numele de familie. Avea să fie numele ei peste câteva minute, dar ea nu-l știa.

Dora o luă de mână ferm și îi zâmbi, apoi porniră spre altar împreună, ținându-se de mână.

El stătea în picioare, așteptând-o, îmbrăcat după moda veche și magnific de formal în pantaloni albi și cămașă, cu o vestă de un auriu șters și un frac închis la culoare. Părul lui sclipea auriu într-o rază de lumină venită dinspre una dintre ferestrele înalte. Arăta chipeș ca un prinț dintr-o poveste.

Ce gând prostesc, prostesc.

*

În noaptea precedentă, Flavian încercase să o convingă pe Lady Darleigh că aveau să ia micul dejun pentru nuntă la hanul din sat, pe cheltuiala lui, și că el și mireasa lui aveau să fie fericiți să-și petreacă noaptea undeva pe drum spre Londra. Vicontesa era o femeie micuță și abia părea un pic mai mare decât o fată. Dar, când se hotăra asupra unui lucru, n-aveai cum să o faci să se răzgândească. Și noaptea trecută, chiar înainte ca el să apuce să spună ceva despre acel subiect, ea se hotărâse.

Aveau să mănânce împreună la Middlebury, îi zisese ea, și avea să aranjeze camera de oaspeți din apartamentele oficiale. Fusese mobilată cam în urmă cu o sută de ani, pentru un prinț regal și prințesa sa, care fuseseră așteptați la Middlebury Park. Dacă ajunseseră sau nu era un detaliu pierdut în istorie, dar apartamentele erau încă în toată splendoarea lor opulentă.

Așa că, după slujba de căsătorie și semnarea în registru, meraseră la Middlebury Park. Când ieșiră din biserică, clopotul scotea singura sa notă și soarele tocmai ieșea dintr-un nor, iar câțiva săteni adunați exclamă, aplaudară și aclamară. Ralph și Hugo, naiba să-i ia, așteptau cu rânjete de la o ureche la alta și cu pumnii plini de petale, care în curând zburau peste capul lui Agnes și peste al lui. Flavian ar fi fost dispus să parieze jumătate din

averea sa că trăsura lui era acum decorată cu mai mult de o tonă și jumătate de flori.

Întoarse capul pentru a se uita la Agnes, care i se părea atât de familiară, deși o știa numai de trei săptămâni și cu care dansase doar două dansuri cu cinci sau șase luni în urmă. Și care îi oferea un sentiment de... siguranță. Încă nu-i venea un gând mai potrivit în minte. Ea era îmbujorată și avea ochii strălucitori, iar el simți cum izvorăște mulțumirea. Aproape că părea o contradicție în termeni.

— Este de necrezut, zise ea râzând.

Ceilalți ieșeau în urma lor, și începură din nou uralele, bătutul pe spate, strânsul de mâini, îmbrățișări și sărutări. Și sătenii le zâmbeau de pe drum.

— Ei bine, Agnes, zise Flavian în sfârșit, prinzând-o de mână, o l... luăm înaintea?

O ajută să urce în trăsură, în vreme ce George ținea ușa deschisă ca un valet și apoi o închise în urma lor și îi făcu semn vizitiului. Flavian își plecă ușor capul pentru a-și săruta mireasa ca toți spectatorii să nu fie dezamăgiți.

Se despărțiră o clipă mai târziu - în același moment în care trăsura porni la drum, trăgând după ea ceea ce părea a fi un întreg arsenal de oale și tigăi vechi. De fapt, Flavian spera că erau vechi.

— Dumnezeule, zise ea, arătând de-a dreptul alarmată.

El rânji.

— Anul t... trecut le-am făcut asta la trei prieteni, zise el. Este drept să-mi facă și ei m... mie.

Și, în tot vacarmul, o privi în ochi, și ea îl privi la rândul ei.

— Lady Ponsonby, zise el.

Părea ireal. Încă nu-i venea să creadă că o făcuse, că ea fusese de acord, că erau *căsătoriți*.

Ce avea să spună mama lui? Și Marianne?

— Regrete? Întrebă el când trăsura coti și o luă pe drumul din pădure.

— Este prea târziu pentru regrete, zise ea. Oh, Doamne, ce zgomot asurzitor! Vom surzi.

Da, era prea târziu pentru regrete. Sau pentru o dezbatere mai amănunțită. Dumnezeu, abia o cunoștea – și ea la fel pe el. Mereu fusese așa impulsiv? Nu-și putea aminti.

El ținea una din mâinile ei în ambele sale mâini și se uita la ea cu ochii leneși. Era îngrijită, dichisită și drăguță. Era îmbrăcată cu ceea ce era evident cea mai bună rochie de zi a ei. Era decentă, și culoarea i se potrivea. Era și formală, demodată și clar veche. Ea stătea cu spatele drept și genunchii strânși și picioarele unul lângă altul – o poziție familiară. Arăta tăcută și modestă.

Dacă în urmă cu o lună i s-ar fi cerut să descrie genul de femeie care-l atrăgea cel mai puțin, ar fi putut să o descrie pe Agnes Keeping cu o acuratețe stranie, fără să-și amintească faptul că o întâlnise cândva și că dansase cu o astfel de femeie. Dar, chiar și atunci, cu cinci sau șase luni în urmă, se întorsese la ea pentru un al doilea dans – un vals, nimic mai puțin –, deși nu fusese nevoit. Și o găsisese încântătoare.

Agnes Keeping – nu, Agnes Arnott – iar atracția încântătoare ar trebui să fie la polul opus. De ce nu era?

Ce avea ea?

Îi ridică mâna la buzele lui și îi sărută degetele înmănușate.

Soția lui.

*

Poate că Agnes s-ar fi simțit vinovată pentru tot deranjul provocat Sophiei dacă ea nu ar fi arătat așa mulțumită de ea însăși și dacă Lord Darleigh nu ar fi arătat la fel de mulțumit de el.

Deși în seara trecută Sophia subliniase că masa de prânz ar fi trebuit servită la toată lumea, chiar dacă nimeni nu se gândise că o să se căsătorească în ultima zi a vizitei lor, și că doar câțiva oaspeți în plus la masă nu se simțeau, era clar că masa care-i aștepta la întoarcerea de la biserică era departe de a fi un prânz obișnuit.

Era o masă de nuntă într-o sufragerie împodobită cu flori, panglici și lumânări. Era pâănă și tort – *glazurat*. Agnes nu-și putea imagina când avusese timp bucătarul să-l facă și să-l decoreze, pe lângă toate celelalte. Cu siguranță, nimeni nu dormise. Voia să o întrebe pe Sophia dacă ar putea să coboare în bucătărie și să îi mulțumească personal bucătarului, dar își dădu seama că asta ar însemna doar să contribuie și ea la haosul care probabil domnea deja în acel loc amețitor de ocupat. Așa că își transmise mulțumirile prin Sophia.

Masa era somptuoasă, avură loc discursuri și toasturi cu multe aplauze și râsete.

Avu loc tăierea ceremonioasă a tortului.

Zăboveau cu toții la masă în timp ce conversația deveni generală, și Agnes își aminti că aceasta era ultima zi din întâlnirea Clubului Supraviețuitorilor, că se agățau unii de compania celorlalți, devenind un pic sentimentali chiar și fără distracția suplimentară a căsătoriei unuia dintre ei. Nu că cei șapte ar fi fost exclusiviști în conversațiile lor. Erau mult prea bine-crescuți pentru așa ceva. Soții Harrison fură atrași într-o conversație, la fel și părintele și doamna Jones. Dora era tăcută și zâmbea, dar Lord Trentham, la dreapta ei, îi acorda atenție.

Și apoi, când deja era după-amiaza târziu, vicarul și soția sa se ridicară pentru a pleca, și soții Harrison îi urmară, oferindu-se să o ducă pe Dora acasă.

Și dintr-odată se părea că erau cu toții în marele hol. Doamna Harrison și doamna Jones o îmbrățișau pe Agnes și-i spuneau, râzând, că acum era peste ele pentru că era *vicontesa* Ponsonby.

Dora, care-i întinsese mâna lui Flavian, fu trasă într-o îmbrățișare. Și apoi se trezi în fața lui Agnes. Își puse ambele mâini pe coatele surorii ei.

— Să fii fericită, zise ea moale, ca nimeni altcineva să nu o audă. Tot ce îți cer este să îți amintești asta. Este tot ce am dorit vreodată pentru tine. Și o sărută pe Agnes pe obraz înainte de a se retrage, cu zâmbetul pe care îl afișase toată ziua ferm la locul lui. Ne vedem dimineață înainte de

a pleca, zise ea.

— Da.

Agnes nu avea încredere că vocea ei putea să spună mai mult. Dar o prinse pe Dora și o strânse puternic în brațe. Era ciudat că nu se simțise așa când se căsătorise cu William. Era oare pentru că atunci nu se aștepta să fie fericită? Asta însemna că acum se aștepta să fie? Și cum adică nu se așteptase să fie fericită cu William? Se așteptase la mulțumire și o găsisese. Și asta fusese mai bine decât fericirea, nu? Era mai durabilă, o fundație mai solidă pe care să-ți clădești viața.

— Trebuie să vii să stai cu noi. Vei veni?

— Și fără să fiu invitată, promise Dora, retrăgându-se. Într-o dimineață, ai să te trezești cu mine în pragul ușii și mă vei primi din milă. Și apoi, voi refuza să mai plec.

Râdea.

Dar unde avea să o invite pe Dora? Agnes fu din nou la un pas de un atac de panică. Nici măcar nu știa unde urma să fie casa ei. Nu știa nimic – doar că numele ei de familie era Arnott. Era Agnes Arnott, vicontesa Ponsonby. Parcă era o străină pentru ea însăși.

Și apoi toată lumea plecă. Trăsura vicarului se depărta, evitând straturile de flori. Ducele de Stanbrook o ajuta pe Dora să urce în trăsura domnului Harrison, și aceasta plecă imediat cum domnul Harrison urcă în ea și închise ușa.

Dora se ducea într-o casă care nu mai era și a lui Agnes. Cufărul și gentile ei erau deja strânse – petrecuse câteva ore noaptea trecută pregătindu-le, împreună cu o geantă de lucruri de care urma să aibă nevoie în noaptea asta și a doua zi dimineață. Lucrurile ei aveau să fie ridicate a doua zi, și apoi dusă era din Inglebrook. Nu știa când avea să o revadă pe Dora.

Flavian îi trăsese brațul cu al lui și se uita la chipul ei, cu o batistă mare albă în mână liberă.

— Voi avea grijă să nu îți pară niciodată r... rău, zise el cu voce joasă. P... promit, Agnes!

Lacrimile care îi umpleau ochii se revărsară, și ea luă

batista de la el pentru a le șterge.

— Nu-mi pare rău, zise ea. Sunt doar tristă că mă despart de Dora. Nu este ușor să pleci din casa ta, chiar dacă era casa mea de mai puțin de un an. Și nici măcar nu știu unde e noua mea casă. Nu știam nici măcar care va fi numele meu până nu am ajuns la biserică, în dimineața asta.

— Arnott? zise el. L-am ascuns în mod voit. M-am gândit că s-ar putea să încline balanța împotriva mea seara trecută. M-am gândit că poate nu-ți place cum s... sună Agnes Arnott.

Ea împături batista și îi permise să o ia înapoi.

— Uneori, ești chiar absurd, zise ea.

El zâmbi. Era o expresie nouă, una pe care ea nu o mai văzuse. Făcea cute la colțurile ochilor și nu conținea nici urmă de batjocură. Ea avu impresia că el voia să mai spună ceva, dar el părea să se fi răzgândit. Doar o bătu ușor peste mâna aflată pe brațul lui și se întoarse în casă cu ea.

Oh, Cerule, era soțul ei.

capitolul 13

Camerele de oaspeți erau deasupra salonului oficial – ambele. Erau imense. Flavian trase concluzia că doi oameni s-ar fi putut ascunde efectiv unul de celălalt dacă doreau. Existau două dormitoare, cu două anticamere una lângă alta, fiecare suficient de mare să încapă un prinț sau o prințesă cu toată suita de doamne sau domni de companie și cu spațiu suficient să respire. Și mai exista o încăpere grandioasă pentru stat, suficient de spațioasă ca să găzduiască toată adunarea menționată anterior, plus o parte generoasă de invitați.

Întregul apartament fusese curățat temeinic. Una dintre mese era acoperită pe mai mult de jumătate din suprafață cu vinuri, lichioruri și pahare. Existau vase de

argint și cristal cu fructe, nuci, bomboane pe diferite mese. Existau farfurii pline cu prăjituri și biscuiți dulci pe o altă masă laterală, cu o tavă cu ceai și cafea, care fusese adusă cu câteva momente înainte ca mirele și mireasa să ajungă. Valetul în livrea îi informase cu o plecăciune că cina urma să fie servită la ora nouă – adică peste două ore.

— Dar cu siguranță îți dorești să fii cu prietenii tăi în seara asta, zise Agnes către Flavian după ce se cufundă pe unul dintre cele patru locuri capitonate dintr-o canapea magnifică și extrem de confortabilă, cu picioare aurite și cu brațe și spătar. Este ultima voastră noapte împreună.

— Și, ce coincidență, zise el, stând în fața ei, cu mâinile la spate, cu picioarele ușor depărtate, este prima mea noapte cu mireasa mea. Prietenii mei m-ar bate în cap cu unul din b... bastoanele lui Ben dacă-i aleg pe ei în detrimentul rău.

Ea încă purta rochia verde. Încă arăta ca o guvernantă dichisită și drăguță. El aproape că-i spusese asta afară, pe terasă, când ea îi zisese că uneori era chiar absurd. Dar exista riscul să se simtă jignită să fie numită dichisită și nici să nu observe acel *drăguță*. Femeile puteau reacționa așa.

— Și t... tu ai putea să mă bați cu mâinile goale dacă i-aș alege pe ei, adăugă el. Ar trebui să stați la rând cu toții.

— Eu nu aș... începu ea.

— Și eu m-aș bate *singur* dacă aș fi t... tentat chiar și un moment să fiu așa un i... idiot încât să te las aici și să fug la ei, zise el. Cu *toții* ar trebui să stăm la rând. Cred că eu și capul meu vom fi în siguranță însă. Conversația cu prietenii tăi, pe de o parte, și sexul cu s... soția nouă pe de altă parte... nici măcar nu este o competiție dreaptă.

Și, după cum se așteptase el, obrații ei, chiar și gâtul și un pic din pieptul ei lăsat la vedere de decolteul rochiei se înroșiră deodată. Ea strâmbă din buze într-un mod care o făcu să arate și mai mult ca o guvernantă. Dar ea îi susținu privirea.

— Aș vrea să nu mă privești așa, zise ea, încercând să pari somnoros, când știu prea bine că nu ești.

El îi zâmbi lent.

— *Clar* nu îmi este s... somn, zise el. Nu încă, oricum.

Se așează pe locul de lângă ea și descoperi că se afla la cel puțin doi pași distanță de ea. Unde naiba găsisese fostul viconte Darleigh așa piesă monstruoasă de mobilier? Probabil cântărea o tonă și jumătate, și ar fi încăput pe ea douăzeci de persoane așezate una lângă alta, cu condiția să fie slabe și să nu le deranjeze să se bage unele în altele. Dar nici pe departe nu făcea încăperea să pară mai mică.

El îi luă mâna în una din mâinile lui și strânse degetele în jurul ei.

— Ce facem până la ora nouă? o întrebă el. Stăm aici și c... conversăm ca niște s... străini politicoși sau mergem în pat?

Ea inspiră pe nas și expiră pe gură.

— Nici măcar nu s-a întunecat ca lumea.

Remarca asta era grăitoare. Sexul în prima ei căsătorie fusese făcut sub cuvertura decentă a întunericului, așadar. Dar el nu voia să se gândească la plictisitorul de William.

— Unde este acasă? întrebă ea.

Ea părea să fi optat pentru conversația între străini.

— Candlebury Abbey în Sussex, zise el. Partea veche c... chiar a fost o abație cândva, deși să nu te aștepți să treci din cameră în cameră pe sub niște arcade expuse curentului sau să dormi în chilie. Eu nu petrec mult timp în provincie – de fapt, mai deloc. Mai există și reședința Arnott în L... Londra.

— De ce? întrebarea inevitabilă. De ce nu mergi niciodată în Candlebury Abbey?

El ridică din umeri și deschise gura să-i spună că era un loc prea mare pentru ca un bărbat să hoinărească singur pe acolo. Dar ea era soția lui. Probabil ar trebui să afle câteva lucruri simple despre soțul ei.

— Încă o văd ca fiind a lui David, zise el. Fratele meu mai mare. A iubit fiecare centimetru din casa aia și îi știa istoria. A c... citit și recitit tot ce a găsit pe acest subiect. Știa fiecare mișcare de p... pensulă de pe fiecare t... tablou.

Știa fiecare piatră și lespede din vechea abație. Știa p... pacea locului, s... sfințenia lui. Mereu și-a dorit să poată invoca spiritele sau fantomele, dar singurul spirit de acolo este al l... lui. Sau așa îmi imaginez. A murit acolo la vârsta de 25 de ani. Între noi erau patru ani. El a fost viconte dinaintea mea, deși devenea tot mai clar, chiar și înainte ca tatăl nostru să moară, când David avea 18 ani, că nu avea să trăiască mult. Mereu a avut o sănătate fragilă – eu eram mai înalt cu vreo cincisprezece centimetri când aveam 13 ani și mult mai greu, chiar dacă eram un băiat uscățiv și numai oase. Am înțeles cu toții că avea tuberculoză, deși nu se vorbea niciodată tare prin preajma mea. Eu însă *eram* pregătit pentru a prelua poziția de v... viconte de către doi dintre cei șase sute de unchi care fuseseră numiți tutorii noștri. Intenția asta nu a fost ascunsă. Nu s-a făcut nici o încercare de a fi un act subtil sau realizat cu t... tact. David era conștient de asta... Cum ar fi putut să nu fie? Dar o lăsat să se î... întâmple fără vreun comentariu. Până la urmă, eram moștenitorul lui. Chiar dacă ar fi fost robust și sănătos, aș fi fost moștenitorul lui până când se căsătorea și avea un fiu. Într-un final, n-am mai s... suportat. Am r... refuzat să merg la universitate când am împlinit 18 ani, așa cum planificaseră pentru mine. Am insistat pe o carieră m... militară în schimb, și David mi-a cumpărat uniformă. Era major deja la vremea aceea și tutorele meu oficial.

Iată. Câteva lucruri noi, un pic modificate. Nu-i spusese adevăratul motiv pentru care își dorise haina militară și adevăratul motiv pentru care David îi făcuse pe plac.

Dar ea îl întrebase de ce nu se ducea niciodată la Candlebury. Nu-i răspunsese la întrebare.

— A trăit mai mult decât se așteptase oricine, continuă el. Dar, la trei ani după ce am plecat, era clar că era pe moarte, și am venit acasă în permisie. Toată lumea a presupus că venisem ca să rămân. Până și eu am presupus asta. Aveam noi responsabilități. Dar, între timp, el era pe m... moarte, și nimic altceva nu conta. Era f... fratele meu.

Făcu o pauză ca să înghită. Ea nu făcu nicio încercare de a spune ceva.

— Și apoi l-am părăsit, zise el. T... trebuia să mă întorc în peninsulă, și am hotărât să plec chiar dacă el era în pragul morții. Am plecat de acasă cu patru zile mai devreme decât trebuia și m-am dus la Londra, să mă distrez la un m... mare bal. A murit la o zi după plecarea mea. Am primit vestea două săptămâni mai târziu, dar nu m-am întors acasă. Ce sens ar fi... fi avut? El murise, și eu nu fusesem alături de el când c... contase – și nu v... voiam titlul care fusese al lui sau tot ce îmi revenise. Nu v... voiam Candlebury. Așa că am rămas până când un glonț ce mi-a trecut prin cap și o căzătură de pe calul meu au realizat ceea ce moartea lui nu reușise. Am venit acasă – sau, mai degrabă, am fost a... adus acasă –, la Londra însă, nu la Candlebury, slavă Domnului!

Aștepta reproșurile. De ce își părăsise fratele? Doar ca să se ducă la un bal? De ce se întorsese în peninsulă? De ce nu ceruse să fie lăsat la vatră și nu venise acasă după ce primise vestea? Ar fi putut răspunde, deși răspunsurile nu prea aveau sens pentru el. Chiar dacă îi permitea minții lui să se apropie de întrebări, apăreau amenințarea unei dureri de cap îngrozitoare și panica oarbă. Apărea pericolul pumnilor strânși și a vărsării nervilor pe obiecte, de parcă, dacă le transforma în lemn de foc, asta avea să facă să dispară ceața din mintea lui, avea să clarifice trecutul și avea să scuze fiecare faptă crudă comisă vreodată de el.

Dar ea nu puse nici o întrebare. Nici măcar nu întrebă obișnuitul ei de ce. Ținea însă ambele lui mâini în ale ei.

— Îmi pare rău, zise ea. Oh, bietul Flavian! Bietul de tine! Eu pot doar să-mi imaginez cum aș înfrunta așa ceva cu Dora. Nu, nu vreau să-mi imaginez. Dar cred că și eu aș fi fugit și aș fi încercat să uit totul, distrându-mă la o petrecere aglomerată și strălucitoare. Bănuiesc că nu a ajutat, dar pot să înțeleg de ce ai făcut-o. Și de ce nu ai putut rămâne. Dar n-ai putut să-i dai drumul, pentru că nu ai fost acolo. Și nici nu te-ai iertat.

Ea se ridică.

— Să-ți torn niște ceai sau cafea cât mai sunt calde. Sau preferi să bei altceva?

— Ceai, zise el. Te rog.

O privi cum se ocupa de treaba casnică liniștită de a-i turna ceai și de a pune câțiva biscuiți pe o farfurioară. Asta avea să devină o scenă familiară pentru el – să bea ceai cu soția lui. Poate până la urmă avea să se bucure de pace.

Și iertare. Ea nu avea puterea să-i ofere iertarea, dar îl alinase oricum. Omisese informații importante însă fusese mult mai rău decât făcuse el să pară.

— Povestește-mi despre restul familiei tale, zise ea așezându-se lângă el, cu propria ceașcă în mână. Zâmbi. Șase *sute* de unchi?

— Mai sunt mama mea, zise el, și o soră, Marianne, Lady Shields. Oswald, Lord Shields, soțul ei. Doi nepoți și o nepoată. Șase *mii* de mătuși, unchi și v... veri la ultima numărătoare – am zis șase sute? Când plecăm de aici, mergem întâi la L... Londra, și îi vei putea cunoaște pe unii dintre ei. Mai sunt și alte lucruri de făcut acolo. Poate mergem la C... Candlebury de Paște. Mama mea este acolo, la fel și s... sora mea cu familia ei. Îi voi scrie mamei mele și o voi î... înștiința să ne aștepte.

Bănuia că ar fi trebuit să o ducă pe Agnes direct la Candlebury. Avea de făcut un munte de cumpărături, dar putea să se amâne până după Paște, când aveau să se mute la Londra pentru sezon, cu restul oamenilor la modă. Și ea ar trebui să fie acolo pentru sezon. În calitate de vicontesă, trebuia prezentată aristocrației, poate chiar și la curte. Uneori, își dorea ca realitatea responsabilităților să nu intervină așa repede sau așa des în propria viață.

Ignorase realitatea când fugise după aprobare și o zbughise iarăși să se însoare cu ea.

Ea duse ceașca de ceai la buze. Mâna ei tremura ușor, remarcă el.

— Mama și sora ta vor fi supărate pe tine, zise ea. Și pe mine. Nu prea sunt o soție potrivită pentru vicontele Ponsonby.

Aveau să fie mult mai supărate decât credea ea. Vor fi

Înclinate să nu o placă indiferent cine era, doar pentru că nu era Velma. Ar fi trebuit să fie mai deschis cu ea, dar acum era prea târziu – prea târziu să o facă să se răzgândească în privința căsătoriei cu el oricum. Dar trebuia să-i explice câteva lucruri înainte de a pleca spre Candlebury. Nu ar fi drept să o lase să meargă orbește într-o situație cu potențial explozibil.

Dar avea să facă asta mai târziu. Suficient cu chestii despre el.

— Prostii, zise el. Și tatăl tău? Va fi supărat că nu i-am cerut mâna ta, ci m-am grăbit să mă c... căsătoresc cu tine, chiar înainte ca el să mă cunoască? Trebuie să-i scriu.

— Sunt sigură că ar aprecia, zise ea. Deși i-am scris în dimineața asta – și fratelui meu. Sunt sigură că amândoi vor fi mulțumiți, dar și surprinși. Vor vedea că m-am aranjat foarte bine.

— Chiar dacă nu m-au văzut?

— Când te vor vedea, își vor schimba părerea.

Ochii ei se luminau la propria glumă.

— Când a murit mama ta? Întrebă el.

— Când aveam... Dar se opri pentru a așeza cu grijă ceașca în farfurioară și se aplecă în față pentru a le pune zgomotos pe tavă. Nu a murit. Din câte știu eu, este încă în viață.

Se uită la ea când ea veni să se așeze lângă el din nou și își întinse mâinile în poală pentru a-și examina dosul lor cu foarte multă atenție.

— A plecat când aveam cinci ani, îi zise ea. Tatăl meu a făcut o petiție către parlament la scurt timp după și a divorțat de ea. A fost nevoie de mult timp, efort și bani, deși eu, cât am fost copil, nu am știut nimic despre asta. Tot ce știam era că plecase, că nu se mai întorcea, că îmi era dor de ea și că plângeam după ea în fiecare noapte și deseori și ziua. Dar Dora era încă acolo și a rămas până la urmă, în loc să se ducă la Londra, pentru sezonul ei de debut și pentru soțul pe care visase mereu că avea să îl găsească acolo. Eu am fost foarte fericită cu asta. Ea mereu a fost persoana mea preferată din lume – în afară de mama

noastră, adică - și m-a asigurat mereu și mereu, până am crezut-o, că ea preferă să stea cu mine decât să plece oriunde în altă parte. Ce inocenți sunt copiii! A rămas până tatăl nostru s-a recăsătorit, și apoi, la un an după, eu m-am căsătorit cu William. Abia atunci am înțeles că am avut cândva o zestre foarte decentă pusă deoparte pentru amândouă, și pentru mine, și pentru Dora, dar că mare parte din bani se duseseră pe divorț și aproape totul din puținul care rămăsese fusese folosit pentru a o aranja pe Dora în Inglebrook înainte să înceapă să-și câștige singură existența. Nu mulți bărbați m-ar fi luat de soție când eu eram aproape fără zestre. William m-a asigurat mereu că el cu mine a vrut să se însoare, nu cu banii.

Dumnezeule! *Toată lumea* avea o poveste de spus când îți făceai timp să asculți - sau când persoana în chestiune putea fi convinsă să povestească?

— Și a fost dispus să mă ia în ciuda rușinii, adăugă ea, încă uitându-se la dosul mâinilor ei. Știa despre asta, desigur. Mereu fusese vecinul nostru. Nu ți-am dat de ales, nu-i așa?

— Ce s-a întâmplat cu ea? Întrebă el. Cu mama ta, adică.

Ea ridică din umeri și rămase așa câteva clipe.

— Nu se vorbea niciodată despre ea, cu atât mai puțin în preajma mea. Auzeam însă frânturi de la servitori, de la copiii vecinilor. Cred că s-a măritat cu amantul ei. Nu știu cine era el. Cred, dar nu știu asta sigur, că erau amanți de ceva vreme. Am câteva amintiri cu ea. Era brunetă, frumoasă și plină de viață. Râdea, dansa, mă ridica și mă arunca în sus până când eu țipam de frică și ceream din nou. Cel puțin, *cred* că era frumoasă. Poate că o mamă este mereu frumoasă pentru copilul ei. Și nu cred că era foarte tânără. Oliver avea 14 ani când m-am născut eu.

— Nu ești c... curioasă în legătură cu ea? Întrebă el.

Ea ridică în sfârșit privirea la el.

— Nu, zise ea. Nici măcar un pic. Nu știu cine era el sau cine este și nici nu vreau să știu. Nu știu cine este ea și nici măcar dacă mai trăiește. Nu i-aș recunoaște numele

sau fața, aș îndrăzni să zic. Nu mi-aș dori să o recunosc. Nu vreau să o cunosc. Ne-a abandonat pe Dora pe mine, și consecințele pentru Dora nu fost groaznice comparativ cu cele pentru mine. Nu. Nu sunt curioasă. Dar ar mai trebui să știi ceva – ceva ce ar fi trebuit să afli înainte de această dimineață.

El își pusese jos ceașca și farfurioara și luase una din mâinile ei în ale lui. Era rece, cum se aștepta să fie. Presimțea ce urma.

— Nici măcar nu sunt sigură, zise ea, că tatăl meu este tatăl meu.

Ochii ei erau lipsiți de emoție, iar vocea ei era plată, și el pur și simplu nu credea că ea nu era curioasă. Ah, calma, liniștita, disciplinata, sigura lui Agnes, care purtase în interiorul ei un univers de suferință de când era un pic mai mare decât un bebeluș.

— A zis cineva vreodată că nu este? o întrebă el.

— Nu.

— Te-a tratat vreodată diferit față de fratele și sora ta?

— Nu. Dar eu nu semăn cu el, cu Dora ori cu Oliver. Sau cu *ea*.

— Poate că semeni cu o mătușă, un unchi sau vreun bunic, zise el. Tatăl tău este t... tatăl tău oricum, Agnes. Nașterea și e... educația nu depind mereu de o chestiune minoră cum ar fi a cui este sămânța.

Ea își mură privirea.

— Este posibil să te fi căsătorit cu o bastardă, zise ea.

Ar fi râs dacă ea nu ar fi arătat așa serioasă.

— Vor fi oameni care îți vor spune că t... tu ești cea care s-a căsătorit cu b... bastardul, îi spuse el și apoi zâmbi ridicându-i mâna la buzele lui. Se pare că până la urmă am ceva în comun cu W... William al tău, Agnes. M-am căsătorit cu tine în această dimineață și, chiar dacă a... abia te cunosc, te-am dorit ca soție. Încă te d... doresc, chiar dacă ai fi de zece ori bastardă. Este p... posibil să fii de zece ori bastard? Sună teribil, nu-i așa?

Își mișcase capul mai aproape de al ei, în ciuda

pernelor canapelei infernal de mari, până când ea fu obligată să se uite în ochii lui. Și... râse.

— Ești așa absurd, zise ea.

Și apoi el o sărută în vreme ce mâna ei o ținea strâns pe a lui și buzele ei tremurau peste ale lui. După aceea, se retrase și își petrecu o mână în jurul umerilor ei.

Era la fel de teribil de afectată ca el, se gândi el.

*

Reușiră să întrețină conversația restul orei rămase până să li se aducă cina și pe timpul mesei – o conversație mult mai relaxată. Cei doi valetți care veniseră cu mâncarea pregătiră o masă în mijlocul camerei cu o față de masă albă și apretată, plus cele mai bune cristale, veselă și vin pe care Lord Darleigh le avea de oferit. Aprinseră două seturi de lumânări în sfeșnice de argint. Era o scenă teribil de romantică.

El îi mai povesti despre mama și sora lui și despre soțul surorii și copiii lor. Îi povesti câteva întâmplări hazlii cu el și fratele lui de când erau mici – și era mai clar ca oricând că-și adorase fratele mai micuț, mai puțin robust. Îi povesti despre anii de școală de la Eton – fratele său fusese educat acasă – și un pic despre anii în regimentul de cavalerie, dar nimic impresionant despre luptele purtate. Ea îi povesti despre fratele ei, soția sa și copiii lor. Îi povesti despre soția tatălui său, pe care o plăcuse mereu și încă o plăcea, deși i s-ar fi părut o încercare dură să locuiască în aceeași casă cu ea. Povesti niște incidente din copilăria ei care o includeau și pe Dora.

Abia spre sfârșitul mesei, când Flavian stătea relaxat pe spate, cu paharul de vin în mână, Agnes conștientiză ceva ce i se păru șocant.

— Oh, vai de mine, zise ea, nu m-am schimbat pentru masa principală.

— Nici eu, replică el, în timp ce o privea leneș peste bucata din rochia ei pe care o putea vedea deasupra mesei.

— Oh, dar tu ești îmbrăcat superb, sublinie ea, în

vreme ce eu port o simplă rochie de zi.

— Asta nu-i masa principală, Agnes, zise el. A fost o cină ușoară.

— Dar oricum ar fi trebuit să mă schimb, zise ea. Îmi cer scuze.

În rochia albastră sau în cea de culoarea lavandei. Nu, nu în cea verde. Era un pic prea festivă, deși era seara nunții ei. Oh, avea să se plictisească de moarte de atâta verde – și albastru, și mov.

El se uită gânditor la ea câteva momente, apoi puse jos paharul și se ridică. Ocoli masa și întinse mâna pentru mâna ei. Ea era conștientă de faptul că era trecut de ora zece și că era emoționată, de parcă ar fi fost încă virgină.

Era ca și cum ar fi fost. Trecuse așa mult timp...

Puse șervetul pe masă, mâna în mâna lui și se ridică. El duse mâna ei la buze.

— Du-te și schimbă-te acum, atunci, zise el, în cămașa ta de noapte. Voi suna să fie luate farfuriile și să vină valetul meu. Nu ai o cameristă?

— Oh, nu, zise ea. Chiar nu este nevoie.

— Chiar și așa, vei avea una, îi zise el, de cum vom ajunge în Londra. Și haine noi.

— Oh, asta chiar nu... începu ea.

— Vor fi *prima* necesitate când ajungem în L... Londra, îi zise el. Camerista și hainele. Nu mai ești doamna Keeping din satul Inglebrook. Ești vicontesa Ponsonby din Candlebury A... Abbey. Voi avea grijă să fii îmbrăcată corespunzător.

Era ciudat că ea nu se gândise la asta – la faptul că nu mai trebuia să se întrețină ea însăși din mica moștenire pe care i-o lăsase William, la faptul că acum era soția unui aristocrat bogat care s-ar fi rușinat cu o soție ponosită. Nu că hainele ei erau *ponosite*, doar că nu erau foarte noi și niciodată la modă.

— Ești foarte bogat? întrebă ea.

Oh, era într-adevăr șocant că se căsătorise cu el fără să știe cât de mare era averea lui.

— Ar fi trebuit să-ți a... amintești să mă întrebi asta

noaptea trecută, zise el, folosindu-și vocea suspinată și lăsându-și pleoapele peste ochi. Din câte știi tu, ai putea să te fi c... căsătorit cu un sărac sau cu un om care are un m... munte de datorii înalt cât muntele Olimp. Dar poți să stai liniștită. O... omul meu de afaceri din Londra nu și-a dat încă demisia, nici nu a avut o c... criză când m-a întâlnit, nu m-a certat pentru extravagante și nu m-a avertizat că viitorul meu apropiat este umbrit de închisoarea datornicilor. Și conturile din partea administratorului meu sunt mereu pe plus. Câteva rochii drăguțe nu o să mă s... sărăcească, deși s-ar putea să fim obligați să bem apă o lună în loc de ceai dacă punem la socoteală și bonetele. Zâmbi și adăugă: vei fi ușurată să afli că nu am vicii scumpe. Când joc, ceea ce se întâmplă rar, încep să transpir de cum ajung cu pierderile în jur de o sută de lite și trezesc batjocura enervantă a tuturor adversarilor mei pentru că renunț să joc. Iar caii sunt făpturi schimbătoare. Nu p... pariez niciodată pe ei.

— Țsta a fost un da? Întrebă ea.

— A fost, zise el. Nu te voi putea niciodată acuza că te-ai m... măritat cu mine pentru banii mei, nu-i așa? M-ai l... lipsit de o armă pe care să o folosesc la certuri.

— M-am măritat cu tine pentru titlul tău, zise ea.

El îi zâmbi leneș.

— Ai d... dormit bine azi-noapte? Întrebă el.

— Am ajuns târziu acasă. Îl privi precaută. Apoi a trebuit să-mi împachetez. Am dormit destul de bine după ce m-am culcat.

În afară de scurtele momente de nesomn. Și de visele înșuflețite.

— Nu vei d... dormi mult în noaptea asta, îi zise el. Și aș prefera ca noaptea să nu fie mai scurtă decât este nevoie să fie. Du-te și dezbracă-te!

Poftim? Era abia trecut de ora zece. Cu siguranță, aveau să doarmă după... Mă rog, *după*. Asta dacă putea dormi. Era tensionată din cauza ciudățeniei evenimentelor zilei, inclusiv a ciudățeniei care urma.

Plecau dimineață. Spre Londra.

Intră în camera ei, simțindu-i privirea ațintită asupra ei în timp ce mergea.

*

Era o cămașă de noapte modestă, exact cum se așteptase. Nu era ieftină – niciuna dintre hainele ei nu era. Dar nici nu era nouă – niciuna dintre hainele ei nu era. Și cu siguranță nu fusese făcută să incite imaginația sau dorința unui bărbat.

Dar reușea ambele. O acoperea până la glezne și gât. Ce-ți mai rămânea să faci *decât* să-ți imaginezi și să poftești la ce era ascuns vederii?

Părul ei era prins într-o coadă împletită îngrijit, la spate și ridicată peste cap și urechi. Stătea la fereastra dormitorului ei, deși el nu credea că putea vedea mare lucru afară. Geamul dădea spre deal și spre drumul sălbatic și nu era prea multă lumină de la lună în seara asta. Privea peste umăr la el, fără vreo expresie pe chip. Ca o martiră care se îndrepta spre rug. Sau vrăjitoarele aveau această soartă? Arăta destul de fascinantă încât să fie una. Ar fi putut să dea câteva sfaturi și celei mai experimentate curtezane.

El ciocănisese la ușă și așteptase să fie invitat înăuntru. Acum, închise ușa în urma lui și înainta.

— Ai fost vreodată într-un dormitor așa opulent? o întreabă el. Este bine că f... fereastra nu dă spre est. Dimineața am putea fi orbiti de lumina soarelui revărsându-se pe toată p... poleiala de aici.

— Mă întreb dacă prințul și prințesa lui chiar au stat aici, zise ea. Mi se pare o risipă îngrozitoare dacă nu au stat.

— Va trebui să îl folosim noi bine în n... noaptea asta, zise el. Și atunci, orice cent cheltuit va fi meritat.

Era bine că valetul lui scosese o cămașă de noapte de undeva de prin bagajele lui, se gândi el – poate din vreun colț îndepărtat pe care-l ocupaseră pantalonii lui până la genunchi. Ea ar fi putut să fie tulburată să descopere

goliciunea de sub cămașa lui de noapte.

— Cât ți-a l... luat să-ți împletești părul? o întrebă el.

— Două minute? zise ea de parcă nu era sigură. Trei?

— Ia să văd dacă-l pot despleti în unul, zise el.

Îi luă mai mult, pentru că stătea în fața ei, nu în spate. Și era distras de ochii ei, care erau de un albastru spre gri și păreau ușor fumurii în lumina lumânării, așa înconjurați cum erau ei de gene care se curbau ușor spre capete și aveau o nuanță mai închisă decât culoarea părului ei. Apoi fu distras de gura ei, pe care nimeni nu ar fi comparat-o cu un boboc de trandafir, lucru pentru care el era recunoscător. Gurile mai mari erau mult mai bune de sărutat. Și fu distras de mirosul părului sau al pielii ei – sau al ei, ca întreg. Era un miros ce nu putea fi descris, și cu siguranță nu venea din nici o sticlă sau de la vreo bucată de săpun. Era un miros care ar valora o avere dacă ar putea fi capturat într-o sticlă, dar el era mult prea egoist să-l împartă... Și de ce să-l țină într-o sticlă când o avea pe ea?

Era distras de vârful limbii ei, care îi umezea buzele fără să se grăbească, deși era evident că ea o făcea fără intenția de a-i provoca o erecție.

Dar o provoca oricum.

Nu avusese niciodată un debut, pentru că tatăl ei folosisese toți banii puși deoparte în acest scop ca să-și obțină divorțul. Ar fi învățat tertipuri feminine dacă și-ar fi făcut debutul în societate? Era bucuros că nu învățase niciunul. Îi plăceau cele care veneau natural – și nu erau deloc tertipuri, pentru că însăși cuvântul sugera ceva făcut cu intenție.

Era ca și cum se căsătorise cu o călugăriță. Deși încă nu descoperise ce abilități în pat căpătase ea în timpul căsătoriei precedente. Ar fi fost dispus să parieze, deși... Nu, nu avea să parieze. Un pariu mai implica o persoană.

Spera să nu fie deloc pricepută.

Ce gând ciudat! Cu alte ocazii, plătitise exorbitant pentru asemenea abilități – și pentru simplul acces la corpul unei femei.

Nu ardea ca o călugăriță după ce-i despleti părul și îl

împrăştie peste umeri. Era lung până aproape de talie - demodat de lung.

— Nu este nici brunet, nici blond, zise ea.

Era un şaten greu de descris.

— N... nu mi-ar fi plăcut de tine cu păr brunet sau blond, zise el. Îmi place de tine cu culoarea *asta*.

— Ei bine, asta-i foarte galant din partea ta, zise ea.

Părea cu cel puţin cinci ani mai tânără cu părul desfăcut. Deşi nu-l deranja deloc vârsta ei.

O sărută, trecându-şi degetele unei mâini prin tot acel păr greu, mătăsos şi trăgându-i corpul slab spre el cu cealaltă, în vreme ce îi răvăşea gura. Era udă şi arzător de fierbinte. Ea îi cuprinse umerii şi simţi în ea o tensiune ce nu fusese acolo în îmbrăţişările precedente. Poate pentru că ştia că de data asta nu avea să se mai oprească.

— A trecut mult timp, zise ea fără aer, parcă cerându-şi scuze, când el îşi înălţă capul.

Nu se referea la ultima dată când el o sărutase.

— Cât de mult? întrebă el.

— Oh, cinci sau şase ani.

Şi apoi se îmbujoră şi îşi muşcă buza, iar el ştiu că, dacă ea şi-ar fi putut retrage cuvintele, ar face-o într-o secundă. Pentru că îi spusese cu o altă ocazie că era văduvă de trei ani. Ce fel de mariaj avusese? Ce fel de bărbat fusese William Keeping? Fusese bolnav în ultimii doi sau trei ani ai căsătoriei lor de cinci ani?

Dar nu era deloc interesat de William Keeping sau de viaţa sexuală a acestuia. Nici măcar nu era interesat de văduva lui William Keeping.

Era înfierbântat după soţia lui.

— E timpul să trecem în pat, zise el.

capitolul 14

Dormiră, dar doar vreo oră sau cam aşa într-un moment în care un soi de epuizare languroasă veni peste

ei. Făceau dragoste din nou și din nou când erau treji.

În mintea ei, Agnes își spunea că făceau dragoste, deși era conștientă că ce se întâmpla între ei era mult mai carnal și mai sălbatic decât ce sugera termenul romantic.

El o dezbracă, apoi se dezbracă și el înainte să se întindă și nu stinse lumânările, deși ea îi atrase atenția asupra faptului că încă ardeau – patru într-un sfeșnic pe măsuța de toaletă, multiplicată de oglindă, și câte una pe măsuțele aflate de fiecare parte a patului.

— Dar trebuie să te v... văd, Agnes, protestă el. Și ce-ți fac și ce-mi faci tu mie.

Patul era enorm. Cu siguranță, era suficient de lat să permită somnul a șase adulți unul lângă altul confortabil și cu destul spațiu între ei. Folosiră fiecare centimetru din el pe timpul nopții, dar foarte puțin din cuverturi, în ciuda faptului că era încă luna martie și afară era destul de rece.

Niciunul din ei nu observă răcoarea. Se aveau unul pe celălalt ca sursă reciprocă de căldură.

Era o sursă inepuizabilă.

Agnes era șocată de goliciunea lor, de lumina lumânărilor și de lipsa cuverturilor. Era șocată de cum ochii lui trasau o urmă arzătoare pe corpul ei, inclusiv peste cele mai intime părți ale ei, și de mâinile lui, de degetele lui, de gura lui, de limba lui, de dinții lui care se mișcau peste ea, mângâind, gâdilând, ciupind, zgâriind, lingând, suflând, mușcând – și făcând nenumărate lucruri corpului ei care trezeau în ea o febră la un pas de dorință. Dar nu era o virgină, în ciuda experienței ei sexuale foarte limitate. Și nu mai era o fetișcană. Își reprimase dorințe de care aproape că nu fusese conștientă din moment ce chiar era o fetișcană și o virgină și nu vedea niciun motiv să le mai reprime când era așa evident că el dorea ca ea să-i împărtășească plăcerea. Nu stătu mult pasivă în vreme ce el făcea dragoste cu ea. Faptul că putea să facă și ea cu un bărbat toate acele lucruri de care nici nu știuse, precum și cele la care visase, dar pe care nu le experimentase niciodată personal era revigorant și grozav dincolo de închipuire.

Descoperi că partidele de amor nu erau o bâjbâială și o uniune scurtă, aproape clandestină, a jumătății inferioare a corpurilor ascunse sub pături și în întuneric și nici o retragere grăbită de cum se termina actul, un noapte bună murmurat, aproape neobservat, urmat de un somn în camere separate. Oh, nu, era cu totul altceva. Prima dată, ea și Flavian se jucară cu o senzualitate fierbinte și viguroasă. I se păru că dură secole – și dură aproape o jumătate de oră până când el intră în corpul ei cu o mișcare lungă, puternică, lăsând-o fără aer. Și nici măcar atunci el nu se grăbi. Persevera, cu mișcări lente, meticuloase, adânci și ferme până când coapsele și mușchii ei interiori prinseră ritmul lui și se mișcă împreună, cu brațele și picioarele încolăcite, amândoi fierbinți și alunecoși din cauza transpirației și gâfâind de la efort.

Și când, într-un final, el oftă lângă capul ei și rămase adânc în ea, iar ea simți jetul fierbinte al seminței lui, ea nu simți ușurarea că scăpase de datorie pentru o săptămână. Simți un val puternic și o coborâre sălbatică, liberă spre partea cealaltă a oceanului liniștit de dincolo. Era sfârșitul unei lumi și începutul eternității – sau așa se simți în primele minute după, până când respirația îi reveni la normal și inima încetă să mai bată puternic, iar ea deveni conștientă de greutatea lui caldă care o apăsa în saltea și de faptul că erau încă uniți și chiar erau soț și soție.

Ar fi trebuit să se simtă rușinată, jenată, expusă. Dar nu simți niciunul dintre acele lucruri, nici măcar când el se retrase și se întinse lângă ea, privind-o la lumina pâlpâitoare a lumânărilor cu ochii lui verzi pe jumătate închiși. Ea simți doar un soi de tristețe că terminaseră și că acum el avea să se ducă în dormitorul lui și că poate ea nu avea să mai simtă asta o vreme – poate chiar o săptămână.

Dar el nu plecă. Își strecură o mână sub gâtul ei și pe cealaltă în jurul taliei ei și o rostogoli spre el, iar ea ațipi, calmată de bătaile liniștite ale inimii lui, încălzită de căldura lui umedă și alinată de mirosul lui dulceag, moscat, care ei îi părea a fi însăși întruchiparea masculinității.

Flavian în esența *lui*.

Era profund și irevocabil îndrăgostită de el.

Făcură dragoste de șase ori, înainte ca ea să se trezească în lumina zilei și să-l găsească stând lângă pat și uitându-se la ea cum dormea în timp ce-și îmbrăca halatul. Încă arăta glorios așa aproape gol cum era, deși corpul lui nu era neatins de război, după cum văzuse și simțise pe timpul nopții. Existau nenumărate cicatrici de la răni vechi făcute de sabie și o cicatrice ridată din cauza unei răni de la un glonț vechi chiar lângă umărul lui drept. Unele dintre răni fuseseră aproape fatale la momentul când le căpătase.

Cicatricile nu-i diminuau frumusețea. Și era incredibil de frumos, tot auriu, chipeș, puternic și viril.

— Am trezit F... Frumoasa Adormită, zise el. Scuzele mele, Lady Ponsonby! Dar își vor bate joc de mine tot restul vieții m... mele dacă nu apar în fața prietenilor mei înainte ca ei să plece. Și noi trebuie să plecăm la un moment dat în dimineața asta.

Se aplecă peste ea, o sărută lent, ridică dintr-o sprânceană la ea când ea oftă peste gura lui, se gândi că ea ar fi pus-o în umbră pe Eva dacă ar fi avut ocazia să se plimbe prin Grădina Raiului la începuturile timpului și dispăru într-una din anticamere. Închise ușa în urma lui.

Făcuseră dragoste și lent, și cu o rapiditate feroce, cu ea pe spate și deasupra lui – și o dată foarte, foarte lent, când erau pe o parte unul lângă altul, piciorul ei tras peste șoldul lui în vreme ce el îi privea chipul și ea, pe al lui. De fiecare dată, el avusese grijă ca ea să ajungă la aceeași finalizare fizică precum el. Era minunat de abil la asta, de parcă se mândrea cu abilitatea de a fi un bun iubit.

Agnes văzu pe ceasul ornat de pe poliță că era ora șase și jumătate.

Când simți aerul rece pe corpul ei gol și își coborî picioarele jos pe o parte a patului și se așază în fund, își dădu seama de ceva. De două lucruri, de fapt. Unul, că se simțea temeinic... măritată. Fiecare parte o durea, și era inflamată și sensibilă pe dinăuntru. Își simți picioarele nesigure. Se simțea minunat.

Își dădu seama și că pentru el noaptea nu avusese

nimic de-a face cu iubirea sau cu a fi îndrăgostit. Nu avusese nimic de-a face cu datoria unui soț față de soția sa și față de căsnicie. Nu avusese nimic de a face nici măcar cu consumarea ritualurilor de peste zi. Pentru el, totul fusese despre a oferi și a simți plăcere.

Se simțea bine să știe că îl mulțumise. Și îl mulțumise. Nu exista nicio îndoială în legătură cu asta. Așa cum el o mulțumise pe ea. O nelinișteea gândul că pentru el fusese *doar* plăcere, că probabil asta avea să fie mereu. Oh, credea că el o plăcea, poare chiar se simțea cumva atașat de ea. Credea că, în ciuda masculinității crude pe care o emana mereu, avea să-i fie credincios, măcar o vreme.

Dar trebuia să-și amintească mereu că pentru el partea sexuală a mariajului lor avea să fie pură plăcere. Nu trebuia niciodată să presupună că era vorba despre iubire. Și niciodată nu trebuia să caute iubire în alte aspecte ale relației lor. Nu trebuia să riște niciodată să se aleagă cu inima frântă.

Oh, dar și ea simțise plăcerea. Nu știuse...

Dar trebuia să se îmbrace și să se pregătească de plecare.

De plecare.

Să plece de acasă, de lângă Dora și de lângă tot ceea ce-i devenise familiar și confortabil în doar un an. Probabil fusese *nebună* să se mărite cu un bărbat despre care încă știa foarte puține. Doar că nu-i părea rău. Fusese precaută prea mult timp. Toată viața ei.

Se ridică și simți nesiguranța delicioasă a picioarelor ei și senzația de durere din sâni și din zona intimă și îndrăzni să spere că nu avea să regrete niciodată. Și că poate, în sfârșit – oh, în *sfârșit* –, avea să conceapă și să nască un copil. Poate chiar mai mulți. Îndrăznea să viseze așa măreț?

Dar avea doar 26 de ani. De ce trebuia să creadă mereu că visele erau pentru alți oameni, nu și pentru ea?

Ajunseră în salonul de masă din aripa de vest a casei înainte de ora șapte și jumătate. Chiar și așa, ajunseră ultimii la micul dejun.

— Poftim? zise Ralph când îi văzu. N-ai putut să dormi, nu-i așa, Flave?

— Chiar așa, bătrâne, zise Flavian oftând, în timp ce-și ridică monoclul la ochi și privi cu oarecare dezgust grămada de rinichi de pe farfuria lui Ralph. Bănuiesc că tu ai dormit?

— Aranjasem să vă fie dus micul dejun în apartamentul vostru la opt și jumătate, zise Lady Darleigh. Dar ce minunat că sunteți alături de noi! Agnes, vino să stai lângă mine! Detest despărțirile, și în dimineața asta sunt multe. Dar nu pentru o vreme. Vino să stăm de vorbă! Îmi va fi teribil de dor de tine.

Flavian văzu că Agnes avea obraji roz – probabil de jenă. Și poate că avea un bun motiv să se simtă jenată, gândi el cu o satisfacție masculină evidentă. Așa îngrijită cum părea, tot arăta bine smotocită.

Niciodată nu se bucurase de o noapte de sex cum se bucurase în noaptea trecută. După cum bănuise el și *mai* mult decât se așteptase, ea era ca un butoi cu praf de pușcă de sexualitate pasională care aștepta să fie aprins. Și el petrecuse o noapte splendidă făcând tocmai asta și călărind valurile exploziilor declanșate.

Și era a lui la noapte, și în noaptea următoare, și în fiecare noapte – și în fiecare zi dacă doreau –, pentru tot restul vieților lor. Poate era din cauză că, după ce suferise acele răni, nu făcuse suficient sex. Poate era la fel de înfometat pe cât era ea. Dar nu trebuia să se gândească la posibilitatea asta. Aveau să se înfrupte până aveau să fie sătui – și apoi, să se ocupe de ce-i aștepta.

Poate că banchetul avea să dureze o viață. Cine știa?

Se așază între George și Imogen și simți nefericirea faptului că cele trei săptămâni se terminaseră și el irosise, mai mult sau mai puțin, ultima săptămână cu fuga lui nebunească până la Londra și înapoi și apoi cu nunta și cu noaptea nunții.

— Vei fi la Londra pe durata sezonului, George?

întrebă el

— Datoria de la Camera Lorzilor mă cheamă, spuse George. Da, voi fi acolo, cel puțin o vreme.

— Dar tu, Imogen? întrebă Flavian.

Își făcuse una dintre rarele ei apariții acolo anul trecut pentru nunta lui Hugo și căsătoria rapidă a lui Vincent.

— Eu nu, zise ea. Voi fi acasă, în Cornwall. Îi acoperi mâna cu a ei. Sunt așa bucuroasă că ai găsit fericirea, Flavian. Și Hugo, și Ben, și Vincent – și cu toții într-un an. Este de-a dreptul amețitor. Acum, mai rămâne să-și găsească Ralph pe cineva.

— Și tu, Imogen, zise el. Și G... George.

— Eu sunt cam bătrân să învăț trucuri noi, zise George cu un zâmbet. Mă voi delecta cu fericirea prietenilor mei, în schimb. Și a nepotului meu. M-am apropiat de Julian de când căsătorit. A ieșit mult mai bine decât s-ar fi putut aștepta cineva pe vremea când era un tânăr sălbatic.

— Câți ani ai? întrebă Flavian. Nu mi-am dat seama că ești r... ramolit.

— 47, zise George. M-am căsătorit de tânăr și tot tânăr am fost când mi s-a născut băiatul. Cu mult timp în urmă.

Dumnezeule, da, asta era adevărat. Flavian nu făcuse niciodată calculele. George avea doar 17 sau 18 ani când se căsătorise. Îngrozitor de tânăr!

Atenția lui Imogen era îndreptată spre farfuria ei goală.

— De la mine să nu te aștepti la vreo poveste de iubire, Flavian, zise ea. Nu se va întâmpla. Vreodată. Este alegerea mea.

Își retrăsese mâna, dar el o luă din nou în mâna lui și o ridică la buzele lui.

— Viața va fi b... bună cu tine, Imogen, zise el.

— Este deja. Îl privi în ochi și îi oferă unul dintre rarele ei zâmbete. Am șase dintre cei mai minunați prieteni din lume – și toți sunt bărbați chipeși. Ce altceva ar putea cere o femeie – chiar dacă au enervanta tendință de a se îndrăgosti și de a se căsători cu alte doamne?

El îi zâmbi și văzu privirea lui Agnes de peste masă. Încă arăta îmbujorată și smotocită. El închise o pleoapă, făcându-i lent cu ochiul, și ea roși și mai mult și îi zâmbi delicat, revenind cu atenția la Lady Darleigh și la Lady Trentham.

O dorea din nou, și se trezi întrebându-se cum ar fi fost sexul într-o trăsură care se smucește și se balansează pe drumurile englezești. Înghesuit, inconfortabil, periculos și foarte, foarte bun, bănuia el. Poare avea să își testeze teoria mai târziu.

Dar acum, toată lumea se ridica de la masă. Sosise momentul să plece de la Middlebury Park și unii de lângă alții. Era cea mai mohorâtă zi din tot anul. Doar că anul acesta nu avea să plece singur. Anul acesta avea o soție pe care o lua cu el.

Și o avea de înfruntat pe mama lui la Candlebury, când își aduna curajul să se ducă acolo. Și pe Marianne.

„Și pe Velma.”

Era bucuros că nu mâncase rinichi. Se simțea un pic rău la stomac și așa.

*

Toată lumea pleca în același timp într-o agitație de trăsură, cai, grăjdari, voci și râsete – și lacrimi. Toată lumea îmbrățișa pe toată lumea timp de câteva momente îndelungate. Și Agnes era inclusă în asta.

Erau îmbrățișări foarte diferite de cele din ziua anterioară. Ieri fusese mireasă, și oamenii mereu îmbrățișează mirese. Era aproape o chestie impersonală.

Astăzi, era îmbrățișată și îmbrățișa și ea pentru că, într-un fel, acum făcea parte din grup – Clubul Supraviețuitorilor și soțiile lor.

Ea nu fusese niciodată genul de persoană emoțională, cel puțin nu de pe vremea copilăriei. Nu era genul care să-i atingă pe ceilalți – nu mai mult de o strângere ocazională de mână. Rareori îmbrățișa pe cineva și rareori oamenii o îmbrățișau. De obicei, se ferea de asemenea contacte. La

fel cum se ferise de contactul fizic în prima ei căsătorie – deși doar în sinea ei, niciodată evident – și fusese ușurată când frecvența actelor intime se micșorase și, într-un final, acestea încetaseră.

Noaptea trecută fusese consumată de o pasiune fizică intensă și în dimineața asta îmbrățișa oameni pe care abia-i cunoștea, cu excepția Sophiei. Și simțea o legătură, o căldură în inimă, o afecțiune care sfida logica.

Poate pentru prima dată se simțea cu adevărat vie. Oh, și îndrăgostită nebunește, desigur, deși nu zăbovi cu mintea – sau cu inima – asupra acestui lucru. Era soția lui Flavian, și pentru moment asta era de ajuns.

Îi atinse dosul mâinii cu degetele când plecară dinspre casă și ocoliră straturile elegante de flori pentru a ajunge pe drumul dintre grădinile cu arbuști ornamentali și porți. Și el îi luă mâna în a lui și o ținu călduros, deși nu se uită la ea și nu spuse nimic. Știa că pentru ea era imposibil să înțeleagă complet legăturile din grupul celor șapte. Erau mai profunde decât legăturile de familie, se gândi ea.

Dar nu toate rămas-bunurile fuseseră rostite.

Dora stătea în grădina din fața casei, privind trăsurile care treceau, zâmbind și ridicând mâna în vreme ce fiecare din ele încetinea și oamenii își luau bun-rămas prin ferestrele deschise. Încă zâmbea când trăsura lui Flavian se opri, și vizitiul lui sări de pe capră pentru a deschide ușa și a coborî scărița. Flavian coborî și o ajută pe Agnes să coboare, iar ea ajunse în brațele Dorei, chiar dacă poarta era între ele. Timp de câteva momente, niciuna din ele nu vorbi.

— Ești frumoasă, Agnes, zise Dora când se despărțiră. Ceea ce era un lucru ciudat de zis când sora ei purta o rochie de călătorie și o bonetă pe care le mai purtase de mii de ori. Dar ea repetă cuvintele mai apăsător: Ești *frumoasă*.

— Și eu sunt frumos, domnișoară Debbins? întrebă Flavian cu vocea lui lunguroasă și suspinată.

Dora se uită critic la el.

— Păi, da, zise ea. Dar tu mereu ești. Dar tot n-aș avea încredere în tine. Și ai face bine să-mi spui Dora, din

moment ce sunt cumnata ta. Flavian.

El rânji la ea și deschise poarta pentru o îmbrățișa strâns.

— Voi a... avea g... grijă de ea, Dora, zise el. Îți p... promit.

— Te voi face să te ții de cuvânt, zise ea.

Și apoi, Agnes o îmbrățișă din nou, și era iar ajutată să urce în trăsură, și ușa fu închisă cu un clic decisiv, în vreme ce vizitiul îi urca cufărul și celelalte genți în trăsură; câteva clipe mai târziu, trăsura se balansa ușor pe arcurile ei luxoase și porni înainte. Agnes se aplecă mai aproape de fereastră și ridică o mână. Își privi sora, care zâmbea, cu spatele drept, până când nu o mai văzu – și chiar și atunci ținu mâna ridicată.

— Am trăit aici aproape un an, zise ea, dar simt ca și cum îmi este smulsă inima din piept.

Ceea ce probabil nu era un lucru prea măgulitor de zis noului ei soț.

— Pe s... sora ta o lași în urmă, Agnes, zise el, nu un sat. Și, cândva, ea ți-a fost mai mult m... mamă decât soră. Dar o vei vedea destul de des. Când vom merge să locuim la Candlebury Abbey, o s-o aducem și pe ea să s... stea cu noi – cât de mult d... dorește ea. Poate să stea cu noi pentru t... totdeauna dacă v... vrea, deși bănuiesc că ar p... prefera să fie independentă. Dar o vei vedea d... des.

Agnes se așeză pe locul ei, cu chipul întors, dar el puse un braț în jurul umerilor ei și o trase lângă el până când capul ei se sprijini de umărul lui. Trase de funda de sub bărbia ei și aruncă boneta pe scaunul opus, alături de pălăria lui.

— Despărțirile sunt cel mai groaznic lucru din 1... lumea asta, zise el. Să nu-ți iei rămas-bun niciodată de la mine, Agnes.

Aproape, aproape că-i spunea că îi păsa, se gândi ea. Dar el distruse iute acea impresie.

— M-am tot î... întrebat, zise el cu voce familiară, cât de posibil sau de imposibil și cât de s... satisfăcător sau de nesatisfăcător ar fi să facem sex în trăsură.

Se aștepta ca ea să-i *răspundă*? Se părea că nu.

— Nu am vrea să fim v... văzuți, desigur, zise el, deși este ceva un pic excitant în a-ți imagina expresiile de pe fețele pasagerilor din diligențe în timp ce t... trec pe lângă. Dar există perdele care pot acoperi f... ferestrele. Cât despre balans și salturi, vizitiul meu abia le va observa dacă ne aflăm pe o porțiune n... normală de drum. Vom încerca mai pe după-amiază. C... cred că experiența va rivaliza ca plăcere cu aceea când ne-am r... rostogolit într-un pat mare cât pentru zece oameni.

— Tu doar la plăcere te gândești? îl întrebă ea.

— Hmm. Se gândi un pic la întrebare. Uneori, mă gândesc mult și la m... muncă, genul de muncă ce te face să transpiri de la extenuare și să gâfâi după aer. Și, uneori, mă gândesc la durerea simțită în momentele când mă c... controlez să nu explodez ca niște artificii care nu așteaptă spectacolul principal sau ca un băiat de școală care n-a a... auzit niciodată de autocontrol. Și, uneori, mă gândesc la decența de a aștepta până se lasă seara înainte de a avea r... relații maritale cu soția mea, care ar putea crede că este necuviincios să le ai pe timpul zilei. Cu excepția orei cinci și jumătate dimineața, când nu are niciun pic de r... reticență sau când nu se gândește deloc la d... decență.

Umerii lui Agnes tremurau. Nu voia să râdă. Oh, nu avea să râdă. Nu ar trebui să-l încurajeze. Dar el o ținea de umăr și știa probabil că ea ori râdea, ori suferea de friguri. Renunță la efortul de a rămâne tăcută.

— Ești așa absurd, zise ea, râzând tare.

— Nu! El ridică din umeri ca să se poată uita direct la ea. Pleoapele lui, după cum se așteptase ea, erau pe jumătate coborâte. Eu am crezut că p... poate sunt unul dintre marii amanți ai lumii.

— Ei bine. Eu nu aș ști asta, nu-i așa? zise ea. Deși aș îndrăzni să zic că ești foarte aproape.

Ochii lui se deschiseră larg dintr-odată, și expresia lui trăda amuzament, iar stomacul ei se strânse brusc.

— N-ai îndrăzni, zise ea. Să faci *asta aici*, la lumina zilei, vreau să zic.

El se lăsă pe spate în locul lui și își înclină capul într-o parte pentru a-și sprijini obrazul de creștetul capului ei. Și ea își dădu seama că el pălăvrăgise despre absurdități ca să o facă să nu se mai gândească la despărțirea de Dora și poate pentru a se face și pe el să nu se mai gândească la despărțirea de prietenii lui.

— Agnes, zise el câteva minute mai târziu, când ea se simțea un pic somnoroasă și credea că el ațipise, să nu-ți provoci *niciodată* soțul dacă bănuiești pentru o clipă că nu știi să pierzi.

Oh, era *serios*. Era scandalos, șocant, nedemn și...

Ea zâmbi în umărul lui, dar nu-i răspunse.

*

Flavian îi scrisese lui Marianne cam în urmă cu o săptămână. În scrisoare, o informase când se aștepta să revină în Londra. Dar nu spusese nimic despre a merge de Paște la Candlebury și nu pomenise despre soția pe care o aducea cu el. Cum ar fi putut? Nici el nu știuse la acel moment că avea să existe o soție.

Îi scrisese mamei lui de la hanul unde își petrecură prima noapte a călătoriei lor. Era corect să o avertizeze. O informă că se căsătorise, cu o aprobare specială, că mireasa lui era doamna Agnes Keeping, văduva lui William Keeping și fiica domnului Walter Debbins din Lancashire. Sublinie faptul că ea era o prietenă apropiată a vicontesei Darleigh de la Middlebury Park. O ducea la Londra pentru scurt timp, dar aveau să vină la Candlebury de Paște.

Mama lui nu avea să fie mulțumită – și asta era puțin spus. Dar nu avea ce să mai facă acum, că fapta fusese săvârșită, și urma să accepte asta dacă avea o zi sau două să se gândească. Iar simțul practic și bunele maniere aveau să se impună, evident. Când avea să îi fie prezentată Agnes, ea trebuia să fie amabilă și să se poarte cel puțin manierat. Cum ar fi putut să nu? Agnes era noua stăpână de la Candlebury Abbey.

Flavian simți un junghi când se gândi la adevărul

acestui fapt. Timpul mersese mai departe. David fusese împins încă un pic mai în spate în istorie. La fel și mama lui. Era acum Lady Ponsonby, *văduva*.

Trăsura se opri în fața casei Arnott din Grosvenor Square târziu în după-amiaza celei de-a treia zile a călătoriei lor, doar cu o oră mai târziu decât anticipase el.

Nu se mișcă preț de câteva momente după ce vizitiul deschisese ușa și coborâse scărița. Ar fi fost fericit să prelungească călătoria pentru câteva zile. Nu se grăbea deloc să treacă la următoarea etapă a vieții lui după această lună de miere scurtă, încântător de fără griji.

Nu-și regretase nicio clipă căsătoria impulsivă. Avusese parte de cel mai bun sex din viața lui – și în fiecare noapte în paturi decente, și în trăsură – *mai ales* cel din trăsură fusese deosebit. După cum se așteptase, fusese extrem de dificil și îngrozitor de înghesuit și inconfortabil – și adusese o satisfacție cutremurătoare.

Agnes nu recunoștea. Protestase de fiecare dată, și înainte, și după. Dar, de fiecare dată, fusese incapabilă să-și ascundă plăcerea pasională pe care o simțea când făcea sex în trăsură.

Asta era o chestie la Agnes. În public, era o lady foarte cuviincioasă. Ar fi putut fi luată drept o guvernantă dichisită. Dar, în intimitate, cu el, se transforma în pasiune fierbinte, fără inhibiții. În jurul lor se ridica abur când făceau sex.

Nu se sătura de ea – și se întreba dacă avea să se sature vreodată.

Dar luna de miere – dacă putea fi numită așa o călătorie de trei zile – trebuia să se termine, și iată-i în fața casei lui din Londra, care stătea cu ușa deschisă și nu aveau altceva de făcut decât să se dea jos și să pornească spre viitor. Măcar o adusese întâi aici. Măcar urma să o aibă doar pentru el câteva zile în plus. Și simțea noutate și farmec arunci când se gândea la casa lui familiară combinată cu nefamiliaritatea unei soții.

Majordomul lui făcu o plecăciune rigidă, întâmpinându-l, și privi precaut la Agnes.

— Soția mea, vicontesa Ponsonby, Biggs, zise Flavian.

Biggs făcu din nou o plecăciune, mai înțepată și mai precaută, iar Agnes își plecă ușor capul.

— Domnule Biggs, zise ea.

— Milady.

Și apoi, bubui un tun imens și proiectilul căzu la picioarele lui Flavian și îi explodă în față. Sau așa păru.

— Excelența Sa, mama dumneavoastră, este sus în salonul de primire, milord, îl informă Biggs, așteptând sosirea dumneavoastră.

Dădu să mai spună ceva, se gândi mai bine și închise gura cu un clănțănit de dinți aproape perceptibil.

Mama lui? Aici? Îl aștepta? Și, dacă ea era aici, atunci, aproape sigur, era și Marianne. Nu rămăsese în Candlebury până la urmă. Dar era posibil ca ele să fi venit ca răspuns la scrisoarea lui? Scrisese cu doar două nopți în urmă. Sau... nu știa?

Își dădu seama că era ultima variantă. Era clar că Biggs nu știa – și servitorii știa întotdeauna ce știa angajatorii lor, și uneori aflau primii.

Dumnezeule! Închise îngrozit ochii pentru o clipă. Și, în același moment, se gândi să se întoarcă și să fugă mâncând pământul, târând-o pe Agnes după el. Se întoarce însă spre ea și îi oferi brațul. Ea arăta la fel de palidă precum se simțea el.

— Haide sus să o c... cunoști pe m... mama mea, zise el cu ceea ce spera că arată ca un zâmbet liniștitor. Hai să t... terminăm cu asta!

O luă de braț și urmară spatele țeapăn și masiv al lui Biggs în sus pe scări. Asta era profund nedrept și față de Agnes, și față de mama lui, se gândi el. Dar ce putea să facă? Refuză să se simtă ca un băiat neascultător prins într-o ștrengărie copilărească. La naiba, avea 30 de ani. Era capul familiei sale. Era liber să se căsătorească cu cine voia, când și cum dorea.

Nu se aștepta ca mama lui să fie singură în salon. Se îmbărbătase gândindu-se că avea să dea de Marianne acolo și posibil și de soțul ei, Shields. Și avea dreptate – toți trei

erau acolo.

Plus Sir Winston și Lady Frome.

Și mai era și fiica lor, Velma.

capitolul 15

Când conștientiza dintr-odată că mama lui Flavian era, de fapt, în Londra și chiar în casa asta, Agnes – care era deja obosită după încă o zi de călătorie și se simțea un pic copleșită de descoperirea că reședința Arnott era un edificiu masiv, impozant aflat în apropierea unei piețe largi și mărețe – se simți tare neliniștită. Când piciorul ei fu pe prima treaptă, aproape că-și retrase mâna de pe brațul lui și îl îndemnă să urce în salonul de primire singur, în vreme ce ea avea să se ducă... unde?

Încă nu avea o cameră și nu știa unde era camera lui. Nu putea să se întoarcă pur și simplu și să fugă. Și apoi... ei bine, și apoi trebuia să treacă prin chinul de a-și cunoaște soacra mai devreme sau mai târziu. Doar că nu se așteptase să fie acum. Sperase să fie peste câteva zile, poate chiar o săptămână, și după un schimb de câteva scrisori. Părea puțin probabil ca scrisoarea lui Flavian să fi ajuns la mama lui înainte ca ea să vină în oraș. Ceea ce însemna că *ea* nu *știa*.

Chiar nu se putea gândi la asta.

Și ajunseră sus, majordomul deschise ușile înalte duble de la ceea ce Agnes presupuse că era salonul, și ea păși înăuntru la brațul lui Flavian – și își dădu îngrozită seama că în încăpere erau mai mulți oameni. Șase, mai exact.

Își eliberă mâna și se opri chiar lângă ușile pe care domnul Biggs le închidea în spatele ei, în vreme ce Flavian mai făcu câțiva pași.

Erau patru doamne, trei stând jos și una aflată într-o parte a focului care trosnea în vatră. Dintre cei doi domni, cel mai în vârstă stătea în picioare de partea cealaltă a

șemineului, în vreme ce acela tânăr era în spatele scaunului uneia dintre doamne.

Cu toții erau îmbrăcați la modă și arătau formidabil și... Dar nu era timp pentru alte detalii de care mintea lui Agnes să fie impresionată. Doamna din scaunul cel mai aproape de ușă se ridică, iar chipul ei se luminează de bucurie și de... ușurare?

— Flavian, dragul meu, zise ea. În sfârșit!

Își lipi obrazul de al lui și sărută superficial aerul de lângă urechea lui. Mama lui, fără îndoială. Părea să aibă vârsta potrivită, și el semăna un pic cu ea.

— Începeam să credem că ți-ai întârziat călătoria cu o zi sau două, zise o doamnă mai tânără, ridicându-se și ea și grăbindu-se să-l sărute pe obraz, fără să dai de veste nimănui, ceea ce ar fi fost tipic ție, dar astăzi ar fi fost mai supărător decât în orice altă zi.

Exista o asemănare și cu această lady. Probabil era sora lui.

Una din celelalte doamne, cea care stătea lângă foc, făcu câțiva pași grăbită spre el, apoi se opri, cu ochii strălucind de la vreo emoție abia reprimată, cu mâinile strânse la piept. Era probabil de vârsta lui Agnes, poate un pic mai mare, dar era de-a dreptul încântătoare. Era de o înălțime apropiată de medie, slabă și cu forme, cu un chip cu trăsături delicate, cu ochi de un albastru vioi și părul foarte blond.

— Flavian, murmură ea cu voce moale, dulce. Ai ajuns acasă.

Și el vorbi pentru prima dată:

— Velma.

Totul se întâmplă în câteva clipe. Desigur, Agnes nu putea să stea mult neobservată. Din păcate, nu era invizibilă. Și toată lumea păru să o observe în același moment. Mama și sora lui Flavian își întoarseră amândouă capetele spre ea - și păreau șocate. Doamna blondă - *Velma* - se opri din mers. Domnul aflat de partea cealaltă a șemineului ridică monoclul la ochi.

Și Flavian se întoarse și întinse o mână după mâna ei,

arătând mai palid decât fusese în trăsură în urmă cu câteva minute.

— Am marea plăcere de a v-o prezenta pe Agnes, soția mea, zise el, privind fără să zâmbescă în ochii ei, apoi întorcându-se spre ceilalți. Mama mea, vicontesa v... văduvă Ponsonby, și sora mea, Marianne, Lady Shields. Îi arată pe ceilalți pe măsură ce-i prezenta. Oswald, Lord Shields, Lady Frome, Sir Winston Frome și contesa de Hazeltine, f... fiica sa.

Sir Winston făcu un pas mai aproape de fiica sa. Lady Frome se ridicase și se apropiase și ea, de parcă voiau să o protejeze pe tânăra doamnă. De ce? Era contesa de Hazeltine.

Urmă un moment – o eternitate – de tăcere.

Lady Shields reacționează prima.

— Soția ta, Flavian? zise ea, uitându-se la Agnes cu un amestec de șoc și dezgust. *Soția* ta?

Mama lui prinse cu o mână perlele pe care le avea la gât.

— Ce ai făcut, Flavian? Întrebă ea slab, cu ochii fixați pe chipul fiului ei. Te-ai căsătorit. Și ai făcut-o dinadins, nu-i așa? Oh, ar fi trebuit să mă aștept. Mereu ai fost un fiu aparte. Mereu, chiar și înainte să moară fratele tău. Și chiar și înainte să te duci la război, când a fost iresponsabil din partea ta să pleci așa, și ai fost rănit, și ai rămas fără simțuri, și ai devenit violent. N-ar fi trebuit să fii niciodată eliberat din locul ăla în care te-am trimis. Dar asta... *asta*... Oh, cu asta ai întrecut orice măsură.

— Mamă, zise tăios Lord Shields, ocolind scaunul pe care stătuse soția sa și prinzând-o pe soacra sa de braț în vreme ce ea se împleticea înapoi spre scaunul ei.

Se aplecă peste ea, încruntându-se.

Degetele lui Flavian strângeau așa puternic mâna lui Agnes, încât el îi măcina de fapt degetele și o rănea. Dar, când ridică privirea la el, nu fu surprinsă să vadă că se uita la scena din jurul lui cu ochii leneși și gură batjocoritoare.

„Și ai făcut-o dinadins, nu-i așa?”

— Acesta este un lucru neașteptat, Ponsonby, zise Sir

Winston Frome, cu vocea rece și disprețuitoare. O ignoră complet pe Agnes. Ar fi trebuit să te gândești mai mult la sentimentele mamei tale.

— Ești căsătorit, Flavian? zise Lady Hazeltine cu un zâmbet care părea groaznic pe un chip devenit aproape la fel de palid ca părul ei. Ce surpriză încântătoare! Felicitările mele! Și dumneavoastră la fel, Lady Ponsonby. Sper că veți fi foarte fericiți.

Traversă restul încăperii, cu ochii la Agnes, cu mâna dreaptă întinsă. Agnes descoperi că era rece ca gheața și moale când o strânse în mâna ei pentru o clipă.

— Mulțumesc.

Agnes îi zâmbi și ea.

— Eu tocmai am terminat un an de doliu după soțul meu, zise contesa. Mama și tata au insistat să vin cu ei în oraș înainte să înceapă sezonul, ca să-mi pot cumpăra haine noi, deși eu nu îmi doresc să renunț la doliu. Lady Ponsonby a venit și dumneaei mai devreme – mă scuzați, *văduva* Lady Ponsonby –, cu Marianne și Lord Shields. Am fost invitați la ceai în această după-amiază. Am venit pentru că soțul dumneavoastră era așteptat, și nu ne-am văzut de ani în șir. Am crescut ca vecini, să știți, și am fost mereu prieteni apropiați.

Era palidă, zâmbind cu demnitate.

— Mi-a părut r... rău să aud despre p... pierderea ta, Lady Hazeltine, zise Flavian. Ar fi t... trebuit să îți scriu.

— Dar nu ți-a plăcut niciodată să scrii scrisori, nu-i așa? zise ea zâmbindu-i.

— Lady Ponsonby, zise Lady Frome, adresându-se mamei lui Flavian, noi vom pleca și vă vom permite să rămâneți singuri să vă bucurați cu fiul vostru de veștile lui încântătoare și să vă cunoașteți noua noră. Ceaiul și conversația au fost foarte plăcute. Lord Ponsonby, sper că veți fi fericit.

Îi zâmbi cu nesiguranță lui Agnes când plecă. Soțul ei o ignoră total. Fiica lor își exprimă dorința de a o cunoaște mai bine pe Agnes în curând.

Ușa se închise în urma lor, dar prezența lor părea să

persiste în încăpere. Era ceva, se gândi Agnes. Clar era ceva. „Flavian”, spusese contesa cu o expresie luminoasă de bun venit. „Velma”, răspunsese el.

„Velma.”

Dar crescuseră ca vecini. Ca prieteni. Prietenii din copilărie își spuneau pe numele mic unul altuia.

Nu era timp să se gândească la acest subiect. Soacra ei, cumnata și cumnatul ei erau încă în încăpere. Și vestea lui Flavian îi șocase profund.

„Mereu ai fost un fiu aparte. Mereu, chiar și înainte să moară fratele tău. Și chiar și înainte să te duci la război, când a fost iresponsabil din partea ta să pleci așa, Și ai fost rănit. Și ai rămas fără simțuri, și ai devenit violent. N-ar fi trebuit să fii niciodată eliberat din locul ăla în care te-am trimis. Dar asta... *asta*... Oh, cu asta ai întrecut orice măsură.”

Acel loc era probabil reședința Penderris din Cornwall, casa ducelui de Stanbrook.

„Ai făcut-o dinadins, nu-i așa?”

Mama lui își recupera o parte din ținută. Stătea foarte dreaptă în scaunul ei.

— Deci, te-ai căsătorit, Flavian, zise sora lui. Și mama chiar are dreptate. Normal că ai făcut-o cu intenție, și este fix genul de lucru pe care tu l-ai face. Ei bine, tu ești cel care trebuie să trăiască de acum cu consecințele. Agnes, ne scuzi, te rog! Am fost foarte șocați și ne-am uitat manierele. Dar, serios, unde v-ați cunoscut voi doi? Și de cât timp vă cunoașteți? Cine mai exact ești tu? Sunt destul de sigură că nu te-am văzut niciodată înainte de ziua de astăzi.

Și asta nu era deloc surprinzător, părea să spună expresia ei în vreme ce ochii ei treceau peste noua ei cumnată din cap până-n picioare.

— Ne-am întâlnit la Middlebury Park, toamna trecută, explică Agnes, și din nou luna trecută. Ne-am căsătorit cu o aprobare specială acolo acum patru zile.

Nu avu nicio șansă să răspundă la ultima întrebare a cumnatei ei. Flavian eliberă mâna lui Agnes pentru a-și pune mâna ferm pe spatele ei.

— H... hai să stai jos, Agnes, zise el. Stai lângă f... foc. Trage de frânghia c... clopoțelului, dacă vrei, Oswald, și cere o tavă cu ceai p... proaspăt dacă Biggs nu s-a gândit deja la asta. Credeam că rămâneți cu toții la Candlebury pentru Paște. Am t... trimis o scrisoare acolo.

— Pedepsindu-ne așa inteligent, Flavian, zise mama lui de parcă el nu vorbise, te-ai pedepsit, desigur, și pe tine. Este ceva așa tipic ție. Dar, după cum a observat Marianne, tu vei suferi cel mai mult, exact cum ai suferit când ai refuzat să ceri să fii lăsat la vatră după ce a murit fratele tău. Cât de diferită ți-ar fi putut fi viața dacă ți-ai fi făcut datoria atunci. Agnes. Cine ești tu? Cine *ai fost* înainte ca fiul meu să te ridice la titlul de vicontesă?

Era mai rău decât cel mai rău coșmar al lui Agnes. Dar încercă să fie indulgentă. Bănuia că prima întâlnire nu ar fi decurs așa rău dacă evenimentele s-ar fi desfășurat conform planului. Dacă familia lui ar fi rămas în provincie și ar fi citit scrisoarea lui cu câteva zile înainte de întâlnirea cu ea, și ea ar fi avut șansa să scrie înainte de a merge, atunci ar fi avut măcar un pic de timp să se pregătească și să-și ascundă oroarea sub masca bunelor maniere.

— M-am născut cu numele de Agnes Debbins, în Lancashire, doamnă, explică ea. Tatăl meu este un gentilom. M-am căsătorit cu William Keeping, un domn fermier care era vecinul nostru, când aveam 18 ani, dar am rămas văduvă în urmă cu trei ani. Am stat o scurtă vreme în Shropshire cu fratele meu, om al bisericii, și apoi m-am mutat în satul Inglebrook, aproape de Middlebury Park, în Gloucestershire, ca să locuiesc cu sora mea necăsătorită.

— Debbins? Keeping? N-am auzit niciodată numele astea, se plânse văduva, uitându-se la nora ei cu o iritare evidentă.

— Nici tatăl meu, nici defunctul meu soț nu s-au învârtit în cercurile aristocrației, doamnă, zise Agnes, sau nu au fost interesați să petreacă timp la Londra ori în vreunul dintre locurile la modă.

Deși tatăl ei ar fi venit la Londra în anul în care Dora făcea 18 ani dacă soția lui nu l-ar fi părăsit pentru un

amant. Chiar și atunci însă, nu s-ar fi amestecat cu cei din înalta societate.

— Bănuiesc că nu erau domni prosperi.

Văduva trecu cu privirea peste Agnes la fel cum făcuse fiica ei în urmă cu câteva momente.

— Eu nu am râvnit niciodată după bogății, doamnă, zise Agnes.

Privirea soacrei reveni la ochii ei.

— Cu toate astea, te-ai căsătorit cu fiul meu. Cu siguranță, știai că închei o partidă superbă.

— Agnes s-a m... măritat cu un n... nebun, mamă, după cum poți a... atesta, și merită un f... fel de m... medalie de o... onoare, zise Flavian pe vocea lui plictisită, deși îi era mai greu decât de obicei să vorbească. Eu sunt cel care a f... făcut o p... partidă s... superbă. Am g... găsit pe cineva d... dispus să mă ia. Îmi pare r... rău că nu ai avut șansa să-mi c... citești scrisoarea înainte să i... intrăm peste tine, d... dar nu m-ai informat că intenționei să v... vii în casa mea din Londra - a cărei nouă s... stăpână este Agnes. Ah, în sfârșit, t... tava de ceai.

— Am pus toată vinovăția pe capul lui Flavian pentru că ne-ai adus vești așa neașteptate, zise Lord Shields, zâmbind către Agnes, când, de fapt, este vina noastră că am venit la oraș așa impulsiv și am invitat și musafiri aici chiar în ziua în care ne așteptam cumnatul acasă. Agnes, ai avut parte de o întâmpinare regretabilă în familia soțului tău, și îmi cer scuze. Pot doar să sper că Flavian ar avea parte de o primire asemănătoare dacă ar apărea fără vreun avertisment la tatăl tău. Să pun tava în fața ta?

Fusese pusă în fața văduvei, și ea întinsese deja o mână spre ceainic.

— Oh, nu, te rog, zise Agnes, ridicând mâna pentru a-l opri. Aș fi foarte fericită să fiu servită.

— Cred că ești obosită, Agnes, zise Lady Shields, aducându-i lui Agnes o ceașcă de ceai. Călătoritul este o treabă plictisitoare și inconfortabilă în cel mai bun caz.

Agnes se gândi cu jind la călătorie. Știuse că era un fel de punte între vechea ei viață și cea nouă și se agățase

de ea ca un fel de pauză. Minteai ei își aminti pentru o clipă ce făcuseră de trei ori ca să îndepărteze plictiseala unei călătorii lungi. Cel puțin, aceea fusese scuza lui Flavian.

Avusese dreptate să se agațe de acea punte.

„Normal că ai făcut-o cu intenție, și este fix genul de lucru pe care tu l-ai face. Ei bine, tu ești cel care trebuie să trăiască de acum cu consecințele.

Pedepsindu-ne ușa inteligent, Flavian, te-ai pedepsit, desigur, și pe tine. Este ceva așa tipic ție. Dar, după cum a observat Marianne, tu vei suferi cel mai mult...”

Și cumva totul avea ceva de-a face cu foarte dulcea și frumoasa Velma, contesa de Hazeltine, care își terminase anul de doliu după soțul ei. Și căreia Flavian nu-i scrisese niciodată cu regularitate. Există vreun motiv pentru care ar fi trebuit să o facă?

— Mulțumesc, doamnă, pentru ceai, zise Agnes.

— Oh, sunt Marianne, te rog, replică Lady Shields. Suntem cumnate. Și ce ciudat sună *asta!* Nu m-am putut implica în nunta ta, ceea ce este la fel de bine, pentru că Flavian ar fi zis că este o *interferență*. Povestește-ne totul despre nuntă. Fiecare detaliu. Și tu poți să nu te obosești și să-ți bei ceaiul, Flavian. Bărbații sunt complet fără speranță când vine vorba despre descris asemenea evenimente în mai mult de o frază.

El se așezase pe scaunul aflat de partea cealaltă a șemineului și stătea acolo, uitându-se la Agnes, cu expresia lui somnoroasă și batjocoritoare ferm la locul ei. Ea se întrebă dacă mama și sora lui își dădeau seama că era vorba despre o mască pe care el o folosea pentru a acoperi tot soiul de nesiguranțe și vulnerabilități.

Le descrie nunta ei și masa festivă de la Middlebury Park. Și se întrebă la ce se referiseră ele când spusese că el se căsătorise cu ea *dinadins*.

*

Problema era că el niciodată nu preluase frâiele, se gândi Flavian ceva mai târziu în vreme ce-și conducea soția

sus. Niciodată. Fusesse ceva intenționat când era încă băiat, și David moștenise titlul după moartea tatălui lor, și toată lumea încercase să-l pregătească pe el pentru ziua din viitorul nu așa îndepărtat când titlul avea să fie al său. Desigur, existaseră planuri ca David să se însoare și slaba speranță că urma să aibă propriul moștenitor, dar acea speranță slabă se terminase când Flavian împlinise 18 ani și devenise suficient de mare ca toată lumea să încerce să aranjeze o căsătorie pentru el.

El refuzase categoric să aibă ceva de-a face cu asta.

Descoperi ușurat când intră cu Agnes că dormitorul de lângă al lui fusesse deja pregătit. Nimeni nu ordonase asta, cu atât mai puțin el, deși ar fi trebuit să o facă, dar aproape mereu se putea baza pe servitori să acționeze din proprie inițiativă. O tânără servitoare se vedea prin ușa deschisă a garderobei din partea îndepărtată a dormitorului. Desfăcea gențile soției sale. Făcu o reverență și explică faptul că fusesse trimisă la milady până sosea camerista acesteia.

— Mulțumesc, zise Agnes, și Flavian încuviință din cap către fată, apoi închise ușa.

Se întoarse către Agnes.

— Îmi pare rău, zise el, întrerupând tăcerea care ținea de când ieșiseră din salon.

— Oh, și mie, zise ea grăbită. A fost îngrozitor și a fost un șoc teribil pentru mama și sora ta. Dar nu este vina ta, Flavian.

— Ideea este, zise el, că eu nu m-am impus n... niciodată. Sunt Ponsonby de mai bine de opt ani și n... niciodată nu mi-am exercitat autoritatea. Nu s-ar fi purtat așa astăzi dacă aș fi făcut-o. Îmi pare rău.

Ea aranjă cele două sfeșnice de o parte și de alta a măsuței de toaletă și apoi le mută împreună pe aceeași parte.

— Tu ai fost bolnav într-o bună parte a acelor ani, zise ea.

Era o cameră drăguță, mobilată preponderent în nuanțe de verde de culoarea mușchiului și crem, foarte

diferite de brocarturile bogate de culoarea vinului și de catifelele din camera lui. Bănuia că aici avea să îi placă lui cel mai mult să facă dragoste cu ea.

Dumnezeule, Velma! Se simțise ca și cum s-ar fi întors în timp. Șapte ani trecuseră ca și cum nu ar fi existat, și iată din nou, dar venind spre el, în loc să fugă de el, zâmbind bucuroasă, în loc să plângă de tristețe și de suferință. Și arătând la fel de minunat ca de obicei.

Își frecă fruntea cu marginea pumnului strâns. Se anunța o durere de cap.

— Cine este Velma? îl întreabă Agnes, parcă citindu-i direcția gândurilor.

Îl privea peste umăr.

— Contesa de Hazeltine?

Se încruntă.

— I-ai spus întâi Velma, zise ea. Și ea ți-a spus Flavian.

El oftă.

— Am fost v... vecini, zise el. Ți-a zis și ea asta. Reședința Farthings este la șapte kilometri de Candlebury. Familiile noastre au fost mereu apropiate.

Ea se așează pe bancheta capitonată din fața măsuței de toaletă, cu fața spre el, cu mâinile împreunate în poală.

— Velma trebuia să se căsătorească cu D... David, zise el. Trebuiau să se logodească în momentul când ea împlinea 18 ani. Era f... fermecat de ea. Dar, când a sosit vremea, nu a v... vrut să o facă. Era deja evident că avea t... tuberculoză și că nu se înzdrăvenea. A r... refuzat, deși toată lumea a încercat să insiste că încă putea concepe un moștenitor și p... poate chiar unul de rezervă. El nu a v... vrut să o facă. Și i s-a f... frânt inima.

— Oh, zise ea moale. Ea l-a iubit?

— Și-ar fi făcut d... datoria, zise el.

— Dar l-a iubit?

— Nu.

— Bietul David, zise ea, uitându-se la el. Și ție ți s-a frânt inima pentru el?

Flavian se îndreptă agitat spre fereastră și bătu

darabana pe pervaz. Fereastra camerei dădea spre piață și spre grădina păstrată imaculat din centrul ei. Durerea de cap îi dădea ghes. În mintea lui se produse un declic ce o înrăutăți.

— I-am cerut să-mi plătească un post de ofițer în armată, zise el, și am plecat să mă alătur regimentului meu.

Părea să nu aibă logică. Dar nu era așa. Refuzase să se logodească el cu ea când David nu voise. Trebuia să scape. Fusesse singurul mod să se salveze – fugind.

Durerea începu să fie chinuitoare.

— Și Velma? Întrebă ea.

— S-a căsătorit cu contele de Hazeltine câțiva ani mai târziu, zise el. El a murit anul trecut. Există o fiică – sau așa a... am auzit. Dar nu un fiu. Probabil a fost d... dezamăgită de asta.

Se întrebă dacă și Len fusese dezamăgit de asta. Normal că fusese. De ce se întreba? Naiba s-o ia pe nenorocita asta de durere de cap!

— David a murit înainte ca ea să se căsătorească? Întrebă Agnes.

— Da.

El rămase cu spatele la ea.

— Cred că ai fost bucuros de asta de dragul lui, zise ea.

— Da.

Ea nu știa nici jumătate din poveste, și el nu avea energia sau dorința să i-o spună pe toată.

El își dădu seama că ea venise să stea lângă el. Își petrecu un braț în jurul umerilor ei și se întoarse pentru a o trage lângă el. Atinse creștetul capului ei cu fruntea sa. Ea nu se schimbase, nu se spălase după o zi de călătorie. Niciunul din ei nu o făcuse. Dar inspiră acel miros cunoscut de săpun al ei și o strânse și mai tare.

— Suntem chiar la fereastră, zise ea.

El întinse o mână și trase de draperii. Și o sărută apăsător, căutând siguranța pe care o reprezenta ea.

— C... Conversația asta trebuie continuată în acel p...

pat, zise el peste gura ei.

— La lumina zilei?

— A f... funcționat destul de bine în trăsură, sublinie el.

— Servitoarea.

Ea privi spre ușa garderobei.

— Servitorii nu vor intra într-o cameră ocupată fără să fie invitați, îi zise el.

Nu așteptă să o dezbrace sau să se dezbrace. O răsturnă pe pat, îi ridică fustele până la talie, își desfăcu fanta pantalonilor, se poziționa deasupra ei și între coapsele ei și intră în ea de parcă viața lui depindea de viteza cu care găsea un soi de salvare în adâncurile ei fierbinți. Pompă în ea, cu sângele bubuindu-i în urechi, și explodă, eliberându-se, în câteva secunde înainte să audă cum inspiră și expiră.

Se rostogoli de pe ea și puse un braț peste ochi. Durerea de cap persista.

— Îmi pare a... așa r... rău, zise el.

— De ce?

Ea se întoarse pe o parte și puse o mână pe pieptul lui.

— Te-am r... rănit?

— Nu, zise ea. Flavian, trebuie să te ierți că tu ești în viață și fratele tău nu.

Ea nu știa nici *jumătate* din poveste. Dar el își retrase brațul și întoarse capul să se uite la ea. Zâmbi leneș.

— A fost un s... sex bun? Întrebă el. Chiar dacă nu a fost prea multă f... finețe?

— Și în trăsură a fost? Întrebă ea, cu obrajii colorându-se în roz.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Habar nu ai de abilitatea necesară în asemenea manevre, doamnă, zise el.

— Ba cred că am, replică ea. Am fost *acolo*.

— Ah, zise el, mijind ochii și privind spre buzele ei. Deci *tu* ai fost, nu-i așa?

Și se întoarse ca să o sărute din nou, mai lent de data

asta, mai abil, gândindu-se mai mult la plăcerea ei. Se întrebă cum se simțea Velma. Sentimentele îi fuseseră evidente în privire când el pășise în salon.

Și el cum se simțea?

Se simțea în siguranță cu soția aleasă de el. Durerea de cap făcuse stânga împrejur și se îndepărta de el.

— Agnes, șopti el și oftă mulțumit.

capitolul 16

După aceea, viața se schimbă mai mult decât se așteptase Agnes.

Soacra ei își reveni până la ora mesei principale în acea primă zi în care avusese parte de cel mai urât șoc al ei și domină conversația. Nici nu era dificil, pentru că Marianne și Lord Shields se întorseseră la casa lor din oraș, Flavian alese să facă pe somnorosul, și Agnes nu părea să-și poată ordona gândurile suficient de bine pentru a purta orice fel de conversație socială.

Era foarte bine că Paștele era târziu în acel an, comentă văduva, și că aveau să treacă vreo câteva săptămâni până când marea parte a aristocrației venea la Londra și începea cu adevărat sezonul. Aveau la dispoziție câteva săptămâni în care să îi poată procura o garderobă. Se uitase mai devreme la rochia de culoarea lavandei a lui Agnes și păruse îndurerată.

Agnes trebuia făcută să arate mai mult ca o vicontesă, spusese destul de direct văduva. Avea să își cheme modista acasă a doua zi și coafeza în următoarele zile. Astfel, nu avea să existe riscul ca Agnes să fie văzută de oamenii nepotrivți înainte de a fi gata să întâlnească pe oricine.

În acel moment, Flavian se trezi.

— O... oamenii *nepotrivți* se pot spânzura dacă nu le place de Agnes așa cum este ea, mamă, zise el. Și o voi duce eu pe Agnes pe Bond Street mâine. Cele mai bune

croitorese sunt acolo.

— Și *tu* știi exact care sunt, bănuiesc? comentase mama lui. Și știi ultima modă, cele mai noi materiale și croieli, nu? Serios, Flavian, trebuie să lași asemenea lucruri pe seama mea. Nu vrei ca vicontesa ta să arate ca o femeie prost îmbrăcată.

— Nu cred că asta ar fi p... posibil, zise el, aplecându-se într-o parte, ca valetul să-i reumple paharul de vin.

— Acum, chiar te porți ca un prost în mod intenționat, Flavian.

Era momentul să intervină. Agnes începea să se simtă ca un obiect lipsit de viață pe care se certau mama și fiul.

— Aș fi foarte *fericită*, zise ea, să merg pe Bond Street sau oriunde pot fi găsite croitorese renumite. Poate mă veți însoți *amândoi* mâine. Aș aprecia compania ta, Flavian, și sunt sigură că și mama ta. Și cu siguranță aș aprecia sfaturile din experiența dumneavoastră, doamnă.

Flavian își încreți buzele și ridică paharul într-un toast silențios către ea. Mama lui oftă.

— Ai face bine să-mi spui *mamă*, Agnes, din moment ce sunt soacra ta, zise ea. Mâine-dimineață atunci. Vom merge la *madame* Martin. Îmbracă cel puțin o ducesă pe care o cunosc eu.

Ochii lui Flavian – ce se putea vedea pe sub pleoape – sclipeau, dar el se abținu să comenteze. Probabil recunoștea un compromis când vedea unul.

— Abia aștept, mamă, zise Agnes.

Trebuia să fie prezentată la curte, continuă văduva, și, desigur, în societate, din moment ce era o necunoscută. Trebuiau să organizeze un mare bal în casa Arnott la început de sezon, dar, înainte de asta, trebuia să-și ducă nora în vizită la toate familiile bune. Și după bal trebuia să aibă apariții frecvente la cele mai la modă petreceri, serate, dejunuri și concerte, plus vizite la teatru și la operă și ieșiri la Vauxhall. Trebuia să facă plimbări prin parcuri, mai ales prin Hyde Park, la orele la modă.

— Doar nu dorești să suspecteze cineva că îți ascunzi vicontesa pentru că nu este pregătită pentru această

poziție, îi zise ea lui Flavian.

El se gândi, încrucișă cuțitul și furculița peste friptura de vită și ridică paharul de vin de picior.

— Nu sunt sigur, mamă, zise el într-un final, că vreau să c... controlez suspiciunile cuiva. Oamenii p... pot crede ce vor ei să creadă – chiar și un lucru stupid ca ăsta.

— Problema cu tine, Flavian, zise ea tăios, este că nu ți-a păsat niciodată. Nu-ți pasă de responsabilitățile tale sau de suferința provocată altora. Dar nu mai poți evita onorabil asta. Te-ai căsătorit din impuls cu Agnes, care este o femeie de origine nobilă, dar fără relații cu lumea bună și fără vreo experiență de orice fel cu lumea în care a ajuns prin căsătorie. *Trebuie* să-ți pese, de dragul ei, dacă nu de al meu sau al lui Marianne. Sau de al tău.

În timp ce tăia din carnea de vită din nou, expresia lui era batjocoritoare.

— Ah, dar îmi pasă, mamă, zise el. Mereu mi-a păsat.

— Am venit la Londra imediat după nuntă, mamă, zise Agnes, ca să pot învăța câte ceva despre cerințele noului meu statut. Am înțeles că hainele noi sunt doar începutul. Și, deși mai devreme am fost supărată să descopăr că ai venit aici înainte să ai șansa să afli despre căsătoria noastră și să te obișnuiești cu ideea, acum mă bucur că ești aici. Pentru că soacra mea și, sper eu, cumnata mea mă pot ajuta mult mai mult să îmi găsesc locul în noua mea viață decât poate Flavian de unul singur. Sunt dispusă să facă tot ce se cuvine și este necesar.

Spera că nu părase slugarnică. De fapt, era chiar sinceră. Chiar nu se gândise înainte de căsătorie la faptul că, pe lângă a fi soția lui Flavian, avea să fie și vicontesă. Deși adevărul era că nu se gândise prea bine la nimic.

Flavian zâmbi spre ea cu ochi somnoroși. Văduva se uită dur la ea, dar privirea ei trăda un avânt de aprobare.

Și viața deveni un vârtej, ceva cu mult peste experiențele lui Agnes, încât la fel de bine ar fi putut fi aruncată într-un univers diferit.

Mare parte din prima dimineață și toată după-amiaza le petrecu pe Bond Street, în salonul lui *madame* Martin –

pronunțat cu accent franțuzesc, deși Agnes bănuia că micuța modistă, care flutura elocvent din mâini și avea un accent pronunțat, se născuse și crescuse la câțiva kilometri de magazinul ei. Acolo, lui Agnes i se luară măsurile pentru o serie ametoitoare de îmbrăcăminte pentru orice ocazie. Și tot acolo îi fură arătate catalog după catalog de schițe, mostre după mostre de material și așa multe și felurite ornamente, nasturi, panglici și eșarfe, încât ea sfârși simțindu-se ca un burete saturat de apă.

Flavian o însoți acolo, dar mama lui fu cea care rămase alături de ea tot timpul, în vreme ce el plecă după zece minute sau cam așa spre destinații necunoscute și nu reapăru decât după vreo cinci ore. Cinci. Însă nici măcar atunci ele nu terminaseră ca să plece cu el. Mama lui fu cea care sugeră și o sfătui, și lucrurile se aranjă tot mai mult după cum voia ea, chiar dacă în curând deveni evident că gusturile ei erau semnificativ diferite de ale nurorii sale. Dar cum se putea opune Agnes experienței diversificate a unei doamne care toată viața ei se învărtise în lumea aristocrației și a uneia dintre cele mai bune modiste din Londra, care nu se sfia să anunțe că ea îmbrăca două ducese?

Și totul era foarte năucitor și cam deprimant, când poate ar fi trebuit să fie entuziasmam. Sau poate era doar obositor.

Agnes renunță să se mai gândească la banii care erau cheltuiți cu ea, mai ales când, a doua zi, ea, soacra și Marianne făcură o raită prin alte magazine de pe Bond Street și Oxford Street, în căutare de bonete, evantaie, genți, umbrele de soare, ciorapi, lenjerie intimă, parfumuri, apă de toaletă, săruri, papuci, cizme și Dumnezeu știe ce altceva, toate socotite a fi simple necesități pentru o doamnă de viță.

Pentru că asta devenise acum prin simplul fapt că Flavian se căsătorise cu ea. Dar, dacă acum era o doamnă de viță, se întreba ea trist, ce fusese înainte de cea de-a doua ei căsătorie? Vița avea un opus? Ar fi fost unul înjositor.

În acea a doua zi, după ce reveni acasă obosită și fără vlagă, majordomul o informă că o așteptau trei candidate pentru poziția de cameristă. O dată în viața ei, Agnes înțelese că avea nevoie de o cameristă – și aflase repede că Pamela, fata care-i fusese atribuită temporar, nu avea nici aptitudinile, nici ambiția pentru promovare.

Dar trebuia să vadă candidatele acum? Probabil că trebuia dacă nu voia să aleagă altcineva în locul ei.

— Să vină la mine pe rând, domnule Biggs, zise ea, înmânându-i boneta și mănușile și simțindu-se recunoscătoare că soacra ei se oprise acasă la Marianne ca să-și vadă nepoții.

Agnes se declarase prea obosită pentru a o însoți.

Se hotărî împotriva primei candidate. Femeia venea cu cele mai bune recomandări de la Lady Cutărică, prietenă a văduvei, dar i se adresă lui Agnes cu *madame* pe un ton de așa o superioritate condescendentă, încât Agnes se simți redusă la jumătate din cât era.

Și o respinse pe a doua, care își trăgea nasul întruna și vorbea pe un ton nazal monoton, dar negă că era răcită când fu întrebată – ba chiar se arătă surprinsă de întrebare.

A treia candidată, o fată slabă, părând cam costelivă, trimisă de o agenție, îi spuse lui Agnes că se numea Madeline.

— Dar Maddy ar fi suficient, milady, dacă preferați, din moment ce Madeline sună cam arogant pentru o servitoare, nu-i așa? zise ea. Tata ne-a dat tuturor nume mari. Dacă nu puteam fi nimic măreț în viață, spunea el mereu, Dumnezeu să-l odihnească, măcar avem numele noastre.

— Ce gând minunat, Madeline, zise Agnes.

Fata nu așteptă să fie interviuată. Se lansă într-un discurs.

— A zis că o să vă tundeți mâine, spuse ea. Agnes ghici că se referea la intendentă. Văd că părul vă este foarte lung, milady, și ar fi bine să-l aranjați în sus dacă nu ați făcut asta de o vreme. Dar să nu-i lăsați să vă taie prea mult din el. Unele doamne arată suficient de bine cu părul

cu bucle, dar puteţi mai bine de atât, mă scuzaţi că vă zic asta când nu m-aţi întrebat. Puteţi arăta elegantă şi puteţi face capetele să se întoarcă pe oriunde aţi merge.

— Şi îl poţi aranja tu elegant, Madeline? întrebă Agnes, care începea să se relaxeze în ciuda durerii de picioare.

— Oh, pot, milady, o asigură fata, chiar dacă nu arăt eu cu nasul pe sus ca *ea*, cea de jos, care se crede suficient de bună să îmbrace o ducasă.

Ah, Finchley, croitoreasa soacrei ei, probabil venise şi ea în camera intendentului, se gândi Agnes.

— Am şase surori acasă şi pe mama mea, şi nimic nu-mi place mai mult pe lume decât să le aranjez părul. Şi toate sunt diferite. Asta-i tot secretul, serios, nu-i aşa? Să aranjezi părul cuiva ca să se potrivească feţei, vârstei şi tipului de păr, nu să faci o femeie să semene cu toate celelalte.

— Madeline, dacă te-aş angaja, zise Agnes, ai face mai mult decât să-mi aranjezi părul.

— Toată ziua de ieri aţi fost la croitoreasă, replică Madeline, şi astăzi în alte locuri pentru toate lucrurile necesare. Ne-au spus asta când am ajuns aici.

— Oh, vai! Ai aşteptat mult, Madeline? Îmi pare aşa rău!

Fata păru şocată şi apoi râse vesel.

— Sunteţi corectă, zise ea. Văd asta. Nu-i de mirare că erau cu nasul pe sus acolo jos – mă rog, ea, oricum – şi ziceau că veniţi de la ţară şi că nu ştiţi nimic despre nimic. Sper că n-aţi lăsat pe nimeni să vă convingă să luaţi prea multe zorzoane şi volane.

Agnes se temea că probabil tocmai asta făcuse, deşi adevărul era că abia îşi amintea cu ce fusese de acord.

— Ar trebui să le evit? întrebă ea. Trebuie să mărturisesc, Madeline, că nu m-am considerat niciodată genul de persoană înzorzonată.

— Nu sunteţi, zise fata.

— Dar se pare că plictiseala nu este permisă în aristocraţie.

Agnes zâmbi trist. Madeline părea din nou șocată.

— Plictisitoare? zise ea. Dumneavoastră? I-ați doborî pe toți dintr-o mișcare, milady, cu hainele corecte și părul aranjat cum trebuie. Dar nu ondulându-vă prea mult și înzorzonându-vă. Ar trebui să arătați *elegant*. Dar nu în felul doamnelor bătrâne. Ce vârstă aveți?

Agnes se abținu cu greu să nu râdă.

— 26, zise ea.

— Exact cât credeam, replică Madeline. Cu zece ani mai mare ca mine. Dar nu și mai *bătrână*. Nu sunteți vreo fetișcană însă, și fac pariu că au încercat să vă facă să arătați ca tinerele care se vor înghesui pe aici în curând căutând nobili bogați cu care să se mărite. Dacă v-aș îmbrăca eu, milady, v-aș spune ce să purtați și nu v-aș lăsa să purtați ținutele nepotrivite. Nu că ar trebui să vorbesc așa liber când toată lumea îmi zice că-mi pierd timpul venind aici și că ar trebui să mă consider norocoasă dacă găsesc de lucru ca spălătoreasă. Vorbesc prea mult, nu-i așa? Fac asta atunci când îmi doresc ceva teribil de mult.

— Și vrei teribil de mult să mă îmbraci, zise Agnes, zâmbindu-i, și să-mi aranjezi părul.

— Da, milady, vreau, zise Madeline, făcând dintr-odată ochii mari și devenind emoționată. Mai ales după ce v-am văzut. Sunteți minunată. Oh, nu în genul ăla drăguț-drăguț, dar aveți *potențial*. Nu vă place acest cuvânt? L-am învățat cum câteva săptămâni și căutam o ocazie potrivită să-l folosesc.

— Madeline, eu cred, zise Agnes, că ai face bine să-ți muți lucrurile aici mâine și să te îmbraci cum se cuvine pentru poziția de cameristă personală a vicontesei Ponsonby. Fără muncă de spălătoreasă. Bănuiesc că talentele tale ar fi irosite pe frecatul podelelor. Îți voi da instrucțiuni. Și poimâine vei merge cu mine la magazinul lui *madame* Martin. Va trebui să fac niște schimbări minore la instrucțiunile lăsate pentru hainele pe care mi le face. Nu are sens să le facă și să le livreze dacă tu nu îmi vei permite să le port, nu-i așa?

— Am primit slujba?

Madeline părea că se temea să creadă ce-i auziseră urechile.

— Ai primit slujba, zise Agnes și zâmbi. Sper că nu te voi dezamăgi.

Madeline sări în picioare, și, pentru o clipă, Agnes crezu uluită că avea să o îmbrățișeze. Dar ea își strânse mâinile la piept și făcu o reverență.

— Nu vă va părea rău, milady, zise ea. Oh, chiar nu vă va părea rău, serios. Veți vedea. O să vă fac să arătați trăsnet. Oh, stai să vezi când o să le zic mamei și fetelor. Nu o să mă *creadă*.

A doua zi, lui Agnes îi fură tăiați cinci centimetri din păr, suficient cât să i se aranjeze vârfurile. Domnul Johnston, specialistul la care fusese dusă, nu era mulțumit. Nici soacra sa. Dar Flavian fu încântat și spuse asta când veni noaptea la ea și-i văzu părul desfăcut.

— Mai devreme, mă așteptam să g... găsesc un miel tuns la masa de s... seară, îi zise el. Dar am găsit-o pe Agnes cu cosițele ei elegante, strălucitoare. Asta ți-a făcut la coafor?

— Mi-a tuns doar vârfurile, îi zise ea. Madeline - noua mea cameristă - mi l-a aranjat.

— Mititica aia în uniformă ei nouă care pare suficient de apretată încât să stea în picioare de una singură, fără față în ea? Întrebă el. Cea care s-a î... încruntat când a trecut pe lângă mine dincolo de u... ușa ta, de parcă nu mă credea demn să-ți sărut nici măcar o unghie de la picior?

— Oh, vai, zise ea, se pare că mă place. M-a convins să-mi las părul lung și să ținesc în înfățișarea mea spre eleganță în loc să vreau să par o tinerică drăguță. Se pare că am potențial și nu sunt bătrână, deși sunt cu zece ani mai mare ca ea și, drept urmare, sunt pe marginea prăpastiei. Însă chiar nu ar trebui să concurez cu fetele tinere care-și vor face debutul anul acesta.

— Deci este cineva de t... temut în ciuda aparențelor, nu-i așa? zise el. Mai ales de un b... biet soț? Voi fi u... umil data viitoare când o voi vedea. Poate va înceta să se mai încrunte la mine și-mi va permite să continui să v... vin în

camera ta.

Agnes râse, și el își afundă degetele în părul ei și o trase spre el.

— Slavă Cerului pentru M... Madeline, zise el către gura ei. Sper că-i dau un salariu decent. Îmi place părul tău l... lung, Agnes. Și tu ești deja elegantă. Toate f... fetele alea tinere ar face bine să nu încerce să c... concureze cu tine.

— Absurd.

Ea râse din nou.

Și apoi se abandonează pasiunii.

Când el făcea dragoste cu ea, putea să creadă în vise imposibile – și când ea făcea dragoste cu el. Mereu era reciproc. Cine s-ar fi așteptat ca o soție să poată face dragoste cu soțul ei?

Și de ce ar trebui visele să fie imposibile doar pentru că sunt vise? Nu devin uneori realitate?

*

Agnes chiar se întoarse la *madame* Martin în următoarea dimineață. După trei zile de cumpărături necruțătoare, soacra ei își anunțase intenția de a sta întinsă în pat până la o oră decentă a dimineții sau începutul după-amiezii, așa că-i fu ușor să se strecoare singură din casă, doar cu Madeline, care mergea cu decență – și mândră – alături de ea. Flavian plecase după micul dejun să se răsfețe cu niște activități masculine care includeau câteva cluburi, salon de boxat și scrimă și Tattersall's.

Fură făcute ajustări – majoritatea minore, câteva mai importante – la comanda pe care Agnes o lăsase modistei în urmă cu două zile. Două modele – una pentru o rochie de bal, cealaltă pentru o rochie de plimbare – fură înlocuite cu modele mai simple și mai clasice. Volanele fură sacrificate fără milă și înlocuite cu broderii delicate, dantelă și festoane. *Madame* Martin, care se uitase curioasă la Madeline la început și sugerase cu tact că poate „milady” ar trebui să vină cu vicontesa văduvă pentru a discuta orice

schimbare propusă, termină prin a o privi pe cameristă cu ceva ce aducea a respect.

— Cumnata mea a menționat ieri, zise Agnes când plecau de la salon, că ar trebui să-mi fac un abonament la biblioteca Hookham. M-am uitat prin biblioteca de acasă, dar volumele de acolo par toate foarte vechi și cu subiecte seci. Înclină spre predici și tratate morale.

Cu siguranță, fuseseră cumpărate de un fost viconte.

— Păi, eu vă întreb, milady, comentă Madeline cu oarecare dezgust, de ce ne deranjăm să învățăm literele dacă nu găsim ceva mai vesel de citit decât predici? Este suficient de rău că trebuie să stăm în stranele alea tari la biserică și să le ascultăm o dată pe săptămână. Și nu sunt unii vicari care vorbesc și tot vorbesc?

Găsiră ușor biblioteca, și Agnes își plăti abonamentul și petrecu o vreme fericită căutând printre rafturi. Aici erau cărți cu poezie, romane, piese de teatru, așa că problema principală urma să fie să aleagă una sau două pe care să le ia cu ea. Ce invenție minunată era biblioteca! Aici, era o bogăție de cunoaștere și distracție.

— Lady Ponsonby? Întrebă o voce ușoară, dulce. Da, dumneavoastră sunteți.

Agnes își întoarse surprinsă capul. Nu o cunoștea nimeni, și ea nu cunoștea pe nimeni.

Ah, ba da, cunoștea.

— Lady Hazeltine, zise ea, luând mâna înmănușată care i se oferea.

Contesa era îmbrăcată în diverse nuanțe de albastru după ceea ce Agnes recunoscuse ca fiind ultima modă. Valuri strălucitoare ale părului ei blond erau cârlionțate pe frunte și treceau peste urechile ei și de-a lungul gâtului, pe sub bonetă. Ochii ei albaștri zâmbeau, obrații îi erau colorați în roz, dinții îi erau albi ca perlele și bărbia avea o gropiță. Era însăși imaginea frumuseții și a amabilității calde.

— Sunt așa bucuroasă că ați vorbit cu mine, zise Agnes. Eram atât de absorbită de cărți, că nu v-am văzut; îmi pare rău. Ce mai faceți?

— Sunt foarte bine. Mulțumesc, spuse Lady Hazeltine.

Și mă bucur că v-am văzut aici. Am fost dezamăgită că nu ați venit ieri cu Flavian când a fost în vizită.

Agnes strânse cele două cărți alese la piept și reuși cumva să-și păstreze zâmbetul.

— Și mie îmi pare rău că am ratat vizita, zise ea. Am fost la cumpărături cu soacra mea și cu Lady Shields, pentru a treia zi la rând. Habar n-aveam că am nevoie de așa multe, dar au insistat amândouă că acesta este doar începutul.

Contesa o măsură cu privirea, și ochii ei sclipiră înveseliți.

— Eu am ieșit recent din doliu, zise ea. Știu cum este să te simți demodat.

Flavian o vizitase pe contesă - și probabil pe Sir Winston și pe Lady Frome - fără ea. Și fără măcar să-i menționeze asta seara trecută, când ea îl întrebase despre ziua lui.

— Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, zise ea, chiar dacă a fost cu mai bine de un an în urmă. Știu că suferința nu se termină de cum dăm la o parte hainele de doliu.

— Mulțumesc. Zâmbetul lui Lady Hazeltine era presărat cu melancolie. Dar nu trebuie să vă pară rău pentru mine. Eu și Hazeltine am trăit practic despărțiți în ultimii doi ani ai căsătoriei noastre. Ne-am căsătorit cu prea mare viteză, ca să ne consolăm reciproc suferința, și am ajuns să regretăm asta. Ar fi trebuit să aștept mai mult să văd ce urma să se întâmple cu... ei bine, cu prima și singura mea iubire adevărată. Dar, din păcate, nu am făcut-o, și acum este cu adevărat prea târziu.

Agnes se simțea inconfortabil. Cum răspunzi unei asemenea confidențe din partea unei străine?

— Îmi pare așa rău, zise ea din nou. L-ați iubit foarte mult totuși? Pe viconte Ponsonby, adică?

Ochii albaștri ai contesei se măriră, și ea păru dintr-odată afectată. Puse o mână cu mânușă peste mâneca lui Agnes.

— Oh, v-a spus, atunci? Întrebă ea. Cât de obraznic și

de *crud* din partea lui. Dar comportamentul impetuos rareori aduce fericire de durată, lucru de care l-aș fi putut informa din experiența mea personală dacă ar fi așteptat să întrebe. Mai ales când nu ai de ales decât să trăiești cu consecințele. Dar poate nu vor fi așa îngrozitoare în acest caz special. Poate... Ei bine, sper că totul va ieși bine. Sper cu sinceritate asta.

Își puse din nou mâna pe brațul lui Agnes și îl strânse, zâmbind cu căldură și compasiune melancolică.

Agnes nu era sigură că înțelesese ce auzise. Cu toate astea, avea ciudatul sentiment că Lady Hazeltine își alegea fiecare cuvânt cu mare și deliberată grijă.

— I-am spus mamei că voi sta aici doar un pic, zise ea, cât iau cel mai nou roman al Minervei Press. Le citiți? Jur că sunt dependentă de ele, așa ușurele cum sunt. Mama mă așteaptă în trăsură, și vizitiile altor vehicule vor fi foarte enervați dacă mai stă mult acolo blocând jumătate din drum. Sper că ne vom vedea din nou, Lady Ponsonby. Vom fi vecine și... prietene, sper.

— Da. Agnes strânse și mai tare cărțile. Da, și eu sper.

Privi cum contesa plutește spre partea din față a bibliotecii și se oprește o clipă la recepție. Madeline stătea răbdătoare chiar la intrare, uitându-se curioasă în jurul ei.

Despre ce fusese vorba?

„Oh, v-a spus, atunci? Cât de obraznic și de crud din partea lui.”

Despre ce discutaseră înainte de asta? Agnes se încruntă încercând să-și amintească.

„Ar fi trebuit să aștept mai mult să văd ce urma să se întâmple cu... ei bine, cu prima și singura mea iubire adevărată.”

„... Este cu adevărat prea târziu.”

Și Flavian o vizitase ieri fără să-i spună ei.

Nu era însă nimic ciudat să viziteze familia Frome sau pe fiica lor, nu-i așa? Erau vecini în provincie, până la urmă, și poate el simțise că trebuia să-și ceară scuze pentru felul ciudat în care se întâlniseră la reședința Arnott cu câteva zile în urmă.

Dar fără Agnes?

Și fără să-i spună despre asta?

„Dar comportamentul impetuos rareori aduce fericire de durată, lucru de care l-aș fi putut informa din experiența mea personală dacă ar fi așteptat să întrebe. Mai ales când nu ai de ales decât să trăiești cu consecințele.”

Al cui comportament impetuos? Și ce comportament impetuos? Ce consecințe?

— Mă scuzați, doamnă, spuse destul de politicoasă un domn, dar cu un pic de nerăbdare în voce.

— Oh, zise ea, dându-și seama că stătea în fața acelui-ași raft de prea mult timp. Îmi cer scuze.

Și se îndreptă spre recepție, abia amintindu-și ce cărți alesese.

capitolul 17

Flavian mersese în vizită în casa de oraș a lui Sir Winston Frome din Portman Place în după-amiaza precedentă. Familia Frome le era până la urmă vecină în Sussex și, dacă avea de gând să petreacă timp la casa de la țară în viitor, cum avea, cu siguranță, să facă acum, că era căsătorit, atunci în mod inevitabil urma să îi întâlnească acolo. Ar fi bine să înlăture orice jenă provocată de ultima lor întâlnire.

Dacă *putea* fi înlăturată.

Și dacă Velma locuia cu ei, cum se părea că avea să facă, atunci urma să se întâlnească și cu ea din nou – atât în provincie, cât și aici, în Londra. Nu avea cum să o evite pentru totdeauna. Casa lui Len fusese în Northumberland, și ei doi locuiseră în nordul Angliei după căsătorie, unde era puțin probabil ca Flavian să îl întâlnească vreodată pe unul din ei.

Păcat că Len murise.

Dumnezeule, era păcat că el murise.

Se cunoscuseră pe vremea când erau băieți la Eton.

Fiecare din ei înnegrise ochiul celuilalt când se luaseră la pumni chiar în prima zi. Ambii avuseseră spinările tăbăcite cu bastonul drept rezultat și de atunci încolo fuseseră prieteni buni, aproape nedespărțiți. Len își petrecuse mare parte dintre vacanțele școlare la Candlebury, pentru că Northumberland era prea departe pentru vizite scurte. Își cumpăraseră postul de ofițer în armată în același timp și în același regiment. Len îl vânduse pe al lui cu șase luni înainte ca Flavian să fie rănit și trimis acasă. Len revenise acasă la moartea unchiului său și pentru preluarea titlului său – cum Flavian *nu* făcuse când fusese cazul. Privind în urmă, reacțiile lor diferite la noile responsabilități aduse de titlurile lor fuseseră poate primul mic semn al prăpastiei care urma să apară între ei.

Acum, nu aveau să se mai vadă niciodată, nu aveau să își mai vorbească niciodată, niciodată... Ei bine, nu avea sens să zăbovească asupra unor asemenea gânduri. Momentan, fiecare eșuase de câte o parte a morții, și asta era singurul lucru care conta.

Flavian venise în vizită la familia Frome conștient de faptul că era posibil ca adevăratul său scop pentru această vizită era să o vadă pe Velma din nou, să încerce să-și pună ordine în minte, să încerce să lase în urmă amalgamul de lucruri din trecut.

Pentru că, de fiecare dată când mintea lui zbura spre acele lucruri, o durere de cap îl amenința. Și sentimentul acela de panică pe care nu-l putea explica.

Nu știa exact ce urma să fie clarificat. Ea rupsesese logodna lor și se căsătorise cu Len, și acum, când era din nou liberă, se căsătorise *el*. Era în siguranță față de orice schemă reînnoită de căsătorie făcută de familiile lor unite. Și ar fi luat-o de la capăt. Altfel, de ce Velma și părinții ei i-ar fi așteptat sosirea în reședința Arnott, acum câteva zile? Ca și cum căsătoria dintre logodnica lui și cel mai bun prieten al său fusese o întârziere minoră și enervantă a nunții lor.

Încă nu era sigur cum se simțise când intrase în propriul salon și o văzuse venind spre el, cu o expresie de

întâmpinare bucuroasă pe chip. Nu conta cum se simțise el. Era căsătorit cu Agnes. Dar dacă chiar se căsătorise cu ea să o pedepsească pe Velma, așa cum mama și sora lui îl acuzaseră? Și pe el însuși. Cât de ticălos ar fi să facă așa ceva față de Agnes?

Trebuia să afle niște răspunsuri. Așa că merse în vizită – singur.

Când el fu introdus în salonul de primire, erau prezente doar doamnele – Lady Frome și Velma, două surori, doamna Kress și domnișoara Hawkins și o fetiță îmbrăcată ca pentru a fi arătată vizitatorilor. Era diafană, blondă și drăguță, semănând mult cu Velma la acea vârstă și de o asemănare tulburătoare cu Len.

Celelalte două vizitatoare plecară aproape imediat, și fetița fu instruită să-și facă reverența către Lord Ponsonby, apoi guvernanta ei o luă de acolo. După aceea, însuși Frome intră în încăpere și înclină rece din cap spre Flavian.

Conversația, centrată pe copil timp de câteva minute, se stinse dintr-odată.

— Îmi p... pare rău, zise Flavian adresându-se Velmei. De L... Len, adică. Chiar ar fi t... trebuit să scriu. A fost u... urât din partea mea că nu am făcut-o.

Spusese asta deja în urmă cu câteva zile?

Ea îi zâmbi, cu ochii plini de lacrimi.

— Ultimele lui gânduri au zburat spre tine, Flavian, zise ea. Să știi că nu s-a iertat niciodată. La acel moment, a părut lucrul corect de făcut. Amândoi am crezut că era ceva ce tu ai fi vrut ca noi să facem, și mama, și tata, și chiar mama *ta* au fost de acord. Noi nu am crezut... Ei bine, medicul tău nu avea nici o speranță că-ți vei reveni. Dar Leonard s-a simțit îngrozitor din prima clipă a căsătoriei noastre până când a murit. A simțit că te-a trădat. Am *fost* alinare unul pentru celălalt, dar, când am aflat că îți reveeneai după tot... Ei bine, a fose îngrozitor – pentru noi. Și minunat pentru tine. Leonard a fost foarte fericit pentru cine. Amândoi eram. Dar... făcuserăm o greșeală tragică.

Flavian uitase ce voce moale și dulce avea ea. Îi cuprindea simțurile, ca întotdeauna.

Len nu-i scrisese niciodată. Poate că i se păruse la fel de dificil să scrie cum i se păruse lui Flavian după moartea lui Len. Se întrebă cât fusese vina prietenului său pentru acea căsătorie, și mintea lui clipi, cum avea enervantul obicei să facă din când în când, și apoi se închise din nou. Deasupra unei sprâncene începea să se simtă o vagă senzație de durere.

— Nu trebuie să te întristezi, Velma, zise Lady Frome când fiica ei duse la ochi o batistă cu margini de dantelă și își șterse lacrimile.

— A fost cea mai mare dorință a lui Leonard pe patul de moarte, zise Velma, coborând batista. Să mă ierți, Flavian... Și ca tu, noi doi...

Ea își mușcă blând buza de jos.

— Nu este n... nimic de i... iertat, zise Flavian.

— Ah, spuse ea cu un oftat, dar este evident că este, altfel nu m-ai fi pedepsit așa crud. *Este* crud, să știi, și poate nu doar față de mine. Biata Lady Ponsonby! Bănuiesc că ea nu *știe*, nu? Cine este ea?

— Este fiica domnului D... Debbins din Lancashire, zise el, și văduva domnului Keeping din același district. Și este soția mea.

— Da. Velma zâmbi din nou și lăasă deoparte batista. Și îi doresc să îi fie bine, Flavian. Și ție. Poate ar trebui să vă port pică, dar ar fi nedrept din partea mea. Te-am rănit o dată, deși asta nu a fost *niciodată* intenția mea.

Frome stătea la fereastră, cu spatele la încăpere, cu mâinile la spate, într-o postură rigidă.

— Și eu sper să aveți un viitor fericit, Lord Ponsonby, zise Lady Frome, acum că sunteți iarăși bine și că vă așezați la casa dumneavoastră.

Flavian o plăcuse mereu. Era o doamnă amabilă, cu care Sir Winston se căsătorise, sau așa se zvonea, pentru că averea tatălui ei îl salvase de rușinea financiară considerabilă pe care mesele de joc i-o aduceau în mod constant.

— Mulțumesc, doamnă, zise el.

Sir Winston se întoarse de la fereastră și se uită ferm

la el, dar nu zise nimic. Expresia lui părea să spună că el era mai puțin iertător față de afrontul adus familiei și fiicei sale.

Flavian plecă, nefiind sigur dacă vizita lui clarificase sau înrăutățise lucrurile. Dar mersese mai bine decât se temuse el. Deși Velma aproape că recunoscuse că era dezamăgită, se purtase cu demnitate și cu o oarecare generozitate față de Agnes. Poate că până la urmă avea să fie pace între Candlebury și Farthings.

Ce ar trebui să facă el acum era să se ducă acasă și să spere că Agnes se întorsese după ziua ei de cumpărături – și să-i spună totul. Să își ia greutatea de pe piept și să o convingă o dată pentru totdeauna că se căsătorise cu ea pentru că *dorise* să facă asta. Probabil ea nu se întorsese încă însă, la cum le cunoștea el pe mama lui și pe Marianne, și nu suporta gândul să stea acasă și să se plimbe, așteptându-le.

Așa că se îndreptă în schimb spre White's pentru a-și umple o oră sau două de companie masculină pe gustul său.

Până să ajungă acasă mai târziu, la timp să se îmbrace pentru cină, se răzgândise. Ar fi fost greșit să-i spună totul lui Agnes. Cum avea să o convingă el vreodată că cererea lui în căsătorie pripită și fuga lui grăbită la Londra pentru a obține o aprobare specială nu avuseseră nimic de-a face cu nevoia de a o pedepsi pe Velma? Nici măcar el nu știa ce motiv avusese.

Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să o rănească pe Agnes.

Chiar ultimul lucru.

Nu-i povesti nimic despre cum își petrecuse ziua – nici măcar că-și vizitase vecinii, familia Frome.

*

Când Agnes ajunse acasă de la bibliotecă, găsi livrate două dintre rochiile cumpărate de la madame Martine. Fuseseră articole gata făcute, ambele rochii de seară, care

avuseseră nevoie doar de mici modificări. Din fericire, erau și la înălțimea standardelor exigente ale lui Madeline.

Gata, Agnes era gata să înfrunte lumea, declară soacra ei. După cină, chiar în acea seară, Flavian urma să le însoțească la teatru. Desigur, nu aveau să fie mulți dintre oamenii care contau realmente, căci nu foarte mulți dintre membrii aristocrației se întorseseră încă în oraș, dar era un început. Și poate unul înțelept. Agnes avea să își poată face loc în societate ușurel, în loc să fie copleșită la balul de prezentare.

Agnes simțea că ar fi preferat să se strecoare în pat și să tragă cuverturile peste ea. Dar, din moment ce asta era imposibil, o ieșire părea de preferat decât o seară petrecută acasă doar în compania soțului și a soacrei ei.

Nu-și putea scoate din minte chipul minunat al lui Lady Hazeltine – sau vocea ei dulce spunându-i lui Agnes că ar fi trebuit să-și aștepte singura ei adevărată iubire.

Agnes nu spusese multe la cină, lăsându-i pe Flavian și pe mama lui să poarte conversație. Nu spusese multe în trăsură și nici la teatru. Din fericire, era o piesă care trebuia urmărită cu mare atenție, deși după aceea nu ar fi putut să spună despre ce fusese vorba. Și la pauză veniră mulți oameni pentru a o cunoaște, a o saluta și a conversa – Marianne și Lord Shields și câteva cunoștințe de-ale văduvei și de-ale lui Flavian.

Era păcat că mintea ei era așa preocupată, se gândi ea de câteva ori pe timpul serii. Ar fi trebuit să fie copleșită de prima ei ieșire la un teatru, de splendoarea a ceea ce o înconjura și de cât de bine se juca, precum și de plăcerea de a purta o rochie nouă și flatantă de seară și de a ști că părul ei era aranjat elegant.

Era însă una dintre cele mai proaste seri din câte își putea ea aminti.

Îl așteptă pe Flavian când se termină seara, stând la fereastra dormitorului ei și uitându-se în jos spre piață, în câteva dintre celelalte case încă erau lumini aprinse. O trăsură trase lângă casa vecină. Auzea sunetele distante de voci și râsete.

Și apoi vocile nu se mai auziră, și trăsura plecă, și majoritatea luminilor se stinseră, iar ea își dădu seama că stătea acolo de mult timp. Tremura – și deveni conștientă de faptul că aerul era rece. Nu-și pusese un halat peste cămașa de noapte.

Se duse să-și ia unul din garderobă. Privi spre pat când se întoarse. Flavian dormea în camera lui? Urmau să petreacă prima noapte despărțiți de când se căsătoriseră? Și asta după doar o săptămână.

Venise până la urmă în pat? Nu-l auzise.

Ridică singura lumânare care încă ardea pe măsuta ei de toaletă și coborî scările. Nu era în salon. Îl găsi în bibliotecă, încăpere luminată doar de focul care ardea slab în vatră.

El ridică privirea când ea intră și afișă zâmbetul lui caracteristic.

— Frumoasa Adormită e s... somnambulă? Întrebă el.

Ea așază lumânarea pe poliță și se uită la foc câteva momente. Nu-și dăduse seama că îi era frig.

— Povestește-mi despre contesa de Hazeltine, zise ea.

— Ah, spuse el moale, mă i... întrebam eu dacă despre asta era vorba.

Ea se întoarse pentru a se uita la el. Era întins în scaunul lui, cu lavaliera desfăcută și cămașa descheiată la gât. Părul lui auriu arăta ca și cum fusese traversat de prea multe ori de degetele sale. Pe masa de lângă el era un pahar gol, dar el nu părea beat.

— Am întâlnit-o în după-amiaza asta la biblioteca Hookham, zise ea.

— Ah.

— Ai vizitat-o ieri.

— Pe ea și pe Sir Winston și pe Lady Frome.

Ea așteptă să audă mai mult, dar el nu spuse altceva.

— A avut o căsătorie nefericită, zise Agnes. Mi-a spus că ar fi trebuit să aștepte să vadă ce avea să se întâmple cu prima și singura ei iubire adevărată – cuvintele ei. Credeam că se referea la fratele tău. Credeam că l-a iubit

până la urmă.

— Ah, zise el din nou.

— Asta-i *tot* ce poți să spui? întrebă ea.

El inspiră sonor, își ținu respirația un moment îndelungat și apoi expiră oftând.

— Presăra r... răutate, zise el. Mă întrebam dacă avea să o facă.

Agnes strânse halatul mai bine și se așeză pe un scaun la ceva distanță de el. În lumina lumânării care pâlpâia și a focului ce se stingea, el arăta aproape satanic. Capul îi era sprijinit de speteaza scaunului.

— Am crescut împreună, zise el. Când aveam amândoi 15 ani, ne-am î... îndrăgostit nebunește unul de celălalt. Eu venisem acasă în vacanța de vară. Dar ne-am văzut ca personaje t... tragice, pentru că ea mereu fusese promisă lui D... David – și încă era. El avea 19 ani la vremea aceea și era d... dureros de îndrăgostit de ea. Dureros pentru că el era slab, un pic imatur și deloc robust, în vreme ce ea era deja f... frumoasă. Își știa datoria însă, iar eu îmi iubeam fratele. Am renunțat unul la celălalt, eu și V... Velma, crezând că iubirea noastră era o poveste veche. După aceea, am încercat să stăm departe unul de celălalt. Dar David și-a dat seama. Când ea a împlinit 18 ani și trebuiau în sfârșit să se l... logodească oficial, el a surprins pe toată lumea când a r... refuzat să o facă. A eliberat-o. I-a frânt inima.

Ochii lui Flavian erau închiși, și el era încruntat și își freca lateralul unui pumn înainte și înapoi peste frunte, de parcă voia să șteargă amintirile.

Agnes se uita la el, cu inima de piatră. Deși piatra nu putea dura atât de insuportabil, nu-i așa?

— Apoi au v... vrut cu toții ca eu să mă însor cu ea, zise el, pentru că era evident că voi deveni Ponsonby nu peste mult timp. De fapt, chiar erau încântați de asta. Nici măcar nu au încercat să-l facă pe David să se r... răzgândească. Și nici nu au vrut să a... aștepte ca el să m... moară. Iar eu aveam 18 ani. Eram suficient de mare să fiu măcar logodit, dacă nu căsătorit. Nu am vrut să o fac. Nu

am v... vrut. L-am o... obligat pe David să-mi cumpere un post de ofițer și am plecat la război. Bănuiesc că m-au crezut al n... naibii de nobil.

Deschise ochii și se uită la ea atunci. Râse ușor și îi închise din nou când ea nu zise nimic.

— De fiecare dată când îmi scria, mama îmi spunea că David s... slăbea, zise el. Într-un final, a fost clar că m... m... murea, așa că mi-am luat o permisie și am m... mers acasă să-l văd. Mi-am petrecut mare parte din timp alături de el, la Candlebury. Urma să rămân acasă până murea el. Asta îmi a... amintesc. Velma era la Londra – era sezonul. Și apoi a revenit acasă. Cred că a venit din cauza lui David. Dar eu am văzut-o din nou și...

Se încruntă și își freca din nou fruntea. Apoi folosi același pumn pentru a lovi brațul scaunului în mod repetat până când se opri și își întinse mâna peste el, cu palma în jos.

— Nu-mi amintesc. Nu îmi amintesc *deloc*. Oh, la dracu', Agnes, iartă-mă! Dar nu-mi pot aminti. David m... murea, și am crezut că o să mor și eu, dar, cu toate astea, dintr-odată eram din nou îndrăgostit de Velma, și au anunțat logodna noastră, și un bal mare pentru logodnă a fost planificat la Londra cu o zi înainte ca eu să plec spre p... peninsulă. Mama și sora mea erau extaziate. La fel și soții Frome. Cred – da, cred că v... voiau să se întâmple înainte să moară David, ca perioada de doliu să nu întârzie totul. Bănuiesc că și eu am vrut. Nu t... trebuia să plec deloc de lângă David, dar am ajuns să mă duc la Londra și să dansez la balul meu de l... logodnă și să plec spre peninsulă în ziua următoare. În n... noaptea în care am plecat, David a m... murit.

Agnes avea o mână la gură. Cu siguranță, oh, cu siguranță mai era din poveste. Nu avea sens. Dar el nu-și putea aminti. Ea venise aici să-l acuze, să-l forțeze să spună adevărul sordid. Pentru că era sordid dacă lucrurile se petrecuseră cum își amintea el.

— Nici măcar nu m-am întors în Anglia după ce am auzit, zise el. Am rămas unde eram. Nu am venit acasă

până nu am fost a... adus. Eram c... conștient, dar nu puteam vorbi și nu puteam î... înțelege în întregime ce se întâmpla în jurul meu sau ce-mi spuneau o... oamenii. Nici măcar nu p... puteam gândi c... clar. Eram p... periculos. V... violent. George a venit și m... m-a luat într-un final și m-a dus la C... Cornwall, unde a g... găsit un tratament b... bun pentru mine. Dar, chiar înainte să plec, Velma a venit să-mi s... spună că urma să aibă loc un anunț despre încheierea l... logodnei noastre în ziarele de a doua zi de dimineață, și, câteva z... zile mai târziu, un anunț cu l... logodna ei cu Hazeltine. Cel mai b... bun p... prieten al meu din zilele de școală. A zis că avea inima frântă, că amândoi o aveau, dar că aveau să se aline împreună și că aveau să mă i... iubească mereu.

Oh.

— Înțelegeam ce-mi s... spunea, zise el, dar nu puteam v... vorbi. Nici măcar cu b... bâlbâit. Când am încercat, n-a ieșit din gura mea nimic inteligibil. Eram d... disperat să-i opresc. După ce a p... plecat, am distrus salonul de primire. Eram d... disperat să vorbesc cu L... Len, dar el nu a v... venit.

— Cel mai bun prieten al tău, zise Agnes.

— Sau c... căsătorit. Ea ți-a zis că au fost nefericiți?

— A spus că au trăit separați în ultimii doi ani din viața lui.

Gura lui se schimonosi batjocoritor, și râse fără amuzament.

— Ar trebui să jubilez, spuse el moale. Dar bietul Len!

— Știi că ea s-a întors la părinții ei? Întrebă Agnes.

— Sora mea mi-a scris cât eram la Middlebury Park, apoi mama mea. N-au putut să o viziteze suficient de repede la Farthings.

— Ambele familii sperau să reînvie vechiul plan ca voi doi să vă căsătoriți? Întrebă ea.

— Oh, da, spuse el. Cu t... toții.

— Bănuiesc că și Lady Hazeltine. Și așa tu te-ai însurat cu mine.

Pentru o clipă, în capul ei se auzi un zumzăit, dar ea

înlătură impulsul de a leșina și de a evita astfel să înfrunte adevărul. Trebuia înfruntat mai devreme sau mai târziu.

El nu se grăbi să nege – sau să confirme. Își întoarse capul spre ea și o privi cu ochii mijiți, deși nu era masca lui leneșă cu aerul batjocoritor obișnuit.

— M-am căsătorit cu tine, zise el în sfârșit, pentru că am v... vrut să o fac.

Ea se uită la el o vreme și râse moale.

— Ce declarație înflăcărată, spuse ea. *Pentru că ai vrut să o faci.* Te-ai însurat cu mine, Flavian, ca să te răzbuni pe Lady Hazeltine și pe familiile voastre, care nu au oprit-o să se mărite cu cel mai bun prieten al tău. Și alegerea ta pentru o fată banală, neinteresantă a fost inspirată. Acum înțeleg asta. Nimeni nu ar putea să nu înțeleagă. Cu atât mai puțin eu.

— Tu nu ești nici banală, nici neinteresantă, Agnes, spuse el.

— Ai dreptate. Se ridică, strângându-și halatul în jurul ei. Nu sunt – doar în ochii mamei tale, ai surorii tale, ai *femeii pe care tu o iubești* și ai familiei ei. Și asta-i tot ceea ce contează, nu-i așa?

— Agnes... începu el, dar ea ridică mâna pentru a-l face să tacă.

— Nu ești *doar* tu de vină, zise ea. Este și vina mea. A fost o nebunie să mă mărit cu tine. Nici măcar nu te cunoșteam – sau tu pe mine. Știam că era nebunie, dar m-am căsătorit oricum. Mi-am permis să mă las dusă de pasiune. Te-am dorit și m-am convins că dorința este suficientă. Și apoi, după ce ne-am căsătorit, m-am convins că ce se întâmpla între noi chiar *era* suficient, când, de fapt, nu era altceva decât satisfacție fizică, separată de minte sau de rațiune. N-am fost mai bună decât o... o *curtezană*.

— Curtezanele nu simt pasiune, Agnes, zise el. Sunt prea ocupate să o trezească. Existența lor d... depinde de asta.

— Atunci, nu sunt cu nimic mai bună decât *mama* mea, zise ea.

Se întoarse spre tăciunii focului ca să nu trebuiască să

se uite la el.

— Spre deosebire de ea, tu nu m-ai părăsit pentru altcineva încă, zise el.

— Pasiunea *distruge*, îi spuse ea. Este actul final de egoism. Omoară totul, mai puțin pe ea însăși. M-a părăsit când eram un pic mai mare decât un bebeluș. Mai rău, a părăsit-o pe Dora, cu toate speranțele și visurile ei distruse pentru totdeauna. Dora avea 17 ani și era drăguță și plină de viață și abia aștepta să fie curtată, să se căsătorească și să devină mamă. Dar a rămas, în schimb, cu mine. A fost o lecție de viață pentru un copil – sau ar fi trebuit să fie. Pasiunea trebuie evitată cu orice preț. Prima dată când m-am măritat, am ales înțelept. Dar, la prima apariție a pasiunii în viața mea cu *tine*, am prins-o fără să mă gândesc la oricine sau la orice altceva. Pentru că te-am *dorit* în cel mai josnic mod fizic. Și pentru *asta* nu tu ești de vină. Tu ești de vină doar pentru lipsa de sinceritate.

— Agnes... zise el.

— Mă întorc la Inglebrook, spuse ea. Pentru tine nu va fi mare diferență. Oricum te-ai ales cu mine pe viață, și asta va fi suficient pentru a-ți continua răzbunarea. Nici nu poți să te însori cu ea decât dacă mor eu. Mă întorc la Dora. Nu ar fi trebuit să plec niciodată de lângă ea. Merita mai mult de la mine.

— Agnes...

— Nu! Se întoarce și se uită în jos spre el. Nu, nu mă vei face să mă răzgândesc. Dacă stai să te gândești – asta dacă vreodată te oprești pentru a te *gândi* vei descoperi că îți va prinde bine să nu mai fiu în viața ta. Am servit scopului meu și plec. Măine. Și nu trebuie să-ți faci griji. Plec cu diligența. Am suficienți bani proprii să-mi plătesc biletul.

Dintr-odată pe chipul lui apăru masca – pleoape lăsate, ochi leneși, gura un pic strâmbă.

— Agnes, zise el, ești o femeie p... pasională, fie că vrei, fie că nu. Și ești c... căsătorită cu mine fie că vrei, fie că nu.

— Pasiunea, zise ea, poate fi și ar trebui controlată.

Și, când mă întorc acasă, pot să uit că suntem căsătoriți.

El ridică dintr-o sprânceană, și ea nu voia să facă altceva decât să se prăbușească în genunchi lângă vatră, să se facă ghem și să plângă până nu mai putea. Sau să se ducă la el și să-i dea una peste față.

Se căsătorise cu ea pentru a se răzbuna pe femeia care cândva îl rănise.

Dar cum rămânea cu femeia care-l *iubea*?

Cum rămânea cu ea?

capitolul 18

Flavian putea să vadă că în patul soției lui nu se dormise – sau că nu stătuse nimeni pe el. Măsuța de toaletă fusese golită de tot ceea ce se aflase pe ea ultima dată când el fusese în dormitorul ei, cu excepția a două sfeșnice cu lumânările arse. Nimic nu lumina camera.

Flavian s-ar fi putut teme că ea plecase deja dacă nu s-ar fi auzit sunete de suspine înăbușite prin ușa parțial deschisă a garderobei.

Nici el nu se culcase. Își petrecuse noaptea în bibliotecă, întins pe scaunul pe care-l găsisese ea undeva după miezul nopții. Nici nu dormise. Nu se ridicase să reaprindă focul sau să ia haina înapoi pe el, deși era conștient că în cameră era frig. Nu se ridicase să-și reumple paharul. Experiența îl învățase că beția doar adâncea tristețea, nu o ușura și nu o nimicea. Nu avusese niciodată mare succes cu alcoolul. Uneori, invidia bețivii veseli.

Era conștient că avea cămașa de seară îngrozitor de șifonată, că părul îi era teribil de ciufulit, că avea mare nevoie de un bărbierit, că ochii îi erau roșii și că probabil nu mirosea prea plăcut. Însă nu se sinchisea să se schimbe și să se spele. Și apoi, ea probabil avea să plece până se făcea el prezentabil.

Era încă foarte devreme, dar ea nu aștepta decât lumina zilei, ghici el.

Viața lui nu putea să fie mai harcea-parcea nici dacă încerca.

Se îndreptă spre ușa camerei de haine și își sprijini umărul de toc după ce deschise ușa un pic mai mult. Era îmbrăcată de drum. Toate gențile ei, cu excepția uneia, erau împachetate și strânse. Cea rămasă era gata să fie închisă. El descoperi că nu ea era însă cea care plângea. Ci mica și slăbănoaga servitoare.

— Madeline, zise el când ea ridică privirea și îl zări. Ne l... lași, te rog?

Probabil tocmai fusese dată afară, nu mai era nevoie de serviciile ei, biata fată!

— Nu-i drept, nu-i deloc drept, zise ea, săgetându-l cu privirea.

— Madeline. Agnes, cu vocea ei liniștită, dar fermă, o opri pe servitoare din a explica exact ce nu era drept. Lasă-ne, te rog! Voi vorbi cu tine înainte să plec.

Încă săgetându-l cu privirea cu ochii roșii care nu-i îmbunătățeau cu nimic aspectul, fata trecu pe lângă el.

Agnes puse peria în geanta încă deschisă, pe care apoi o închise. Se îndreptă și se uită la el – avea fața palidă, dar liniștită și ochii goi.

— Îți dai seama, îi zise el, că ieri a fost p... prima noastră aniversare? Aniversarea noastră de o săptămână.

— Aș vrea să mă pot întoarce în timp și să șterg acea săptămână și să o iau pe un alt drum, zise ea. Dar nu este posibil. Se poate merge doar înainte.

— Oare nu încerci să te întorci acum? o întrebă el. Și în timp, și ca loc?

Ea păru să se gândească la răspuns.

— Nu. Cu ceva timp în urmă, aveam slaba speranță că m-aș putea căsători din nou într-o zi și că aș putea avea și un copil sau doi – și că voi fi la fel de mulțumită de noua mea căsnicie cum am fost de cea veche. Acum, acea speranță a fost distrusă pentru totdeauna. În afară de asta însă, viața mea va reveni la ce a fost până să iau o decizie așa impulsivă și dezastruoasă. Voi fi cu Dora. Cred că primește la fel de multă alinare din compania mea cât

primesc eu din a ei.

— Cred că o vei î... întrista, spuse el.

Ea râse, deși nu păru deloc amuzată.

— Mereu a zis că nu are încredere în sprânceana ta stângă mobilă, zise ea. Îndrăznesc să spun că nu va fi complet surprinsă să constate că a avut dreptate.

— Eu c... cred că mă place, zise el.

Agnes se uită la el și râse din nou. El își dorea ca măcar cămașa să o fi închis până la gât. Probabil arăta ca o epavă, așa cum se și simțea.

— Nu p... pleca, zise el.

Ea ridică din sprâncene.

— A trecut doar o s... săptămână, Agnes, spuse el, de când suntem c... căsătoriți, și nimic nu poate schimba asta. N-ar trebui m... măcar să d... dăm o ș... șansă c... căsătoriei?

Dintr-odată, se gândi la Ben, care spusese cândva că deseori își dorea să poată lăsa bastoanele și să plece de lângă ele fără să se gândească – și fără să se împiedice ori să cadă. Flavian își dorea să poată deschide gura și să spună ce gândea fără să se împiedice și să se poticnească în propriile cuvinte – cum făcea mai ales când era agitat.

— Dar nu a fost cu adevărat căsătorie, nu-i așa? zise ea. Desigur, cu excepția faptului că a avut loc o ceremonie care ne-a legat pe viață, și căsătoria a fost consumată. Aceste lucruri nu constituie o căsătorie decât în fața legii. Te-ai căsătorit cu mine ca să o poți răni pe Lady Hazeltine, pe membrii familiei tale și pe ai familiei ei, cum te-au rănit ei cu ani în urmă. Și eu m-am căsătorit cu tine pentru că... ei bine, pentru că am tânjit după tine. Acum, tu te-ai răzbunat, și eu mi-am satisfăcut pofta, așa că a venit momentul să plec acasă. Nu vei încerca să mă oprești, nu? Nu vei încerca să-ți exerciți autoritatea și să-mi ordoni să rămân.

Ridică bărbia, și maxilarul îi deveni dur.

— V... vreau să fiu c... căsătorit cu tine, zise el. Nu p... pot să explic de ce și nu voi î... îndruga motive de care tu ți-ai da seama că sunt i... invenții. Dar nu a fost din

răzbunare, Agnes. Sau cel puțin nu... C... Cuvântul ăla nu mi-a venit niciodată în minte. V... Voiam să fiu în s... siguranță. Nici măcar nu știu la ce mă r... refer cu asta, dar asta am simțit când ai zis că te vei c... căsători cu mine și asta am simțit când ne-am c... căsătorit și am ieșit din biserică. Și cu tine am v... vrut să mă căsătoresc, nu cu orice femeie. Și nu a fost doar dorință de partea ta. Nu te-ai fi c... căsătorit cu mine doar ca să facem sex. Te î... înjosești când spui asta. M-ai vrut pe mine, nu doar corpul meu. M-ai vrut pe mine, Agnes.

— Nici măcar nu știu cine ești, zise ea.

— Dar știi că sunt c... cineva, zise el. Cineva pe care v... voiai să îl cunoști. Cineva pe care voiai să-l cunoști într-o v... viață. Nu a fost doar dorință.

— O prostie mai mare din partea mea, atunci, comentă ea. Nu era nimeni de cunoscut în interiorul acestui corp frumos până la urmă, nu-i așa?

El tresări și înghiți în sec.

— Nu pleca, zise ei. S-ar putea să r... regreti. Eu știu că voi regreta.

— *Mândria* ta va regreta, zise ea.

— Probabil, recunosc el. Și tot restul din mine.

Ea se uită la el, cu chipul de piatră, cu ochii goi.

— Mai a... așteaptă o săptămână, se rugă el. Dă-mi timpul ăsta. Mai stai ș... șapte zile, și apoi te voi d... duce la Candlebury dacă tot o să vrei să mă părăsești. Putem spune că mergem acolo de Paște, și poți să rămâi apoi, și oricine z... zice că ar trebui să fii prezentată aristocrației ca v... vicontesă a mea se poate spânzura. S... Sora ta poate veni să locuiască acolo cu tine dacă doriți asta amândouă. Va găsi suficienți elevi dacă v... vrea și tu vei găsi destule flori sălbatice să p... pictezi pentru o viață. Dar d... dă-mi o săptămână înainte.

Ea nu se mișcase și nu o făcu nici acum.

— Sau, dacă trebuie să pleci a... astăzi, zise el, atunci d... dă-mi voie să te duc la Candlebury acum. Nu voi r... rămâne dacă tu nu vrei. Nu mă voi apropia niciodată de acel loc dacă nu mă inviți tu. Agnes?

— Încă o iubești? Întrebă ea.

El expiră zgomotos, își lipi capul de tocul ușii, încrucișă brațele și privi în sus.

— Chestia a... amuzantă este, zise el, și cred că *trebuie* să fie amuzant pentru că nu are sens deloc... chestia amuzantă este că nu sunt s... sigur că am iubit-o vreodată. Adică, vreau să fiu onest cu tine, căci cred că este singura mea șansă. Trebuie să o fi iubit, nu? Dar nu-mi p... pot aminti cum a fost sau ce am simțit. Și când am văzut-o din nou, în ziua în care am sosit noi doi, nu am ș... știut dacă am iubit-o sau am urât-o. Nici când am vizitat-o ieri nu știam. Mi-a fost teamă că o iubeam. Dar nu voiam. Nu vreau. V... Vreau să... Vreau să fiu căsătorit cu tine. Vreau să mă simt în siguranță alături de tine. Și n-aș putea părea mai egoist nici dacă aș încerca, nu-i așa? Eu vreau, eu vreau, eu vreau... aș vrea să încerc să te f... fac f... fericită, Agnes. Cred că ar fi bine să fac pe cineva f... fericit. Cred că ar fi cel mai bun sentiment din lume. Mai ales dacă ar fi vorba despre tine. Nu pleca. Dă-mi o șansă! Dă-ne *nouă* o șansă!

Urmă o tăcere îndelungată cât el închise ochii și așteptă decizia ei. Nu avea să își impună autoritatea asupra ei, deși ar fi putut să o facă în calitate de soț al ei, bănuia. Dacă trebuia să plece, atunci el avea să o lase să plece. Chiar și cu diligența dacă asta alegea ea.

Și, Dumnezeu, nici măcar nu putea să o asigure că nu o mai iubea pe Velma - sau că o iubise vreodată. De ce naiba îi dăduse drumul medicul de la Penderris în lumea asta nebănuitoare? Era un nebun în libertate.

— Este o suferință îngrozitoare, zise ea moale, să fii abandonat de cineva care iubește pe altcineva mai mult decât pe tine. O suferință, un gol și o hotărâre de a nu mai da niciodată cuiva această putere.

Pentru o clipă, el fu uluit, apoi își dădu seama că ea vorbea despre mama ei, care își părăsise propriii copii pentru a fi cu amantul ei.

— Căsătoria cu William mi-a adus pace și liniște, zise ea.

— Eu nu sunt William.

Ea se uită la el, cu ochii încă goi, până când se încrețiră subit la colțuri, și ea râse cu un amuzament real.

— Aici, nu încape îndoială, zise ea.

— Rămâi, o îndemnă el. Te poți decide mai târziu să mă părăsești, Agnes, și nu te voi o... opri, dar nu te voi părăsi niciodată. Niciodată. Jur!

Știa și el că nu de părăsirea la propriu se temea ea însă, ci de abandonul emoțional – el iubind-o pe Velma, în loc să o iubească pe ea. Dumnezeu, nu se gândise niciodată la Agnes în termeni de *iubire*. Iubirea – iubirea romantică, adică – îl făcea să se simtă mereu rău, deși habar n-avea de ce. Hugo o iubea pe Lady Trentham, și nu era nimic dezgustător la ceea ce simțeau unul pentru celălalt. Același lucru era valabil la Vincent și soția lui, la Ben și a lui. De ce nu putea să fie valabil și pentru el?

Ea se uita ferm la el; zâmbetul îi dispăruse.

— O săptămână, zise ea într-un final.

El își sprijini din nou capul de tocul ușii și închise ochii pentru scurt timp.

— Mulțumesc, șopti.

— Du-te să dormi, Flavian, zise ea. Ești extenuat.

— N... Nimic nu te ține treaz cum te ține faptul că s... soția ta de o săptămână îți spune că te p... părăsește, zise el.

— Ei bine, ea nu te va părăsi. Cel puțin, nu pentru încă o săptămână. Dar, dacă rămân, Flavian, atunci le voi vizita pe Lady Hazeltine și pe Lady Frome, de preferat în după-amiaza asta, dacă sunt acasă.

El se încruntă.

— O vei lua pe m... mama mea cu tine? Sau pe m... mine?

— Pe niciunul, zise ea.

El continuă să stea încruntat și și-l imaginează pe Daniel intrând în groapa cu lei. Ceea ce era un mod ciudat de a se gândi la casa familiei Frome.

— O voi lua pe Madeline, de dragul conveniențelor, zise Agnes, din moment ce nu suntem în provincie. Ar fi

foarte rău pentru aristocrație dacă m-aș duce singură, nu?

— Foarte, zise el.

— Sper să fie acasă, zise ea, și sper să fie singure. Avem de purtat o discuție pe față.

El își dădu seama că se căsătorise cu o femeie curajoasă, așa liniștită și rezervată cum părea. O astfel de vizită avea să fie, cu siguranță, incredibil de dificilă pentru ea.

— Du-te să dormi, îl îndemnă ea.

— Da, doamnă.

El părăsi dormitorul ei, îndreptându-se spre al său.

Sună după valetul lui când ajunse acolo.

*

În vreme ce Agnes, cu o Madeline din nou fericită, tropăind în tăcere alături de ea, se îndrepta spre Portman Place și căuta numărul corect al casei, spera cu ardoare că doamnele *erau* acasă și fără alți vizitatori, în același timp, și chiar irațional, spera cu ardoare că aveau vizitatori.

Majordomul nu știa, dar urma să se ducă să vadă. În mod normal, pe Agnes ar fi amuzat-o că majordomul unei case declara că nu știa cine era în casă, dar de data asta ea doar își încrucișa degetele de la ambele mâini și își zise confuză: „Să fie acasă. Să nu fie acasă”.

— Ar fi putut să vă roage să luați loc cât așteptați, zise Madeline. Un bădăran, cu toată aroganța lui.

Agnes nu răspunse.

Doamnele erau acasă, deși Agnes văzu de cum fu introdusă în salon că erau îmbrăcate pentru a ieși. Probabil curiozitatea le determinase să decidă să o primească în clipa când majordomul le informase de sosirea ei.

Amândouă erau îmbrăcate elegant și la modă. Agnes nu era. În cursul dimineții, mai sosiseră câteva haine de la *madame* Martin, și Madeline îi alesese una dintre ținutele de plimbare când aflase că stăpâna ei urma să facă o vizită după-amiaza. Dar nu o contrazisese când Agnes îi spusese că prefera să arate ca ea însăși. Fata o privise perspicace,

Încuviințase iute din cap și scosese o rochie veche, care oricum fusese periată și proaspăt călcată, așa că arăta cu cel puțin doi ani mai nouă decât era.

— Lady Ponsonby, ce încântare, zise Lady Frome, zâmbind și indicându-i cu o mână lui Agnes să ia loc. Dar soacra dumneavoastră nu a venit?

Între timp, contesa traversase grăbită încăperea, cu un zâmbet de bun venit cald pe față și cu ambele mâini întinse.

— Ce amabil să veniți în vizită, zise ea. I-am spus mamei ieri, după ce v-am întâlnit la biblioteca Hookham, că sper că vom deveni prietene apropiate și dragi, nu doar vecine. Nu-i așa, mamă? Și iată-vă aici chiar a doua zi. Dar fără Flavian?

Agnes oferă doar mâna dreaptă, și contesa o strânse, apoi se așezară toate.

— A fost alegerea mea să vin singură, zise ea.

Ambele doamne se uitau nerăbdătoare la ea.

— Doream să clarific, zise Agnes, adresându-se doamnei mai în vârstă, că regret stânjeneala provocată de apariția mea neașteptată în oraș ca soție a lui Flavian. Nu a fost niciodată intenția mea să rănesc pe cineva.

Lady Frome arăta stânjenită.

— Cu siguranță, am fost surprinși, spuse ea. La fel au fost, desigur, și Lady Ponsonby, și Marianne. Ne-am scurtat vizita pentru că prezența noastră în salonul vostru ar fi fost o intruziune în ceea ce era clar o chestiune de familie. Sper că nu v-am ofensat că am plecat așa grabnic. Eu nu aș vrea să existe resentimente între familiile noastre pentru nimic în lume. Suntem vecini, știți. Dar, de fapt, normal că știți. Familiile noastre s-au înțeles mereu bine.

Era un răspuns elegant, și Agnes o plăcu instinctiv pe femeie. Pentru o clipă, fu tentată doar să zâmbească și să schimbe subiectul și să mai rămână o perioadă decentă de timp înainte de a pleca. Dar abandonează oarecum reticentă ideea. Venise să vorbească deschis, și, dacă nu o făcea acum, nu avea să o facă niciodată, și o rană comună avea să se infecteze dincolo de suprafața tuturor viitoarelor lor

relații.

Destule fuseseră reprimăte în viața familiei ei ca ea să-și dorească să evite să se întâmple asta și în căsătoria ei.

— Sper ca familiile noastre să rămână în termeni buni, cum au fost mereu, doamnă, zise Agnes. Dar întâi trebuie să vorbim despre ce amenință să fie o situație jenantă. Cred că a fost foarte trist pentru voi toți, și pentru dumneavoastră în mod special, Lady Hazeltine, când fostul Lord Ponsonby – *David*, adică – a considerat că este prea bolnav pentru a continua planurile de căsătorie încurajate de ambele familii. Adică, cred că a fost foarte trist pentru dumneavoastră când v-a eliberat.

Contesa deveni cam palidă.

— Am ținut mult la el toată viața mea, spuse ea, și tânjeam să mă căsătoresc cu el și să-i ofer un pic de fericire, chiar dacă era clar că nu avea să trăiască mult. Dar el a fost așa prostesc de nobil și nu a vrut să mă lase să fac asta. Am implorat și am plâns, dar a fost inutil. Nu m-a vrut. A insistat să fiu liberă pentru a mă căsători cu cineva care să aibă viața înaintea lui, cu cineva pe care eu să-l iubesc. Deși eu îl iubeam pe el.

Părea destul de sinceră.

— A fost cel mai drag și dulce tânăr, zise Lady Frome. Sunt sigură că a iubit-o foarte mult pe Velma, dar, când s-a decis că ar fi egoist să o lege de un om muribund, nu l-am putut face să se răzgândească.

— Probabil a părut o pedeapsă dublă, continuă Agnes, adresându-se acum contesei, când Flavian a fost așa grav rănit în peninsulă, după ce v-ați transferat iubirea asupra lui și v-ați sărbătorit logodna cu el.

Lady Hazeltine își mușcă buza și păru afectată.

— V-a spus, zise ea. Dar presupun că era inevitabil. Cineva v-ar fi spus mai devreme sau mai târziu. Eram îndrăgostiți, Lady Ponsonby. Nu voi nega, chiar dacă Flavian o face. Voi merge și mai departe. Am ținut la David și mi-am dorit mai mult decât orice să mă căsătoresc cu el și să-l fac fericit. Dar pe Flavian l-am iubit. Așa cum el m-a

adorat. Ne iubeam fără speranță cu ani înainte ca David să ne elibereze. Da, și el a făcut-o pentru *că* știa că ne iubeam și el ne iubea. A fost cel mai drag dintre oameni.

— Scumpo... Lady Frome avea un ton plin de reproș. Nu este...

— Nu, mamă, spuse fiica ei, cu două pete de culoare înflorindu-i pe obraji, cu ochii scăpărând, ar trebui să știe adevărul, din moment ce ea a deschis subiectul. Eu nu aș fi spus un cuvânt dacă nu ar fi făcut-o ea. Flavian era nebun când l-au adus acasă, Lady Ponsonby. Nu mai cunoștea pe nimeni sau nimic. Era violent. Era un pic mai bine decât un animal sălbatic. Medicul lui ne-a informat pe toți că nu va fi niciodată mai bine, că mai devreme sau mai târziu avea să fie închis într-un azil, unde nu avea să poată răni pe nimeni în afară de el însuși. Ce era să fac? Era mai rău decât dacă ar fi murit. Iar Leonard era îngrozitor de afectat și el. Era cel mai bun prieten al lui Flavian și se tot învinovățea că plecase de pe front cu câteva luni înainte ca Flavian să fie rănit și îl lăsase singur – de parcă dacă el ar fi rămas ar fi putut evita cumva dezastrul. Era distrus. Amândoi eram. Și ne-am îndreptat unul spre celălalt pentru alinare. Ne-am căsătorit. Dar nu l-am iubit niciodată – și nici el pe mine. Într-adevăr, cred că am ajuns să ne urâm.

— Velma, scumpo, pleda mama ei, nu trebuie să spui așa ceva. Nu către Lady Ponsonby. Nu este amabil.

— Poate ar fi ieșit ceva din căsătoria noastră dacă Flavian nu ar fi început să-și revină, continuă Lady Hazeltine, ca și cum mama ei nu ar fi vorbit. Dar Leonard nu s-a iertat niciodată, și eu... Ei bine, ar fi trebuit să aștept mai mult.

Agnes se simțea rău. Poate că ieri la bibliotecă se înșelase. În acel moment, crezuse că existase o notă de cruzime și de invidie în cuvintele contesei.

— Și acum, zise Lady Hazeltine, chiar când aș fi putut repara lucrurile, am fost tratată ca și cum în toți acei ani am fost necredincioasă și lipsită de inimă. Și am devenit obiectul unei răzbunări crude. A fost justificat, Lady Ponsonby?

„Nu”, se gândi Agnes. Oh, nu, nu se înșelase.

— Scumpo. Lady Frome era tulburată. Nu este vina lui Lady Ponsonby.

— Amărăciunea dumitale este de înțeles, Lady Hazeltine, zise Agnes. În acest moment însă, nu va realiza nimic. Dumneata și Flavian v-ați iubit în urmă cu mulți ani, dar oamenii se schimbă. El s-a schimbat, și îndrăznesc să spun că și dumneavoastră, și vă veți reveni din dezamăgire și veți fi chiar recunoscătoare că nu mai sunteți legată de trecut. Flavian s-a căsătorit cu mine săptămâna trecută pentru că a vrut să o facă, și eu m-am căsătorit cu el din același motiv. Este un fapt împlinit.

— Este clar că nu ați iubit niciodată, zise contesa cu un zâmbet trist. Adevărata iubire nu moare, Lady Ponsonby, sau nu-și revine după dezamăgire. Nu este afectată de trecerea timpului.

Agnes oftă.

— Vă doresc să fiți bine, zise ea. Vă doresc să fiți fericită pe viitor. Și îmi doresc relații pacifiste și amiabile între familiile noastre. Dar nu voi permite să fiu făcută să mă simt o femeie cu care soțul meu s-a căsătorit doar pentru că a vrut să-și pedepsească o fostă iubire. Nu voi tolera să fiu văzută ca fiind *cealaltă* femeie dintr-o poveste tragică de iubire. S-a căsătorit cu mine, Lady Hazeltine. Și, mai important, în ceea ce mă privește, eu m-am căsătorit cu el – și eu contez. Și eu sunt om.

Se ridicase în timp ce vorbea și își luase poșeta, pregătindu-se să plece. Picioarele nu-i erau mai stabile, dar vocea nu-i tremurase.

Celelalte doamne se ridicară și ele.

— Vă asigur, Lady Ponsonby, că vă dorim numai fericire, zise Lady Frome cu aparentă sinceritate. Și vă mulțumesc că ați venit în vizită. A fost un lucru curajos, cu atât mai mult cu cât ați venit singură. Eu abia aștept să fim vecine.

— Și eu vă doresc numai bine, zise contesa. Deși cred, Lady Ponsonby, că veți avea nevoie de toate urările de bine pe care le puteți primi.

Agnes încuviință din cap și plecă.

La început, merse spre casă în pas alert, cu Madeline pe urmele ei, dar, după câteva minute, se calmă și încetini pașii la un ritm mai demn de o lady. Nu era sigură că reușise mare lucru cu vizita în afară de a se supăra îngrozitor. Dar nu-i părea rău că se dusesse. Detesta situațiile în care oamenii nu-și discutau problemele. Măcar, dacă trebuia să existe malițiozitate și dușmănie între ea și contesa de Hazeltine – și bănuia că trebuia să existe –, atunci era mai bine ca motivele să fie scoase la lumină.

După ce mama ei plecase, nu se spusese nimic. Nimic. Vreodată. Într-o zi, un copil de cinci ani avea o mamă frumoasă, plină de viață și veselă alături de ea, și în ziua următoare mama nu mai era și nici nu avea să mai apară. Nici explicație nu fusese dată vreodată. Agnes fusese nevoită să pună cap la cap puținul pe care-l știa din frânturi de conversații pe care le auzise de-a lungul anilor.

Și astfel suferința, sentimentul de abandon mocniseră. Poate că asta s-ar fi întâmplat oricum, dar suferința ar fi fost diferită. Sau așa crezuse ea mereu. Poate că nu. Poate că suferința era doar suferință.

Plănuise să fie deja în diligență la ora asta, în drum spre Dora. După doar o săptămână de căsătorie. Ce umilintă îngrozitoare ar fi fost asta. Fusese, în schimb, de acord să mai stea o săptămână și apoi, poate, să meargă la Candlebury Abbey în loc de Inglebrook.

Încă o săptămână. Să pună cap la cap piesele unei căsnicii. Sau să o încheie. Dar sentimentul de înfrângere din ultimul gând o făcu să se simtă plină de furie.

Să fie... Oh, care era cel mai rău cuvânt la care se putea gândi? *Blestemată* să fie dacă avea să renunțe la căsătoria ei după două săptămâni doar pentru că Flavian iubise cândva o femeie frumoasă care alesese ciuda în locul demnității stoice când el se căsătorise cu ea. Să fie... Ei bine, să fie *dublu* blestemată.

Iată!

El voia să ofere mariajului lor o șansă.

Bine, atunci. Și ea. Mai mult decât o șansă. Avea să

facă să meargă *mariajul* lor. Da, da, are să reușească asta.

capitolul 19

Flavian nu dormi, nici nu încercă. Avea o săptămână. Șapte zile. Nu avea de gând să irosească nici măcar o oră din câte avea pentru a-și face somnul de frumusețe. Problema era că nu știa ce să facă pentru a o convinge pe Agnes să rămână cu el, în afară de a face dragoste cu ea noapte și zi. Măcar la asta se pricepea. Sau, de fapt, se pricepeau *amândoi*.

Nu credea că doar sexul avea să o convingă să rămână.

Nici măcar nu era sigur că ea avea să îi permită să se apropie de patul ei în următoarele șapte zile sau nopți. Și apoi, sexul bun s-ar putea să o convingă să *nu* rămână. Avea credința aceea alarmantă că pasiunea trebuie stârpită din viața ei dacă voia să păstreze un oarece control asupra propriei vieți. Toate din cauza mamei ei.

Îi ceru valetului său să-i pregătească o baie. Se simți un pic mai bine după ce fu curat, în haine proaspete și bărbierit. Se și gândise. Nu găsisese niște soluții pe termen scurt, și de asta avea el nevoie, dar măcar putea face ceva. Se întoarse în bibliotecă, se așeză la birou și scrisese două scrisori – nu era activitatea lui preferată nici în vremuri mai bune. Dar erau necesare și restante. Nu prea avea cum să-și viziteze socrul, din moment ce, pentru a face asta, ar fi trebuit să plece din Londra și să-și piardă prețioasa săptămână. Același lucru era valabil și pentru cumnatul său. Era o curtoazie să le scrie amândurora. Mai mult de atât, avea câteva întrebări pentru ei și spera ca măcar unul din ei să fie mai comunicativ cu el decât fuseseră vreodată cu Agnes.

După ce scrisese scrisorile, le închise, puse timbre și le lăsă în grija majordomului său. Flavian porni spre clubul White's, pe de o parte, pentru că nu se putea gândi unde în

altă parte să se ducă, din moment ce Agnes avea alte planuri pe durata zilei și el nu era implicat în ele, dar, pe de altă parte, în speranța că ar putea găsi pe cineva căruia să-i adreseze câteva întrebări discrete. Poate putea face ceva.

Mai mulți domni îl salutară când ajunse. Li s-ar fi putut alătura pentru tot restul zilei și pentru o bună parte a nopții dacă ar fi vrut, în ciuda faptului că jumătate din aristocrație încă aștepta să treacă Paștele ca apoi să vină la Londra. Majoritatea era cam de vârsta lui, dar asta nu îl ajuta astăzi. Și își dădu seama, când se așeză în camera de lectură și acordă un pic de atenție ziarelor de dimineață, că nu-i cunoștea suficient de bine pe domnii mai în vârstă.

Doi dintre unchii lui și un văr sosiră împreună și îl salutară cu un umor sincer, lovindu-l peste spate și strângându-i mâna, vorbind și râzând. Deloc surprinzător, atraseră atenția și încruntarea celorlalți din încăpere, care își citiseră liniștiți ziarele până atunci.

Flavian află că unchiul Quentin și unchiul James tocmai sosiseră în oraș, cu mătușile și toți verii de a căror existență pretindeau că erau responsabili. Unul dintre ultimii, vărul Desmond, cel mai mare fiu și moștenitorul unchiului James, zâmbea mulțumit să vadă pe cineva cam de aceeași vârstă cu el. Doi dintre copiii, câte unul de la fiecare văr, erau fete, aveau 18 ani și erau gata de măritiş, deci fusese nevoie să vină în capitală suficient de devreme cât să facă un munte și jumătate de cumpărături, toate fiind absolut necesare, după spusele mătușilor, și toate sărăcindu-i pentru următoarea jumătate de secol, după spusele unchilor.

Flavian își însoți rudele spre salonul de cafea, unde puteau discuta fără a atrage muștrări din partea cititorilor de ziare.

Tocmai auziseră despre căsătoria lui Flavian, și ambii unchi se arătară încântați că în sfârșit dădea dovadă de rațiune, deși se zvonea că se căsătorise cu o necunoscută. Lucrul putea fi ușor remediat, desigur, făcând-o *cunoscută* fără prea multe adăugiri, treabă cu care mătușile aveau să fie foarte fericite să ajute. Unchii mureau de curiozitate.

Cine era norocoasa doamnă, eh? Sau mirele era cel norocos?

Unchii erau gemeni. Vorbeau în tandem, deseori unul începând o propoziție și celălalt completând-o, astfel încât aveai tendința să rotești capul ritmic între cei doi.

Ultima serie de întrebări se termină cu hohote sincere de râs.

Flavian se relaxă, mulțumit să-și vadă din nou o parte dintre membrii familiei. Le explică faptul că Agnes era o văduvă care locuise cu sora ei necăsătorită în satul de lângă Middlebury Park, unde el tocmai petrecuse trei săptămâni cu prietenii. Avu griji să adauge că o întâlnise cu șase luni în urmă, astfel încât curțarea și căsătoria să nu pară chiar aventura furtunoasă pe care o considerau, fără îndoială, oamenii.

— Dar, Flave, eu zic, spuse Desmond, că s-ar putea să fie un pic de necaz mocnind în jurul lui Lady Ponsonby. Bănuiesc că ai auzit?

— Eh? zise unchiul James.

— Care-i ăla, Des? întrebă unchiul Quentin.

Flavian doar se uită curios la el.

— Aseară a fost o mică petrecere la Lady Merton, zise Desmond. Bidulph și Griffin m-au târât acolo cu ei. A fost mortal de plictisitor, de fapt. Dar nunta ta pare să fie o veste importantă și o surpriză pentru unii fix când a revenit în oraș contesa Hazeltine. A fost și ea acolo aseară, deși au avut grijă să nu bârfească în fața ei. Arată la fel de fermecătoare ca de obicei, apropo. Ai văzut-o, Flave?

— Care era acea p... problemă? întrebă Flavian.

— Se pare că mama lui Lady Ponsonby nu a fost cum ar fi trebuit să fie, zise Desmond. A fugit cu un amant, să știi, și soțul ei – Debbins, parcă era? — a divorțat de ea. Trebuie să ai grijă, Flave, dacă este adevărat – sau chiar dacă nu este, oricum. Este destul de ciudat că soția ta este o necunoscută, dar dacă este văzută și ca fiind nu prea respectabilă...

Nu-și termină gândul, poate pentru că văzu expresia de pe chipul vărului său.

Cine știa? Flavian își scotoci mintea. Cine știa? Le spusese cine era ea mamei lui, lui Marianne și lui Oswald. Spusese cum se numea tatăl ei și răposatul ei soț. Dar nu menționaseră nimic despre vechiul scandal. El nu spusese nimănui și era sigur că nici Agnes. Nu spusese altcuiva cine era tatăl ei.

„Cu excepția familiei Frome. Și Velmei.”

Aproape o auzea pe Velma întrebându-l cine era Agnes și pe el răspunzând.

„Este fiica unui domn Debbins din Lancashire.”

Motivul pentru care venise aici în această dimineață părea dintr-odată urgent. Și își dădu seama că ambii săi unchi aveau vârsta potrivită pentru a-l ajuta cu răspunsuri. Ambii petrecuseră mult timp la Londra sau într-unul din locurile la modă, dar și la casele lor din provincie, și erau mereu o mină de informații, vești și bârfe. Și ce nu știau unchii ar fi putut foarte bine să știe mătușile.

— Dacă cineva d... dorește să știe dacă s... soția mea este respectabilă, zise el, mă p... poate întreba pe m... mine.

Desmond se retrase și ridică ambele mâini, cu palmele în afară.

— Eu doar îți zic ce se șoptea azi-noapte, Flave, zise el. Nu era mare lucru, dar știi cum bârfele alimentează flăcările și celor mai mici focuri.

Și Velma fusese la petrecerea de aseară.

— Își amintește vreunul din voi despre acest divorț? Își întreabă el unchii. Un Debbins din Lancashire. În urmă cu vreo douăzeci de ani.

— Divorț, zise unchiul James. Printr-un act al parlamentului, te referi? Un pic cam drastic din partea socrului tău, Flavian. Ar fi costat cât răscumpărarea unui rege și ar fi fost groaznic de public. Urât și pentru copiii lui. Și ea era soacra ta? Ce ghinion, băiete! Nu-mi amintesc. Tu, Quent?

Unchiul Quentin își plantase un cot pe masă și bătea darabana în propriii dinți.

— Îmi amintesc de bătrânul Sainsley, care a divorțat

de nevasta lui pentru adulter când toată lumea știa că era o acuzație falsă, zise el. Ea începuse să vorbească urât despre cele trei amante ale lui și toți copiii din flori pe care-i susținea financiar. Asta a fost cu vreo, oh, zece, cincisprezece ani în urmă. Îți amintești, James?

— A fost cu atâta timp în urmă? Întrebă James. Da, bănuiesc că da. Îmi amintesc...

Desmond schimbă o privire tristă cu Flavian. Unchiul nu puteau fi niciodată grăbiți.

— Havell, zise dintr-odată unchiul Quentin, lovind cu mâna pe masă și făcând cafeaua unchiului James să se împrăștie în farfurioară. Sir Everard Havell, cel pe care toată lumea îl numea băiatul frumos datorită zâmbetului său. Avea dinți albi perfecți.

— Îmi amintesc, zise unchiul James. Doamnele obișnuiau să leșine doar la un zâmbet al lui.

— A fost obligat să se retragă la țară când a rămas fără fonduri, continuă unchiul Quentin. S-a dus să locuiască împreună cu un unchi ramolit sau cu altcineva care ar fi putut sau nu să-i lase totul. S-a dus să se dea bine pe lângă bătrân, bănuiesc. Și era în Lancashire. De asta sunt sigur. Mi-am zis, bietul de el, să trebuiască să fii închis pe undeva prin Lancashire, dintre toate locurile uitate de Dumnezeu.

— Nu aveai de ce să-l invidiezi, fu de acord unchiul James.

— A fugit cu nevasta unuia, și soțul ei a divorțat de ea, iar Havell a rămas fără nicio moștenire. Unchiul Quentin se uită triumfător peste masă la Flavian. Asta a fost. Trebuie să fi fost. Nu-mi amintesc numele soțului, dar a fost cam acum douăzeci de ani și a fost în Lancashire. Ar fi o coincidență prea mare dacă ar fi avut loc două astfel de divorțuri.

— Dar Lady Ponsonby nu știe, Flave? Întrebă Desmond.

— Nu dorește să vorbească despre asta, zise Flavian, lăsându-se în scaunul său. Nici măcar nu știe numele bărbatului cu care mama ei a fugit.

— Nu se va mai putea ascunde mult timp, nu-i așa?

Desmond era încruntat. Bârfitorilor nu le va lua mult să afle detaliile, Flave. Dacă unchiul Quent își amintește, și alții o vor face. Asta prevestește necazuri pentru Lady Ponsonby. Și pentru tine.

— Suntem o familie destul de mare, zise James. Și familia din partea mamei tale este aproape la fel de mare.

— Și familiile rămân unite, zise unchiul Quentin.

— Cerul să ne ajute, murmură Desmond.

— Ce s-a întâmplat după divorț? Întrebă Flavian.

— Eh? zise unchiul James.

— Havell a făcut lucrul decent și s-a căsătorit cu doamna respectivă, zise unchiul Quentin. Se zice că era o frumusețe, chiar dacă nu mai era o tinerică și era și mai mare decât el, dacă-mi aduc eu bine aminte. Aristocrația toată le-a întors spatele însă.

— Mai este vreunul din ei în viață? Întrebă Flavian. Și unde locuiau sau locuiesc?

Unchiul Quentin bătu din nou darabana în dinți și unchiul James își frecă bărbia cu o mână.

— La dracu' dacă știu, zise unchiul James. Tu, Quent?

Unchiul Quentin clătină din cap.

— Dar l-ai putea întreba pe Jenkins, zise el. Peter Jenkins. Este cumva rudă cu Havell – văr îndepărtat sau ceva de genul ăsta. S-ar putea să știe.

— Întâmplarea făcea ca Peter Jenkins să ia cina la White's cu niște prieteni. Flavian fu nevoit să mai aștepte o oră și jumătate pentru a-l prinde singur.

*

Agnes era extenuată. Nu că ar fi avut o seară plină. Fusese chiar plăcută, de fapt. Se îmbrăcase cu una dintre rochiile de seară mai puțin elegante și cinase cu Flavian și cu mama lui, apoi stătuse cu ei. În vreme ce ea lucra la o broderie, și soacra ei se ocupase de broderia ei, Flavian citise din cartea *Joseph Andrews* a domnului Fielding, un pamflet amuzant despre *Pamela* lui Samuel Richardson, care nu prea îi plăcuse lui Agnes când o citise, în urmă cu

câțiva ani.

Citise bine și cu foarte puține bâlbâieli. Și când închisese în sfârșit cartea și o așezase pe masa de lângă el, își sprijinise capul într-o mână și se uitase la Agnes cum cosea, cu o expresie care ar fi putut să fie de mulțumire sau afecțiune – ori simplă oboseală. Până la urmă, noaptea trecută el nu dormise, și ea se îndoia că dormise în această dimineață.

În seara următoare, erau invitați acasă la Lord Shields pentru o petrecere improvizată cu familia și prietenii. Flavian zisese că o parte dintre rudele lui sosiseră în oraș și erau dornice să o cunoască. Agnes era un pic îngrijorată de cuvântul *petrecere* care apărea în invitația lui Marianne, dar văduva îi amintise că în oraș nu erau prea mulți aristocrați veniți așa devreme în timpul anului. Oricum, dacă rămânea cu Flavian – și *avea* să rămână –, trebuia să cunoască aristocrația mai devreme sau mai târziu.

Avea să o lase pe Madeline să-i aleagă cea mai potrivită rochie de seară.

Acum, era îmbrăcată într-o cămașă de noapte nouă. Nu era nici pe departe la fel de îndrăzneată și de revelatoare cum erau unele dintre celelalte alese. Îi acoperea umerii și partea superioară a brațelor și o mică parte din piept și, în ciuda, fineții materialului, era opacă. Nu avea deloc tendința de a se lipi, deși, după spusele lui Madeline, asta ar fi trebuit să facă pentru a-i scoate în evidență frumoasa siluetă.

Nu era sigură că altcineva în afară de Madeline urma să o vadă în cămașa ei de noapte. Când fusese de acord în această dimineață să dea o șansă căsniciei lor timp de o săptămână, ea și Flavian nu discutaseră despre cum avea să fie căsnicia lor în această săptămână. Nu știa dacă Flavian intenționa să vină la ea și nici dacă ar trebui să se ducă ea să îl caute în seara asta cum făcuse noaptea trecută – dacă nu venea, adică.

Nu ar fi trebuit să vrea ca el să vină. Fusese chiar foarte furioasă pe el. Nu furioasă la modul în care o ceartă bună s-ar putea soluționa, ci furioasă într-un mod ce nu se

putea remedia, furioasă din cauza sentimentului că fusese folosită cu cruzime și că pasiunea pură o transformase într-o victimă dornică. Faptul că era îndrăgostită de el fusese de-a dreptul irelevant. De fapt, acest lucru o făcuse mai hotărâtă să exercite ceva control asupra vieții ei, să acționeze cu capul, nu cu inima – și nu cu poftele corpului ei.

Dar, de-a lungul zilei, se gândise mult. Și își amintise multe.

Stătea pe marginea patului când el veni. Bătu la ușă, așteptă o clipă – ea nu-l invită înăuntru – și intră. Rămase acolo, în cămașa lui de noapte, care era strânsă în jurul taliei, arătând superb cu părul lui blond un pic ciufulit. Ea simți un junghi în sâni și speră că, în lumina slabă a lumânărilor, el nu putea să vadă evidența prin cămașa ei de noapte.

— Ai de gând să arunci cu un p... papuc în capul meu? întrebă el.

— Probabil aș rata și m-aș simți prost, replică ea.

El își încrucișă brațele și își înclină un pic capul spre dreapta.

— Deci va fi o *căsătorie* de șapte zile, nu-i așa? întrebă el.

— Oh, nu ai să scapi așa ușor, zise ea. Va fi o căsătorie pentru totdeauna, Flavian. Te-ai căsătorit cu mine. Nu contează de ce ai făcut-o. Te-ai *căsătorit* cu mine, și ai face bine să respecti acest angajament. Nu-ți voi permite să nu o faci. Și eu m-am căsătorit cu tine. Nu contează de ce am făcut-o. La bine și la rău, suntem căsătoriți. Oamenii se căsătoresc din tot felul de motive. Nu acelea contează. Contează ce *fac* cu căsniciile lor. Vom face ca această căsnicie să fie una bună. *Amândoi*.

Sfinte Cerule, de unde veniseră toate *astea*? Inima ei bătea așa tare, că aproape o surzea.

El nu se mișcase sau nu-și schimbase poziția. Dar pleoapele lui îi acoperiseră pe jumătate ochii, și gura i se curbă un pic în sus la colțuri. Și o privea intens.

— Da, *doamnă*, zise el moale și avansă spre ea.

Și așa făcură dragoste – cu rezerve, dulce, lent și apoi, la final, cu o grabă urgentă. Când terminară, ea stătea întinsă pe spate pe pat, fără noua și minunata ei cămașă de noapte, cu Flavian greu deasupra ei. Amândoi erau fierbinți, transpirați și relaxați. Picioarele ei erau întinse de o parte și de alta a lui. El era încă în ea. Respira profund și constant. Ea era aproape să adoarmă. În curând, el avea să se trezească și să se dea jos de pe ea cu o scuză șoptită, dar pe ea nu o deranja micul disconfort al greutateii lui. Nu ar fi deranjat-o dacă ar fi cu ea toată noaptea.

Ea se gândi că unele lucruri nu pot fi oprite odată ce li s-a permis să înceapă. Pasiunea nu putea. Se căsătorise cu el în mare parte pentru că-l dorise. Dar faptul că-l avusese în noaptea nunții nu-i diminuase apetitul decât temporar. De fapt, avusese chiar efectul opus. Îl dorea din ce în ce mai mult.

Era profund căsătorită cu el – ce gând ciudat!

Dar nu pasiunea era de învinovățit, se gândi ea, ci ceea ce făceau oamenii cu viața lor. Dacă l-ar fi cunoscut pe Flavian cât era încă măritată cu William, nu ar fi cedat în fața atracției față de el. Știa că nu ar fi făcut asta. Ceea ce era un alt gând ciudat când era pe cale să adoarmă și era satisfăcută de pasiune.

— Mmm, zise Flavian la urechea ei, gâdilând-o cu respirația. Nu sunt o cuvertură chiar ușoară, nu-i așa? Îmi pare r... rău.

Se desprinsese de ea și se rostogoli alături, cu brațul de sub el lipind-o de el din cap până în picioare. „Ce creație superbă e corpul masculin”, se gândi ea, relaxându-se lângă el și adormind. „Acest corp masculin, oricum.”

*

Flavian se trezi cu o durere înfiorătoare de cap și cu nevoia panicată de a-și vărsa nervii pe tot ce era în jurul lui. Se ridică din pat, bâjbâi pe jos după halat, îl legă în jurul taliei și se târî spre fereastră. Trase draperiile larg și apucă cadrul ferestrei pe ambele părți înainte de a-și lipi fruntea

de geam.

Privi în întunericul de afară și își număra respirațiile. Strânse mai puternic. Nu îndrăznea încă să dea drumul ramei. Ar fi putut să înceapă să împartă pumni în jurul lui dacă făcea asta. Se simțea ca și cum cineva bătea toba în capul lui, deși durerea se diminua treptat.

Ce dracu'...?

Își aminti că necazul pândea.

Și că fusese aproape fericit când adormise. Ea hotărâse să rămână alături de el, să facă să funcționeze căsnicia lor. Făcuseră dragoste, și el fusese fericit.

Cu necazul în pândă.

Provocat, era aproape sigur de asta, de Velma. Se apucase să facă săpături și găsisese aur. Dar părea ceva așa nefiresc ei. Ea era toată dulce și luminoasă.

Toba bătu din nou în interiorul capului său.

— Flavian? Vocea se auzi chiar din spatele lui. Ce este?

O trezise. Dar, la naiba cu totul, era surprinzător?

Strânsoarea lui asupra ramei ferestrei se încordă din nou, și închise ochii.

— Nu am putut să dorm, zise el. Du-te î... înapoi la somn. Vin și cu repede!

Îi simți mâna așezându-se pe spatele lui, între umeri, chiar sub gât. Se încordă pentru o clipă. Și apoi o ușă se deschise în mintea lui. Și el își dădu seama că asta-l trezise. Memoria dăduse buzna peste el – un întreg set de amintiri care nu-i fuseseră accesibile ani în șir, și astfel nici nu-și dăduse seama că ceva lipsea.

— Dumnezeuule! zise el.

— Ce este? îl întreabă Agnes din nou. Ce te-a făcut să simți așa panică? Spune-mi! Sunt soția ta.

— A complotat și a mințit, zise el, și i-a frânt inima.

Urmă o scurtă tăcere.

— Lady Hazeltine? întreabă ea.

— Da, Velma, zise el. A î... început în anul când aveam 15 ani amândoi.

Își coborî brațele și se întoarse de la fereastră. Agnes

purta din nou cămașa ei de noapte, una nouă, subțire și drăguță. În cameră era frig. El se duse în garderobă și găsi în întuneric un șal de lână. Îl aduse înapoi, i-l puse pe umeri și o conduse înapoi la pat. Se așezară amândoi pe marginea acestuia, și îi luă una din mâini în a lui. Strânse cealaltă mână într-un pumn și îl frecă peste frunte.

— Mi-am pierdut o mare parte din memorie, zise el. Și apoi, a r... revenit și m-a trezit – și s-a închis la loc. Așa se î... întâmpla și pe vremea cât eram încă la Penderris. Acum, nu mai este așa des. Mereu am crezut că mi-am amintit totul.

— Ți-ai reamintit din nou? îl întreabă ea, întorcându-se ușor spre el ca să-i poată ține mâna cu ambele mâini.

Da, era acolo. La vedere. Nu urma să se retragă.

— Len – Leonard Burton, prietenul meu de la școală, care a devenit mai târziu contele de Hazeltine – nu v... venise să stea la noi în acea vară, cum făcea de obicei, spuse el. Fusese nevoit să meargă în Northumberland, pentru un eveniment în familie. Nu-mi amintesc ce. Marianne tocmai își făcuse debutul și plecase la o petrecere cu m... mama noastră. David stătea în casă sau prin preajmă în cea mai mare parte a timpului. Nu avea energie pentru mai mult. Așa că eu hoinăream singur prin parc – călărind, înotând, pescuind, făcând orice aveam chef. Eram ușor de mulțumit. Mereu îmi făcea plăcere doar să fiu acasă.

— Și ai vizitat reședința Farthings? întreabă ea.

— Nu cred, zise el. Nu ca s-o văd pe Velma, dacă la asta te referi. Nu am fost niciodată p... prieteni adevărați, poate doar când eram foarte mici. Ea era fată. Se încruntă la picioarele lui goale, întinse în fața lui. Dar ea venea la Candlebury, zise el. Ca să-l vadă pe David, pretindea mereu. Aveau să se logodească oficial când ea urma să împlinească 18 ani și să se căsătorească la 19 – așa planificaseră ambele perechi de părinți de când ea era încă în leagăn. Nimeni n-a pus asta vreodată la îndoială. Nu ar fi trebuit să vină. Eram doar noi doi – eu și David – în afară de servitori, și ea nu venea niciodată cu un servitor sau cu o

servitoare. Venea pe tot felul de căi. Avea un straniu talent de a da peste mine în drumul ei spre casă.

— Era doar o coincidență? întrebă Agnes.

— Așa credeam, zise el. Mereu era atât de s... surprinsă să mă vadă și plină de scuze că mă deranja. Dar mereu rămânea să ne plimbăm sau să stea cu mine. Uneori, petrecea atât de mult timp cu mine, încât nu mai ajungea acasă să-l vadă pe David. Când ajungea însă, el trimitea imediat după o s... servitoare să stea cu ei și apoi după un valet să o conducă înapoi la Farthings. Mie îmi spunea că-i place de David, chiar că-l i... iubea, că t... tânjea să fie suficient de mare să se m... mărite cu el ca să aibă grijă de el. Își aminti cum primele dăți îl enervase faptul că ea îl găsea și că nu-și vedea de drumul ei și nu-l lăsa singur. Dar avea 15 ani, pentru numele lui Dumnezeu. Nu-i trebuise mult... Și apoi, am început să o ating, zise el, și să o sărut, deși ea obișnuia să plângă după și-mi spunea că nu mai trebuie să facem asta vreodată. Din cauza lui D... David. Apoi, într-o după-amiază, am mers mai departe de sărutări. Mult mai departe, dar nu... până la capăt. Și acolo s-a încheiat. Ea a plâns și mi-a z... zis că mă iubește. I-am spus și eu că o iubesc, dar că se terminase, că nu t... trebuia să ne mai vedem așa. Și v... vorbeam serios. Nu puteam să-i fac așa ceva fratelui meu. Știam că o adora. Cred că n... nu am ieșit din casă o săptămână, și apoi m-am dus să stau la un alt prieten de școală, care mă tot b... bătuse la cap să-l vizitez. A trebuit să-l l... las singur pe David, dar îmi era oricum greu să-l privesc în ochi.

— Și toate astea ți le-ai amintit acum? îl întrebă Agnes.

Se încruntă. Velma venise la Candlebury în acea vară pentru că mama lui și Marianne erau plecate, iar David era, mai mult sau mai puțin, închis în casă, și Len era în Northumberland. Venise să-l vadă pe el. David nu era chiar o atracție pentru o fată de 15 ani, mai ales când el avea un frate mai robust și când acel frate urma să fie viconteles Ponsonby de Candlebury Abbey într-un viitor apropiat.

Dar putea fi ea învinovățită pentru un asemenea

complot?

— Nu, zise el. Mi-am amintit asta, și întâlnirile aparent întâmplătoare pe durata următorilor trei ani, și t... tentația. Era o fată adorabilă, și eu eram un băiat plin de p... pofte. Dar data logodnei lor se a... apropia, și D... David era fericit, deși la un moment dat mi s-a confesat că se gândea că p... poate era egoist din partea lui să insiste asupra unei promisiuni făcute de părinții noștri și ai ei cu atât de mulți ani în urmă. Ea susținea mereu că ț... ținea la el, dar doar când erau împreună.

— Ce ți-ai amintit, Flavian? întrebă ea.

El înghiți o dată și încă o dată. Își dădu seama că-i ținea dosul palmei lipit de obrazul ei.

— Când Velma a făcut 18 ani, zise el, și se făceau planuri pentru o petrecere de logodnă și să fie trimis un anunț către ziarele din Londra, David a refuzat dintr-odată să se însoare cu ea. A spus că ar fi nedrept, când el nu se s... simțea suficient de bine cât să-i ofere viața pe care ea o merita. O elibera pentru ași găsi pe altcineva. Spera că avea să se ducă la Londra pentru sezon și avea să încheie o căsătorie s... scilipitoare. Ea era de neconsolat, iar el avea inima frântă. Și mi-am amintit și toate astea.

Ea își lipi buzele de dosul palmei lui.

— Familiile noastre au pus imediat la cale alt plan, spuse el. Păreau u... ușurați, ca și cum erau mult mai f... fericiți cu ideea ca Velma să se mărite cu mine. Și apoi, D... David a v... vorbit în privat cu m... mine. Se cutremură și se ridică pentru a se duce să stea din nou aproape de fereastră. Mâinile lui își găsiră loc în buzunarele halatului. M-a întrebat dacă era a... adevărat, spuse el. Și m-a întrebat dacă o i... iubeam. Și mi-a s... spus că am binecuvântarea lui oricum și că nu va înceta să mă iubească. Deși, a adăugat el ca un soi de g... glumă, dacă ar fi avut un pic mai multă energie, p... poate m-ar fi provocat la duel cu pistoale, la r... răsărit.

Deschise și închise mâinile în interiorul buzunarelor. Agnes nu spuse nimic.

— Ea îi spusese - și îl pusese să jure că avea să

păstreze secretul, zise el. Îi spusese că eu și ea ne i... iubim cu p... pasiune de trei ani și că eram i... iubiți și că eu o asigurasesem că aveam să fim amănți și după ce se căsătorea cu David, dar că ea hotărâse să nu c... continue cu înșelătoria.

Îl i... implorase să o elibereze pentru a se c... căsători cu bărbatul pe care-l iubea.

O putea auzi pe Agnes cum inspiră.

— El a crezut-o? întrebă ea.

— Era dulce și fără viclenii. Sau cel puțin așa am crezut amândoi. Și poate motivele ei erau de înțeles. Era mai mult sau mai puțin prinsă într-un plan de mariaj în care nu avusese nimic de spus. Dar ce a făcut ea a fost... crud. El ar fi eliberat-o și dacă îi cerea asta pur și simplu.

Brațele ei îi cuprinsesă talia pe la spate,. Și obrazul ei se lipi de spatele lui.

— I-ai *explicat*? întrebă ea.

— D... Da, zise el. I-am povestit totul, cum ți-am povestit ție. I-am s... spus că nu v... voiam să mă însor cu ea. Iar *el* mi-a zis că *eu* nu prea voi avea de ales, ținând cont de hotărârea familiilor noastre de a face să se întâmple uniunea. Și că ea cu siguranță urma să aibă grijă să iasă lucrurile cum v... voia ea. L-am i... implorat să-mi cumpere un post de ofițer în armată, și el a fost de acord, deși eram moștenitorul lui și nu ar fi trebuit să mă pun în pericol ca soldat. Și mai rău era faptul că eu plecam la război pe o perioadă nedeterminată, și asta însemna cel mai p... probabil că nu aveam să ne mai vedem niciodată.

— Deci nu o iubeai? întrebă Agnes.

— Aveam 18 ani, zise el. Abia-mi testasem aripile.

— Ea te iubea?

— Nu pot răspunde în locul ei. Mereu a fost ambițioasă. Mereu vorbea deschis despre clipa în care va fi o *vicontesă*, și jumătate din lume va trebui să facă reverențe și să se plece în fața ei și să execute orice poruncă a ei. Tatăl ei este un baronet, dar nu foarte bogat. Ar fi putut să nu se descurce așa bine pe piața căsătoriilor. Deși, până la urmă, s-a măritat cu un conte.

— Prietenul tău?

— Len, zise el. Hazeltine. Da.

Probabil se îndrăgostise de ea, se gândi el, când mersese acasă în permisie, în anul după moartea lui David, nu-i așa? Își lăsase fratele pe patul de moarte pentru a fugi la Londra și a sărbători la extravagantul bal de logodnă pe care familia Frome îl dăduse în onoarea lor. Doar dacă nu...

Se gândi speriat că era posibil ca încă să aibă mari goluri de memorie pe care nici nu le bănuia. Și începea să se întrebe în legătură cu acele săptămâni cât avusese permisie. Era destul de conștient de faptul că nu-și putea aminti motivele comportamentului lui.

Se întoarse către Agnes și o cuprinse în brațe, sprijinindu-și un obraz de creștetul capului ei.

— Îmi pare rău, zise el. Sunt s... sigur că ultimul lucru de care are nevoie o proaspătă soție este să audă în toiul nopții povestea despre relația soțului cu o altă femeie.

— Parte din poveste, zise ea moale. Își înclină capul pe spate și se uită la fața lui, chipul ei fiind slab luminat de la lumina ce intra pe fereastră. Nu-i totul, nu-i așa? Nu-ți amintești totul.

Stomacul lui se agită un pic.

— Problema este că nu-mi pot aminti mereu că nu-mi amintesc – sau că nu-mi pot aminti. Poate în mintea mea încă sunt tot soiul de goluri. Sunt un d... dezastru, Agnes. Te-ai căsătorit cu un dezastru.

— Toți suntem un dezastru. El văzu cum îi sclipesc dinții în întuneric și auzi zâmbetul din vocea ei. Cred că face parte din a fi om.

— Dar nu mulți dintre noi umblă liberi și nelegați, cu capetele ca brânzeturile alea cu găuri m... mari în ele, zise el. Te-ai măritat cu un bărbat care are brânză în loc de cap.

Acum, Agnes râdea. Și, la fel de uimitor, și el.

— Ce aventură, zise ea.

— Vorbește pentru tine. Își coborî capul și-i atinse nasul cu al lui. Se gândi pentru scurt timp să o avertizeze ce stârnise interesul la petrecerea lui Lady Merton. Dar fusese destulă dramă pentru o noapte. Nas rece.

— Inimă caldă, îi răspunse ea.
— Îmi pare rău, spuse el. Îmi pare atât de rău.
— Mie, nu, spuse ea. Vino înapoi în pat și trage cuverturile. Este frig.
— Am ceva mai bun de oferit decât p... păturile, zise el.
— Lăudărosule!
— Dacă nu te pot î... încălzi mai eficient decât păturile, îi zise el, va trebui să găsesc o gaură de șoarece și să mă ascund în ea pentru tot r... restul vieții.
— Atunci, vino și încălzește-mă, spuse ea cu vocea ca o mângâiere.
— Da, doamnă.
Simți o fericire amețitoare, de parcă o mare greutate i se ridicase de pe umeri. Ce ușurare să știe că nu o iubise pe Velma.
Cel puțin...
Dar, pentru moment, Flavian era în siguranță și chiar fericit cu soția lui.

capitolul 20

Una dintre mătușile lui Flavian și două dintre verișoarele lui veniră în timpul dimineții să o cunoască pe Agnes, de a cărei existență aflaseră în ziua anterioară, când sosiseră în oraș. Până la urmă, plecară împreună cu mama lui Flavian într-o plimbare prin Green Park. Era vorba despre mătușa Deedee – venea de la Dorina, dacă-și amintea bine –, sora mai mică a mamei lui, și verișoarele lui, Doris și Clementine, a treia și a patra fiică. Sau erau a patra și a cincea? La naiba, ar trebui să știe. Clemmie era cea mai mică, oricum, și încă o verișoară gata să debuteze în societate. Flavian descoperi în cele câteva minute petrecute în compania ei că chicotea, dar la vârsta aceea majoritatea fetelor chicoteau.

Se întrebă dacă și Agnes chicotise la vârsta aceea,

dar și-ar fi pariat averea că nu. Se căsătorise cu William al ei când avea 18 ani, și ar fi fost surprins să afle dacă existase vreunul mai plictisitor și mai puțin romantic decât el. Nu că l-ar fi cunoscut, desigur, și nu că Agnes i-ar fi povestit multe despre el. Dar multe se puteau deduce...

Dacă Flavian avea dreptate, se măritase cu Keeping pentru că cel de-al doilea mariaj al tatălui ei o făcuse să se simtă ca o străină în propria casă. Se măritase cu el pentru că el îi oferea siguranță. Ce ciudat! Pentru că acum, el, Flavian, se căsătorise cu ea din același motiv.

Stătea dincolo de ușa de la intrare a reședinței Arnott, după ce le ajutase pe cele cinci doamne să urce în trăsură deschisă și fluturase mâna, luându-și rămas-bun de la ele. Înainte de a intra, zăbovi câteva momente.

Era bine să ai o familie, chiar dacă uneori păreau a fi sute și era compusă aproape în întregime din cei mai zgomotoși și mai vorbăreți membri ai lumii bune – și cei din parcea tatălui, și cei din partea mamei. Da, era *tare* bine să ai o familie, pentru că familia lui fusese mereu unită. Fiecare membru trăgea pentru celălalt, chiar dacă uneori aveau loc certuri între ei, mai ales între frați.

Fiecare membru al familiei sale aflat în acest moment în Londra fusese, cu siguranță, invitat la petrecerea din seara asta a lui Marianne. Și fiecare dintre ei avea să vină. Flavian nu știa cine mai era invitat. Și nu știa dacă mica scânteie de bârfă despre soția lui de la petrecerea lui Lady Merton ajunsese o flacără, deși el ar fi pariat că da. Urma să fie pregătit oricum dacă se menționa ceva în seara asta.

Nu se hotărâse dacă să o avertizeze pe Agnes și astfel să o facă și mai stresată decât ar fi fost oricum la prima ei petrecere cu aristocrați.

Se întoarse și reintră în casă.

La scurtă vreme, apăru din nou îmbrăcat pentru afară, după ce un servitor îi adusese trăsură și o lăsase în fața ușii. Clătină din cap după ce urcă pe banchetă și luă frâiele în mâini, și servitorul, părând cumva surprins, se abținu să se înghesuie în spate. Flavian prefera să nu aibă martori printre propriii servitori pentru vizita pe care urma să o

facă. Servitorii, chiar și cei loiali, erau mereu cei mai mari bârfitori din lume.

Ieși din Kensington, urmând niște indicații vagi spre o casă despre care Peter Jenkins auzise că era destul de greu de găsit în pădure, deși el, personal, nu o văzuse niciodată. Jenkins nu știa nici dacă acea casă era locuită sau nu. Nu avea relații cu ruda sa de când își amintea el. Din câte știa el – sau îi păsa, după cum insinuase tonul său –, Havell putea să fie în Kensington sau în Timbaktu.

Flavian găsi casa. Sau, mai degrabă, găsi pădurea rebelă și urmă un drum accidentat printre copaci până descoperi casa – mai mare și în condiții mai bune decât se așteptase și înconjurată de o grădină mică, bine întreținută și colorată. Din coș ieșea un fuior subțire de fum. Măcar era cineva aici.

Un servitor în vârstă, cu haina închisă la culoare strălucind de trecerea anilor, răspunse la ciocănitul la ușă. Păru realmente surprins să afle că Flavian nu era un simplu călător care se rătăcise prin pădure și avea nevoie de indicații pentru a-și găsi drumul înapoi spre civilizație. Introduse vizitatorul într-un salon de primire care era curat și îngrijit, dar ușor cam ponosit. Servitorul se duse să vadă dacă stăpânul și stăpâna erau acasă. Flavian observă călcâiul cizmei drepte scârțâind în timp ce mergea.

La mai puțin de un minut, ajunseră amândoi, la fel de surprinși ca majordomul lor, deși nu aveau obiceiul de a primi vizitatori neașteptați – sau poate vizitatori în general.

Sir Everard Havell era un bărbat înalt cu un început de chelie, dar cu părul castaniu amestecat cu gri. Chipul îi era roșu, având tenul unui bărbat care era posibil să bea din greu. Ochii lui albaștri erau deschiși la culoare și cumva apoși. Păstra rămășițe din aspectul frumos, dar nu se menținuse prea bine.

Flavian nu văzu nici cea mai mică asemănare cu Agnes.

Timpul fusese un pic mai blând cu Lady Havell, chiar dacă ea era mai în vârstă decât soțul ei. Trupul ei arăta încă bine, deși se apropia de 60 de ani. Părul îi era încă des

și căpăta o nuanță de un gri-argintiu. Era o femeie inimoasă, deși chipul îi era ridat. În ochii ei închiși la culoare era ceva viu. Era mulțumită, ghici Flavian, să aibă un vizitator, dar și curioasă

Nici în ea nu vedea nimic din Agnes. Pe de altă parte, semăna destul de mult cu domnișoara Debbins.

— Bună ziua... viconte Ponsonby?

Havell consultă în mod cam inutil cartea de vizită pe care Flavian i-o înmânase majordomului. Flavian înclină capul.

— Am p... plăcerea, zise el, de a fi ginerele lui Lady Havell.

Ochii doamnei se măriră, și ea apăsă cu degetele ambelor mâini peste gură.

— În urmă cu o săptămână și ceva m-am căsătorit cu doamna Keeping, zise el. Doamna Agnes Keeping.

— Agnes? zise doamna slab. S-a măritat cu unul din frații Keeping? Doar nu cu William Keeping? Era un tânăr atât de neatrăgător și mult mai bătrân decât ea.

— Da, domnul William Keeping, zise Flavian.

— Dar a murit? Și acum ea este căsătorită cu dumneavoastră? Un viconte? Oh, a nimerit bine.

— Rosamond, zise Sir Everard, ai face bine să stai jos.

Ea se așeză, și soțul ei îi indică lui Flavian un alt scaun.

Deci ea nu știa ce se petrecuse cu familia ei după ce plecase?

— Și Dora? întrebă ea. A încheiat și ea o căsătorie decentă?

— Nu s-a căsătorit deloc, doamnă, zise Flavian.

Ea închise scurt ochii.

— Oh, biata Dora, spuse ea. Abia aștepta să se căsătorească și să aibă copii - cum sperăm toate la vârsta de 17 ani. Bănuiesc că s-a simțit obligată să rămână acasă cu Agnes. Sau poate nimeni nu a vrut-o după ce Walter s-a hotărât să divorțeze de mine. Omul ăla este responsabil de multe.

Era o perspectivă ciudată asupra evenimentelor din

trecut. Dar poate era una ce putea fi înțeleasă. Mereu era mai ușor să dai vina pe altcineva decât să-ți asumi propria vină.

Havell turnă două pahare de vin. Îi dădu unul lui Flavian, și el bău din celălalt. Flavian își puse paharul pe micuța masă de lângă scaunul său.

— Și Oliver? întrebă Lady Havell.

— Este preot în Shropshire, doamnă, îi zise el. Este căsătorit și are trei copii.

Ea își mușcă buza inferioară.

— De ce ați venit, Lord Ponsonby? îl întrebă ea.

Flavian se sprijini de spătar și se uită la pahar. Dar nu-l ridică.

— Lui Agnes nu i s-a s... spus nimic, doamnă. Avea cinci ani, și b... bănuiesc că s-a presupus că ea va uita dacă nu-i este r... reamintit în mod constant. Încă nu știe aproape n... nimic. Nu vrea să știe. Nu vrea să știe cine sunteți sau unde sunteți - *d... dacă* mai existați. Dar viața ei a fost modelată de dispariția dumneavoastră s... subită și definitivă din viața ei. De atunci, a trăit la p... periferia propriei vieți, cu teama de a simți ceva prea profund, ca nu cumva să nu fie rănită din nou, mi se pare mie, dar și ca nu cumva să fie tentată să facă altcuiva ce i-ați f... făcut dumneavoastră ei.

— Ce i-am făcut eu ei, spuse ea moale. Ei bine, da, i-am făcut, Lord Ponsonby, dar Cerul știe că m-am îndrăgostit profund de Everard în acea vară și am petrecut prea mult timp în compania lui. Nu aveam de ce să fiu așa egoistă când eu aveam un soț și trei copii. Se uită scurt la soțul ei și îi zâmbi. Bietul Everard, zise ea. De dragul onoarei s-a simțit obligat să mă ia cu el când Walter m-a denunțat în public la o adunare locală și și-a anunțat intenția de a divorța de mine. Am fugit chiar în acea noapte, și abia mai târziu m-am gândit că în acea seară Walter băuse mult și se știa că nu ținea la băutură fără să se facă de râs. Aș fi putut să trec peste, și vecinii noștri s-ar fi prefăcut că acea scenă urâtă nu se petrecuse. Dar îmi forțase mâna, și atunci eu am forțat-o pe a lui. Bietul

Everard a fost prins la mijloc.

— Eu n-am regretat niciodată acest lucru, Rosamond, zise el galant.

— Am simțit o antipatie profundă față de Walter, zise ea. Dar mi-am iubit fetele și pe Oliver. Ar fi trebuit să mă întorc de dragul lor. Chiar și după câteva zile, ar fi trebuit să mă întorc. Toată lumea s-ar fi făcut că nu vede. Și Walter nu și-ar fi dus amenințările la bun sfârșit – nu când era treaz. Dar după câteva zile nu am reușit să mă conving să-l părăsesc pe Everard. Agnes are dreptate să nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine. Veți păstra această vizită doar pentru dumneavoastră, nu-i așa?

— Nu n... neapărat, doamnă, zise el. Este posibil să-i spun. Ar trebui să știe. Ce decide să facă după aceea depinde de ea.

Mai mult decât orice, ea avea nevoie să știe că era fiica lui Debbins. Și nu încăpea îndoială.

— Și apoi, zise el, cineva a încercat să afle ceva despre soția mea – de preferat, ceva ce poate fi folosit împotriva ei. Deja se știe despre divorț.

— Ah, spuse ea.

Havell nu zise nimic.

Flavian se ridică, și Havell îl urmă.

— Vă mulțumesc că m-ați primit, spuse Flavian. Traversă încăperea și luă mâna lui Lady Havell în a lui. După un moment de ezitare, o ridică la buze. O zi b... bună, doamnă.

— La revedere, Lord Ponsonby.

Ochii ei se aprinseră în mod suspect.

Havell îl însoți la ușă.

— Ponsonby, viața nu este niciodată simplă, îi zise el stând în ușă și privind cum Flavian se urcă înapoi pe bancheta trăsurii sale și ia în stăpânire frâiele. Deciziile pe care le luăm într-o secundă, deseori neașteptate și impulsive, ne pot afecta tot restul vieții într-o manieră drastică, ireversibilă.

Cu greu putea fi considerat un gând teribil de original. Chiar și așa, era adevărat, se gândi Flavian. Și asta doar

luând în considerație ce i se întâmplase lui recent.

— Eu am venit ca să aflu, spuse el, pentru că este mai bine să știi decât să te întrebi m... mereu. Nu am venit să judec. O zi bună, Havell!

— Le adora pe fete, zise Havell, dacă-i vreo consolare pentru Lady Ponsonby când îi veți povesti despre vizita dumneavoastră. Pe amândouă, și pe cea mare, și pe fetiță. Le *adora*.

„Dar nu suficient cât să-și sacrifice propria fericire de dragul lor”, se gândi Flavian în timp ce se îndrepta înapoi spre lume – de parcă în ultima jumătate de oră ieșise din ea. Dar cine era el să judece? O mamă n-ar trebui să-și abandoneze niciodată copiii. Părea un adevăr fundamental. O femeie, odată ce avea un bărbat, nu ar trebui să încerce să-și recapete propria libertate și fericire dacă acel bărbat nu o ajută să le atingă pe amândouă. Dar era nedrept, incorect. Se părea că Debbins își umilise public soția și amenințase să facă chiar mai rău. Cum ar fi fost viața ei dacă ea l-ar fi sfidat și ar fi rămas și ar fi renunțat la singurul bărbat care părea să-i ofere un pic de fericire? Cum ar fi fost viața Dorei Debbins dacă ea ar fi rămas? Dar a lui Agnes? Un lucru era sigur: el nu ar fi cunoscut-o dacă mama ei ar fi rămas cu soțul ei în toți acei ani.

Cât de ciudat de imprezvizibilă este viața!

Acum. El nu știa cum să procedeze cu ceea ce știa. Să-i spună lui Agnes, când ea îi zisese în mod special că nu voia să știe? Să se abțină? Era atras de a doua variantă, dacă nu ar fi existat riscul ca altcineva să descopere detaliile și să i le arunce în față fără vreun avertisment, într-un mod foarte public.

Oricum, se gândi el în timp ce se apropia de casă, dacă săptămâna asta de căsătorie îl învățase ceva, acela era deschiderea și adevărul între parteneri sunt necesare dacă vrei ca mariajul să aibă vreo șansă de a-i face pe ambii fericiți.

Acum, că știa, trebuia să-i spună, chiar și faptul că-i găsise mama și o vizitase.

Nu era nerăbdător să facă asta.

Dintr-odată, își dori ca Lady Darleigh să nu-i fi cerut toamna trecută să-i facă favoarea de a dansa cu o prietenă la balul recoltei, ca aceasta să nu rămână pe margine, își dori să nu se fi întors neobligat de nimeni, la valsul de după cină și să nu-și fi permis să fie încântat. Își dori ca Vince să fi putut aștepta șase luni sau cam așa ceva înainte de a demonstra lumii cât de fertil era el, ca întâlnirea Clubului Supraviețuitorilor din acest an să fi avut loc la reședința Penderris ca de obicei.

Ar fi putut să continue în ritmul acesta până la concluzia logică și absurdă. Își dorea să nu fi fost rănit în război. Își dorea să nu se fi născut. Își dorea ca părinții lui să nu fi...

Mă rog.

*

Agnes era îmbrăcată cu una dintre noile ei rochii de seară – dantelă albă peste o mătase de un roz trandafiriu profund. Avusese îndoieli în legătură cu rochia până când Madeline încuviințase din cap că era potrivită, deși îi dăduse directive lui *madame* Martin să renunțe la fundele mari de mătase roz care ar fi trebuit să prindă fusta de dantelă, înlocuindu-le cu boboci de trandafiri și cu scoici micuțe. Agnes credea că decolteul era un pic cam prea adânc, dar servitoarea ei râse de îndoielile ei.

— Asta nu-i prea *revelator*, milady, zise ea. Stați să le vedeți pe unele.

Tocmai terminase să-i prindă părul lui Agnes într-un stil elegant, când Flavian apăru în ușa garderobei. Era îmbrăcat cum fusese pentru balul de anul trecut, în negru și alb, cu o vestă argintie. Se opri la ușă și își ridică monoclul la ochi. Se uită la ea fără grabă.

— Încântătoare, mă simt obligat să spun, zise el și își coborî monoclul.

Madeline se strâmbă, făcu o reverență și ieși din încăpere.

Agnes se ridică și se întoarse. Îi zâmbi. I se părea un

pic cam extravagant că erau amândoi îmbrăcați arăt de formal pentru ceea ce avea să fie un pic mai mult decât o întâlnire de familie acasă la Lord Shields, dar aștepta seara cu ceva plăcere și doar un pic de neliniște. Sora văduvei, care-i spusese lui Agnes să-i zică Deedee, și fetele ei o trataseră cu amabilitate mai devreme în acea zi, după o primă oră în care fuseseră mai rezervare. Restul familiei lui Flavian avusese timp să afle despre căsătoria lui și să-și revină din orice surpriză și dezaprobare față de caracterul ei neașteptat. Aveau să fie cu toții cel puțin politicoși.

Flavian fusese destul de tăcut la cina la care participaseră în urmă cu vreo două ore. Acum, părea un pic serios, în ciuda faptului că-i spusese că era încântătoare.

Ea se simțea mult mai veselă decât fusese cu o zi în urmă pe vremea asta. El nu o iubise pe Lady Hazeltine – oricum, nu înainte să plece în peninsulă – și bănuia că mai erau și alte amintiri pierdute în jurul plecării lui, când fratele lui murise, și el își sărbătorise logodna, deși nu neapărat în ordinea aceea. Nu știa exact ce se petrecuse, dar ea spera că va afla. De dragul lui, spera să afle.

El își rezemase umărul de cadrul ușii și își încrucișa brațele peste piept.

— Astăzi mai devreme am fost într-o vizită, zise el. Urmă o pauză lungă, timp în care ea ridică din sprâncene. La mama ta.

Ea își dori să nu se fi ridicat. Întinse o mână în spate pentru a se apuca de marginea măsuței de toaletă.

— La mama mea.

Se uită direct la el.

— A fost remarcabil de ușor de g... găsit, de fapt, spuse el. Divorțurile sunt rare, și mereu sunt un pic scandaloase, iar oamenii și le amintesc. Dar nu mă așteptam să aflui atât de repede unde este. Locuiește nu departe de aici.

Agnes făcu un pas în spate până simți bancheta măsuței de toaletă cu spatele genunchilor. Se așează.

— Te-ai dus să o cauți pe mama mea, spuse ea. *Te-ai dus* să o cauți, în ciuda dorinței mele clare de a nu ști nimic

despre ea.

— Da.

O privea cu ochii mijiți.

— Cum îndrăznești? zise ea. Oh, cum îndrăznești? Tu știi că este moartă pentru mine de douăzeci de ani. Știi că nu vreau să aud de ea sau de la ea. Vreodată. Nu vreau să-i știu numele sau unde se află. Nu vreau să știu. Oh, cum îndrăznești să întrebi despre ea și să afli cine este și unde stă? Și cum îndrăznești să o vizitezi?

Se alarmă dându-și seama că ridicase vocea și țipa la el. Risca să atragă atenția soacrei ei și a servitorilor. Se ridică și se grăbi spre el.

— Cum îndrăznești? zise ea mai încet, cu fața aproape de a lui.

El nu se mișcă, deși ea venise atât de aproape pentru a-l înfrunta.

— Tu nu te *gândești*, zise ea, că, dacă aș fi vrut să aflu mai multe despre ea sau să o găsesc oricând în anii de când sunt adult, aș fi putut să o fac? Tu nu crezi că Dora ar fi putut să o facă dacă ea voia? Ce i-a făcut mama mea Dorei este de zece ori mai rău decât ce mi-a făcut mie. A distrus întreaga viață a Dorei. Și probabil i-a provocat tatei o suferință insuportabilă și multă rușine. L-a rănit pe Oliver îngrozitor. Tu crezi că nu am fi putut să o găsim dacă am fi vrut? Oricare dintre noi? Nu am vrut. Eu nu am vrut. Nu *vreau*. Ne-a abandonat, Flavian. Pentru un amant. O urăsc. O urăsc, mă auzi? Dar nu-mi place să urăsc. Aleg să nu-mi amintesc de ea, să nu mă gândesc la ea, să nu fiu curioasă în legătură cu ea. Nu te voi ierta niciodată că ai căutat-o și te-ai dus să o vezi.

Gâfâi rostind cuvintele, încercând să nu ridice din nou vocea. Se opri din vorbit și îl săgetă cu privirea.

— Îmi pare rău, zise el.

— Cum ai *putut*?

Trecu de el și se duse în dormitor. Rămase în picioare la capătul patului, apucând stâlpul acestuia.

— Amintiri blocate, amintiri r... reprimare, amintiri pe care nu știm că trebuie să le avem - toate ne fac rău în

viață. Agnes, zise el. Și dăunează relației noastre.

— Deci este vorba despre tine, nu-i așa? îl întrebă ea, întorcându-și capul pentru a se uita urât la el.

El se întoarse, deși era încă în ușă. Se uită țintă la ea.

— Cred că, mai degrabă, este vorba despre noi, spuse el.

— Noi?

— Tu ai fost cea care a s... spus mai mult decât o dată că nu ne cunoaștem, îi reaminti el, și că, dacă ne căsătorim, avem nevoie de această cunoaștere. Ne-am căsătorit oricum, d... dar aveai dreptate. Avem nevoie să ne cunoaștem.

— Și asta-ți dă dreptul să-ți bagi nasul în trecutul meu și să o cauți pe mama mea? îl întrebă ea.

— Și avem n... nevoie să ne cunoaștem pe noi, adăugă el.

— Eu mă cunosc foarte bine, îi răspunse ea.

El nu zise nimic. Dar clătină din cap.

Cuvintele lui se repetau în capul ei, și ea se simți șocată. Cunoașterea propriului trecut – și deci a lui însuși – era deteriorată de o memorie nesigură. Dar asta nu era același lucru cu memoria pe care cineva alegea și o închidă dintr-un motiv foarte bun, nu-i așa?

— Te voi ajuta, dacă pot, zise ea. Și vom munci la căsnicia noastră. Sunt hotărâtă să o facem.

— Tu ești hotărâtă, zise el. Tu mă vei ajuta să-mi amintesc. Ca să fiu mai bine și ca totul să fie bine în căsnicia noastră. Tu oferind totul, eu luând totul. Pentru că tu nu ai nevoie de nimic. Pentru că tu niciodată nu ai avut nevoie de nimic, în afară de un pic de c... control asupra lumii tale. Ai cedat pentru s... scurt timp în fața haosului minunat al vieții căsătorindu-te cu mine, în ciuda tuturor instinctelor tale, dar acum îți poți controla c... căsnicia ajutându-mă să-mi amintesc – dacă mai este ceva de amintit.

Ea se întoarse dintr-odată pentru a se așeza pe marginea patului, deși încă ținea o mână pe stâlpul acestuia.

— De asta te-ai dus? Aproape șoptea. Să *faci* ceva pentru mine?

— Am crezut că ai n... nevoie să știi, zise el. Chiar dacă ce am descoperit nu e altfel decât te așteptai. Chiar dacă faptul că știi nu schimbă nimic. Chiar dacă tu nu ai vrut niciodată să o vezi. Eu doar am crezut că ai nevoie să știi. Ca mintea ta să nu mai atingă acea rană care supurează adânc în tine de când erai copil.

— Asta se întâmpla? Întrebă ea.

El ridică din umeri.

— Am crezut că este ceva ce pot să fac pentru tine.

Ea se uită la el, și privirile li se întâlniră.

— Însă eu m-am d... dus, spuse el, mânat de un alt motiv, mai urgent.

Ea continuă să-l privească.

— Divorțurile cerute prin petiție parlamentului sunt destul de rare și de publice pentru a nu fi ținute minte, zise el. Cineva care ar vrea să afle mai multe despre un domn D... Debbins din Lancashire și ar pune câteva întrebări ar descoperi în mod inevitabil că *el* a făcut cândva o astfel de petiție și că i s-a acordat divorțul.

Ochii ei se măriră.

— Nu știu la câte p... persoane ai menționat numele tatălui tău, zise el. Eu l-am m... menționat în după-amiaza când am fost în vizită la familia Frome. Îmi pare rău. Nu mi-a trecut prin cap că...

Agnes sări în picioare.

— Identitatea tatălui meu nu este un secret, zise ea. Nu-mi este rușine cu tatăl meu.

— Dacă scotocirea după informații a fost făcută cu intenții r... rele, zise el, atunci se va descoperi mai mult. Mie mi-a fost destul de ușor să descopăr, Dumnezeu mi-e martor. Ar putea exista bârfe, Agnes.

Ea își dădu seama că Lady Hazeltine făcuse asta. Și, oh, motivele ei erau malițioase. Agnes nu avea nici o îndoială în legătură cu asta.

— În seara asta? Întrebă ea.

— Puțin probabil, zise el, deși doar faptul că tatăl tău

a d... divorțat de mama ta va stârni vorbe, chiar și printre cei din familia mea. Îmi pare rău, dar trebuia să te a... avertizez. Dacă preferi să nu mergi și să rămâi acasă în seara asta...

— Să rămân acasă? Îl săgetă cu privirea. Să tremur acasă, vrei să zici? Niciodată. Și suntem în pericol de a întârzia, ceea ce înțeleg că este la modă în oraș. Eu nu sunt din Londra însă sau din aristocrație. Prefer să fiu amabilă cu gazdele mele și să ajung la timp sau chiar mai devreme. Unde-mi sunt șalul și săculețul?

Trecu pe lângă el înapoi în garderobă, dar el o prinse de braț. În mod uimitor, zâmbea larg.

— Asta-i fata mea, zise el moale. Asta-i Agnes a mea.

Și o sărută puternic și cu gura deschisă pe buze, apoi îi dădu drumul.

— Cine este ea? întrebă Agnes, ridicându-și lucrurile. Doar în caz că aș putea avea nevoie de o asemenea informație în această seară. Și unde locuiește?

— Lady Havell, zise el, soția lui Sir Everard Havell. Locuiesc în Kensington. Și el nu este tatăl tău.

Agnes se simți un pic amețită. Lady Havell. Sir Everard Havell. Erau niște străini pentru ea. Și își dorea să rămână așa. Kensington era însă foarte aproape.

Ea încuviință din cap și se uită la el.

— Mulțumesc, zise ea. Mulțumesc, Flavian.

El îi oferă brațul, și ea îl acceptă.

„... Nu este tatăl tău.”

Flavian nu ar fi adăugat asta dacă nu ar fi fost sigur.

„... Nu este tatăl tău.”

capitolul 21

Flavian fusese mereu amuzat de faptul că orice petrecere a aristocrației descrisă în avans ca fiind „mică” și „intimă”, chiar și una dată înainte ca sezonul de primăvară să înceapă, umplea aproape invariabil cu invitați câteva încăperi. Una mai mare însemna „înghesuială” – și era succesul suprem pentru orice gazdă.

Mica petrecere de seară a lui Marianne părea să fie tocmai asta, când el ajunsese împreună cu soția și cu mama lui, pentru că ei ajunseseră totuși devreme, în ciuda întârzierii din cauza confesiunii lui din garderoba lui Agnes. Flavian bănuia, cu o grimasă interioară, că era destinat să devină cunoscut pentru că sosea mereu devreme la orice reuniune. Nu merita să se gândească la asta.

Nu dură mult până când salonul de primire al lui Shields se umplu însă, și invitații se revărsară în salonul adiacent. Jucătorii înrăiți descoperiră repede că salonul de peste hol, unde se aflau mesele, fusese aranjat la dispoziția lor, iar salonul de băuturi de lângă el nu rămase mult timp nedescoperit.

Bineînțeles că orice casă, poate cu excepția celei mai mari vile, putea fi umplută destul de respectabil doar cu membrii familiei lui. Nu că ar fi ajuns cu toții în oraș, dar oricum erau destui. Și toți voiau să-i strângă mâna lui Flavian, chiar dacă îl văzuseră în ultimele zile și făcuseră deja asta. Voiau și să o sărute pe Agnes pe obraz și să-i ureze tot ce se cuvenea pentru acea ocazie și – în cazul câtorva dintre verii mai tineri – câteva lucruri care nu se cuveneau, doar pentru urechile lui Flavian, împreună cu hohotele obscene de râs care-i făceau pe unchi să se încrunte, pe mătuși să-i privească iute cu reproș și pe verișoare să își agite evantaiele, pentru că bănuiau că pierdeau ceva interesant.

Mai erau și invitați care nu erau din familie, desigur. Marianne își luă sarcina de a o prezenta pe Agnes, care se dovedea a fi fermecătoare și demnă pentru a fi o ducesă, se gândi Flavian cu mândrie, deși această seară era probabil o încercare grea pentru ea. Și era doar începutul.

Pentru o vreme, crezu că avertismentul lui fusese inutil. Chiar dacă se aflase despre tatăl ei și despre divorțul său, nimeni nu părea înclinat să facă vreo remarcă sau să o evite pe fiica bărbatului.

Chiar când gândea asta, auzi cum erau anunțați Sir Winston, Lady Frome și contesa de Hazeltine. Era la jumătatea drumului între salonul de primire și cel de

muzică, vorbind cu un grup de rude și alte cunoștințe. Agnes se afla de partea cealaltă a salonului de primire, cu Marianne, care pleca de lângă ea pentru a se grăbi spre ușă, cu mâna dreaptă întinsă și cu un zâmbet de bun venit pe față.

Păi, da, normal că-i invitase. Nu erau doar simple cunoștințe. Erau vecini la țară.

Și i se păruse lui, se întrebă Flavian, sau zumzetul conversației își pierde un pic din putere în timp ce oamenii priveau de la nou-sosiți la el și la Agnes? Dar se termină într-o clipă, și familia Frome și Velma înaintară în salon pentru a se pierde printre ceilalți invitați.

Dar nu fusese închipuirea lui. Doamna Dressler pusese o mână înmănușată pe mâneca lui.

— Îndrăznesc să spun că mama dumneavoastră a fost dezamăgită, Lord Ponsonby, zise ea, când v-ați căsătorit înainte să o reîntâlniți pe Lady Hazeltine în această primăvară. A fost trist când logodna dumneavoastră cu ea s-a încheiat, cu ani în urmă. Erați un cuplu *atât* de frumos. Nu-i așa, Hester?

Doamna numită – Flavian nu-și putea aminti în acel moment numele ei de familie – părea un pic jenată.

— Da, erau, Beryl, zise ea, dar Lady Ponsonby este chiar încântătoare, milord.

Flavian își aminti că mama lui, Marianne și Shields, împreună cu familia Frome și cu Velma, sosiseră în Londra cu câteva zile înainte ca el să ajungă cu Agnes. Se întrebă, tardiv, dacă în acele zile ținuseră planurile lor matrimoniale doar pentru ei sau își divulgaseră speranțele câtorva dintre cunoștințele lor.

Ar fi pariat pe ultima variantă.

Velma îi întâlni privirea din partea cealaltă a încăperii, îi zâmbi călduros și ridică o mână în semn de salut. Dar nu se apropie de el. Se amestecă în grupurile din jurul ei, arătând demnă și minunată.

El uită de ea. Făcu ce se face la astfel de petreceri. Se amestecă, vorbe, ascultă și râse. Fu atent la Agnes, dar ea nu părea să aibă nevoie de sprijinul lui. Era mereu ocupată

când el privea spre ea și mereu zâmbea grațios, cu o roșeață ce i se potrivea în obraji.

„La naiba cu totul”, se gândi el la un moment dat, de parcă ar fi fost lovit de vreo revelație uimitoare. Era bucuros că se însurase cu ea. Nu ar vrea să fie căsătorit cu nimeni altcineva. Pentru niciun motiv. Pe ea o dorea, inevitabil. Dar acel gând, în mijlocul unei petreceri, în timp ce ei erau înconjurați de cel puțin câteva duzini dintre membrii familiei lui, nu era demn de el. Sentimentele lui față de ea depășeau partea sexuală. Era al naibii de atașat de ea. Începea să-i înțeleagă pe Hugo, pe Ben și pe Vincent – și ce simțeau ei față de soțiile lor.

Nu avu loc nici o cină formală, dar salonul de băuturi gema de delicatese dulci și sărate și avea chiar și câteva mese la care invitații se puteau așeza cât mâncau, dacă doreau.

Flavian stătea la una dintre mese, mâncând pateuri cu homar, în vreme ce domnișoara Moffatt oferea un scurt recital la pian în salonul de muzică. Era cu verișoarele lui, Doris și Ginny, și tânărul Lord Catlin, care părea să se considere iubitul lui Ginny, deși ea nu-l încuraja. Flavian era relaxat și se simțea bine.

Da, avertismentul fusese inutil, dar era bucuros că o avertizase, bucuros că-i spusese. Se terminase cu acest subiect, și în seara asta avea să remedieze lucrurile.

În acel moment, vărul Desmond intră și se alătură conversației. Dar nu voi să se așeze. Îl trase pe Flavian de mânecă și-i aruncă o privire sugestivă, însoțită de o ușoară mișcare de cap. Flavian băgă restul de pateu în gură, se scuza și se ridică.

— Ce este, Des? întrebă el când erau la distanță de urechile celorlalți.

— Sunt cât se poate de sigur, Flave, zise Desmond, că nici tata, nici unchiul Quent n-au zis o vorbă nimănui. Jenkin nu ar fi făcut-o nici el. Și eu cu siguranță nu am zis nimic.

— Despre d... divorț? întrebă Flavian.

— Despre Lady Havell, spuse Desmond, prinzându-l de umăr și strângându-l.

— Ah, zise Flavian. Bine. Nu ne puteam aștepta ca b... bârfitorii să se mulțumească doar cu jumătate din p... poveste, nu-i așa? Trebuia să iasă la lumină.

— Tocmai am auzit cuvântul „târfă”, zise Desmond. Și cuvintele „odrasla târfei”. Îmi pare rău, Flave. Nu prin preajma vreunei doamne, desigur, dar și ele încep să bârfească. M-am gândit că ar trebui să știi.

— Într-adevăr.

Flavian își îndreptă manșetele hainei, trecu ușor cu mâna peste lavaliera de la gât, apucă mânerul monoclului său și intră în salonul de primire. Privi în jur cu ochii lui leneși și își strâmbă buza într-o expresie despre care știa că ținea lumea la distanță.

Simți imediat că ceva se schimbase în atmosfera petrecerii. Rudele lui zâmbeau mai larg și discutau mai animat decât era necesar. Marianne arăta mai grațioasă decât avea nevoie o gazdă să arate la această etapă târzie a petrecerii. Shields părea un pic încordat. Mama lui Flavian stătea într-un colț, cu mătușa Deedee lângă ea, mângâindu-i o mână. Velma era în partea cealaltă a salonului, făcându-și vânt cu evantaiul la față și arătând o tristețe dulce. Agnes se afla în mijlocul încăperii, cu un pic de spațiu în jurul ei, cu excepția locului ocupat de una dintre doamnele cu penele înalte – Lady March, pe care el credea că o întâlnise toamna trecută la Middlebury Park.

Flavian observă toată scena într-o clipă, la fel și faptul că încăperea era mai plină decât fusese mai devreme, în ciuda aceluși mic spațiu gol din mijloc. Oare se goliseră salonul de muzică și cel de cărți? Dar, nu, cineva cânta în continuare la pian.

Merse fără să se grăbească spre centrul încăperii – și un drum i se deschise ca prin magie.

— Oh, da, Lady March, spunea Agnes, și lui Flavian i se păru că ridicase în mod voit vocea ca să fie auzită de mai mulți oameni, nu doar de femeia în cauză. Aveți dreptate cu un lucru. Lady Havell este, într-adevăr, mama mea, dar Sir Everard Havell nu este tatăl meu. Tatăl meu este domnul Walter Debbins, din Lancashire. Nu ați auzit?

Credeam că știe toată lumea. El și mama mea au divorțat în urmă cu douăzeci de ani, când au descoperit că erau nefericiți împreună. Nu multe cupluri au atâta curaj, nu-i așa?

Zâmbea, deși nu cu o bucurie forțată. Culoarea din obraji ei era mai accentuată, dar nu exagerată. Avea o ținută perfectă în timp ce înfrunta scandalul și posibila ostracizare chiar înainte ca sezonul să înceapă.

— Într-adevăr, zise slab Lady March. Și mă întreb dacă vicontesa Darleigh din Middlebury Park, nepoata mea, știe cine sunteți exact, *Lady Ponsonby*. Înțeleg că s-a împrietenit cu dumneavoastră când erați banala doamnă Keeping.

— Și eu m-am împrietenit cu ea, zise Agnes, zâmbind slab, când titlul și poziția erau ceva nou pentru ea și fusese abandonată, chiar dacă doar temporar, de propria familie. Tatăl meu s-a recăsătorit și este fericit cu mama mea vitregă de nouă ani, așa cum mama mea s-a recăsătorit cu Sir Everard în urmă cu optsprezece sau nouăsprezece ani. De atunci, au trăit o viață retrasă în Kensington. Uneori, totul este bine când se termină cu mine, doamnă, nu sunteți de acord?

Îi zâmbi cu căldură lui Flavian, care se apropia, cu monoclul la ochi și studiind penele lui Lady March. Erau extraordinar de înalte. Probabil le făcea la comandă, deși Dumnezeu știa cum reușea să intre într-o trăsură cu ele. Avea March o lebadă întreagă pe cap? Își coborî monoclul, zâmbi languros, luă mâna soției sale și o duse la buze.

— Am fost în vizită chiar în această după-amiază, zise el. La soacra mea. I-ați î... întâlnit pe cei doi, doamnă?

Lady March părea să fie distrusă sub atacul direct al privirii lui somnoroase, deși penele ei, făcute dintr-un puf mai rezistent, stăteau drepte, atrăgând atenția. Îi lăsase un singur lucru de spus, și ea îl spuse:

— Nu am avut plăcerea, Lord Ponsonby, zise ea, cu vocea vibrând de indignare.

— Ah, zise el, ce păcat! Un cuplu fermecător.

Dar fusese înfrântă. La fel și toți ceilalți care

împărtășiseră dorința ei de a fi răutăcioși, de a o face de rușine pe noua Lady Ponsonby, de a o umili, poate chiar de a se asigura că avea să fie exclusă de aristocrație, așa cum fusese mama ei, doar pentru că era fiica acelei femei.

Și pentru că îndrăznise să intervină între el și Velma, contesa de Hazeltine?

Privi spre locul unde stătea Velma când el intrase în încăpere. Era încă acolo, făcându-și lent vânt cu evantaiul, zâmbind dulce. Ochii lor se întâlneau, și el își înclină capul în semn că înțelesese.

Ea îl mințise pe fratele lui cu cruzime pentru că hotărâse să se mărite cu el, ca să fie vicontesa Ponsonby mai mult de câteva luni sau ani. Până când tuberculoza îl omora pe David. Mințise, când de fapt ar fi putut pur și simplu să-i explice lui David că dorea să fie liberă și apoi să aștepte moartea lui David ca să se arunce asupra lui Flavian.

Velma obținea aproape întotdeauna ce își dorea. Acum își amintea. Fusese binecuvântată cu părinți care o iubeau și care nu-i puteau refuza nimic.

Ce ciudat că memoria lui se blocase până noaptea trecută.

— Ai mâncat, iubirea mea? o întrebă el pe Agnes, întinzând un braț către mâna ei.

— Nu, spuse ea. Am fost prea ocupată să cunosc familia și pe ceilalți prezenți, Flavian. Dar sunt lihnită.

El o conduse spre salonul cu băuturi, deși se părea că jumătate dintre mătușile și unchii lui prezenți atunci, ca să nu mai menționeze și un sfert dintre veri, voiau să discute cu ei, să-i atingă, să râdă cu ei. Să le arate că familia strânge rândurile.

Flavian ghici că nu avea să fie niciun scandal. Bârfe, da – o vreme. Majoritatea aristocraților care soseau în oraș în următoarea lună aveau să aibă parte de povestea familiei noi vicontese Ponsonby și să o rumege în saloanele de primire și prin cluburi timp de o săptămână sau cam așa ceva, după care aveau să își îndrepte atenția spre bârfe mai recente și mai obscene.

Agnes se salvase.

— N-aș putea mânca nimic nici dacă viața mi-ar depinde de asta, zise ea când el o așeză la o masă.

— Atunci, îți voi a... aduce niște ceai sau limonadă, zise el, și vom toasta pentru Excelența Ta, Agnes.

— Paza bună trece primejdia rea, zise ea. N-am știut cât de adevărat este acest lucru până în seara asta. Și ție trebuie să-ți mulțumesc.

Se uită întrebător la el când Flavian reveni cu două pahare.

— *Iubirea mea?* zise ea, ridicând din sprâncene.

El fu încurcat un moment. Dar așa-i spusese în salon, nu-i așa?

— Mi s-a părut lucrul corect de spus în acel m... moment, zise el, ridicând paharul pentru a toasta și privind spre doi veri care veneau către ei. *Iubirea mea.*

*

În acea seară nu mai reușiră să vorbească doar ei. Nu făcură nici dragoste. El veni la ea – era foarte târziu, și ea era deja întinsă. Stinse singura lumânare, se lungi lângă ea, trase cuverturile călduroase peste ei și o cuprinse în brațe, trăgând-o lângă el. Oftă o dată și adormi.

Ea își dădu seama că de asta avea cel mai mult nevoie. Avea nevoie doar să fie ținută așa. Avea nevoie de căldura lui.

Îi era groază de ce s-ar fi întâmplat în această seară dacă el nu ar fi avertizat-o, dacă el nu ar fi aflat identitatea mamei ei și unde se afla și dacă nu s-ar fi dus în Kensington să o viziteze.

Chiar și așa...

Ei bine, chiar și așa, era ostenită până în măduva oaselor. Prea obosită ca să adoarmă. De parcă nu ar fi fost de ajuns pentru o seară să cunoască așa mulți membri ai familiei lui, unii dintre ei serioși și pompoși, alții inimoși și binevoitori, majoritatea politicoși și suficient de dornici să-i dea o șansă. Desigur, acum nu prea aveau ce să mai facă,

În afară de a-l ignora și a-l ofensa pe Flavian, care era, până la urmă, capul familiei – cel puțin pe partea tatălui său. Și de parcă a cunoaște un fluviu interminabil de străini care nu erau rude nu era suficient pentru o seară. Cum *putea* cineva să continue să pretindă că lumea nu venise încă în Londra? Cum naiba avea să fie aici după Paște?

Și de parcă nu era suficient pentru o seară că o observase sosind pe contesa de Hazeltine cu părinții ei, văzuse și ușurința cu care ea se mișcase prin salonul de primire, amestecându-se cu invitații lui Marianne, arătând minunat și un pic fragilă. Și normal că toată lumea prezentă își amintea că ea fusese logodită cu Flavian – doi oameni frumoși. Și Agnes ar fi pariat că toată lumea știa că Velma, părinții ei, mama și sora lui Flavian speraseră să fie reluată logodna în acest an. Toată lumea urmărea să vadă cum se purtau cei doi unul în compania altuia – și cum se purta noua soție. Și dacă *ea știa*.

Oh, totul fusese *de ajuns* pentru o singură seară cu mult înainte ca Agnes să fi simțit că ceva se schimbase în atmosfera din încăpere, ca și cum o mână invizibilă urca pe furiș pe coloana ei spre gât. Își dădu seama că fix așa se furișau șoptele despre un scandal iminent în aristocrație. Și știuse ce avea să urmeze cu câteva minute înainte să se întâmple, întâi ca urmare a ciudatului gol care crescuse în jurul ei, deși încăperea părea să fie mai aglomerată, apoi când Lady March sosise lângă ea.

— Ah, *Lady Ponsonby*, spusese ea, accentul părând vag malițios. Niciodată în viața mea nu am fost mai surprinsă decât acum câteva minute. Înțeleg că sunteți fiica lui Sir Everard și a lui Lady Havell.

În mod ciudat, odată ce lucrurile ieșiseră la suprafață, Agnes se calmase din nou. Mâna invizibilă de pe spatele ei dispăruse, lăsată în urmă ca o fantomă ce era. Iar ea fusese din nou și imediat conștientă de cât de mult îi datora lui Flavian, deși fusese furioasă pe el mai devreme în timpul serii.

Acum, se ghemui lângă el și simți cum alunecă în somn până la urmă. O parte din ea tânjea să se întoarcă la

viața ei liniștită alături de Dora, din Inglebrook. Doar că aceea nu mai era viața ei. *Aceasta* era. Se căsătorise cu Flavian.

Dacă ar avea de ales, ar anula tot ce se întâmplase?

Adormi înainte să aibă răspunsul la propriile întrebări.

Când se trezi a doua zi dimineată, Flavian nu mai era, și ea își dădu seama că probabil dormise până târziu, lucru neobișnuit pentru ea. Pe micul cufăr de lângă patul ei era o ceașcă cu ciocolată, dar deasupra avea o pojghiță cenușie, așa că ea ghici că băutura era rece. Se simți un pic posacă în timp ce se îmbrăca, chiar dacă era o dimineată însorită, luminoasă. Fără îndoială, el avea să fie deja plecat până cobora ea la micul dejun și nu urma să-l vadă Dumnezeu știe până la ce oră. Și ce avea să facă toată ziua? Soacra ei avea ceva planificat? Sau avea să o sfătuiască să rămână în casă, sperând că scandalul mocnind de noaptea trecută urma să se stingă până să mai apară ea în lume?

Cum avea să fie viața după Paște?

Dar Flavian nu ieșise. Era la masa pentru micul dejun, citind ziarul, în timp ce mama lui citea o scrisoare care sosise probabil cu corespondența de dimineată.

Flavian coborî ziarul pentru a-i ura bună dimineța lui Agnes și-i făcu semn cu capul spre locul ei la masă.

— Ai s... scrisori, zise el. Mai multe.

Ea se repezi la ele cu ceea ce bănuia că ar fi o nerăbdare lipsită de eleganță, în timp ce el o privea. De când sosiseră la Londra, nu primise nicio scrisoare și conștientiza acum cât de izolată se simțise. Acum, erau dintr-odată trei, toate trei cu o caligrafie care-i era cunoscută. Puse deoparte scrisoarea de la Sophia și pe cea de la Dora pentru a le citi pe îndelete după ce parcurgea scrisoarea de la tatăl ei.

Era tipică pentru el – scurtă și seacă. Era mulțumit să audă de căsătoria ei cu un domn cu titlu și avea încredere că noul ei soț deținea și mijloacele să îi ofere ceva confort. Sănătatea lui era tolerabil de bună, și mama ei vitregă era la fel de sănătoasă ca întotdeauna, deși din păcate nu la fel se putea spune despre sora sau despre mama ei, căci

ambele răciseră la începutul primăverii și nu își reveniseră pe deplin, dar mâncau mai bine decât în urmă cu o săptămână sau așa ceva. El avea speranța precaută că într-o lună aveau să își revină complet. Rămânea tatăl ei afectuos etc.

Afectuos. Fusesse vreodată? Ei bine, măcar el nu fusesse niciodată aspru sau crud în mod deschis, cum erau mulți tați.

— T... tatăl tău, presupun? Întrebă Flavian. Avea timbru de Lancashire. Este posibil să-mi apară la ușă, cu biciul în mână?

— Oh, cu siguranță nu, Flavian, zise mama lui, ridicând privirea din scrisoarea sa. Chiar și domnii din Lancashire știu să fie civilizați, nu?

— Speră doar că ești capabil să mă întreții, zise Agnes.

— Nu dezaprobă? Întrebă el. Și nu regretă că nu a participat la n... nuntă?

— Nu.

Ea clătină din cap și rupse sigiliul de la scrisoarea Sophiei.

— Ieri am auzit pe cineva spunând, zise Flavian înainte ca ea să înceapă să o citească, că suntem o... obligați să îndurăm vremea asta minunată de primăvară de care avem parte. Mereu există cel puțin o persoană să zică asta. Dar, cu șansa ca persoana să aibă dreptate, să profităm de soare înainte să înceapă suferința? Mergem la o plimbare în Hyde Park?

— Astăzi? În dimineața asta? Ea îi acordă întreaga atenție. Pe Rotten Row? Să vedem și să fim văzuți?

El ridică dintr-o sprânceană.

— Noile tale haine sunt fermecătoare, zise el, și pot să înțeleg d... dorința ta de a le arăta. D... Dar speram să fiu mai egoist și să te am doar pentru m... mine. Există alte alei, mai retrase, pe care să ne plimbăm.

Inima ei se cufundă.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, îl asigură ea.

El închise ziarul și se ridică.

— Îți ajunge o jumătate de oră să-ți c... citești scrisorile și să te pregătești? întrebă el.

— Flavian! protestă mama lui. Agnes are nevoie de cel puțin o oră ca să fie gata.

Agnes zâmbi. Ar fi putut să fie gata în zece minute.

— Să zicem trei sferturi de oră? sugeră ea.

O oră mai târziu, se plimbau printr-o zonă din Hyde Park care părea desprinsă mai degrabă din zona rurală decât parte dintr-unul dintre cele mai mari orașe din lume. Aleea se simțea tare sub tălpi, copacii erau deși și verzi în jurul lor, întinderile de iarbă vizibile printre trunchiurile lor – un pic mai mult crescute decât peluzele de peste tot. Și, cel mai bun lucru, nu mai era nimeni pe acolo, și vocile ocazionale, și zgomotele cailor abia răzbeau din depărtare, subliniind izolarea lor.

Agnes inhala mirosul ierbii și simți valul de mulțumire. Dacă fiecare zi ar putea fi ca aceasta...

— Ți-e dor de provincie, Agnes? o întrebă el.

— Oh, da, spuse ea în grabă. Dar ce proastă sunt! Mulți oameni ar da orice să fie în Londra, să aștepte începerea sezonului, să aibă o cameră plină de haine noi și perspectiva balurilor, a petrecerilor și a concertelor unde să le poarte.

Se opriră din mers în vârful unui mic dâmb, de parcă amândoi fură de acord, și ambii își dădură capetele pe spate pentru a se uita în sus, printre ramurile unui stejar deosebit de bătrân, la cerul albastru de deasupra. El se întoarse într-un cerc complet.

— Ești bine? o întrebă el. După azi-noapte?

— Da. Râse ușor. Crezi că ăsta-i ceea ce se numește botezul focului? Dar cine ar fi căutat așa sânguincios în trecutul meu? Și de ce?

— Velma, zise el. Pentru că nu au ieșit lucrurile cum a vrut ea.

Bănuise și ea asta – de fapt, știuse. Dar ce avea contesa de câștigat acum? Flavian nu ar fi divorțat de ea până la urmă doar fiindcă mama ei fusese cine fusese.

„Pentru că nu au ieșit lucrurile cum a vrut ea”, tocmai

spusese asta. Țsta era un motiv suficient? Simpla invidie?

Inspiră adânc și expiră lent.

— Spune-mi ce știi despre ea, zise Agnes. Despre Lady Havell, adică. Mama mea.

Niciunul dintre ei nu se mai uita la cer. Ieșiră de pe drum, izolându-se și mai mult printre copacii bătrâni, și ea stătea cu spatele rezemat de un trunchi de stejar, în vreme ce el stătea în fața ei, cu o mână proptită pe trunchi, în lateralul capului ei.

— Au fost evitați de societate de când s-au c... căsătorit, bănuiesc, zise el. Cred că țin unul la celălalt, dar nu sunt deosebit de f... fericiți.

— El sigur *nu* este tatăl meu? îl întrebă ea.

El clătină din cap.

— Sunt la fel de sigur cum sunt că ea a fost fidelă tatălui tău până l-a părăsit. Aveai deja cinci ani atunci.

Ea închise ochii și ridică mâna înmănușată, așezând-o pe pieptul lui. În același timp, auziră amândoi un grup de oameni apropiindu-se pe drum, vorbind și râzând până când probabil îi zăriră pe amândoi. Urmă o tăcere jenantă, apoi pașii trecură mai departe și se auziră chicoteli înfundate până când grupul se îndepărtă cât să nu mai fie auzit.

— Pot doar să s... sper, zise Flavian oftând, că nu ne-au r... recunoscut, Agnes. Nimic nu este mai dăunător reputației unui bărbat decât să fie văzut într-o îmbrățișare strânsă și clandestină cu propria s... soție.

— Ce păcat că au interpretat greșit ce au văzut, zise ea.

— Și asta este și mai înjositor, comentă el.

El făcu un pas ferm mai aproape, lipind-o pe întregul trunchi de copac, apoi o sărută. Ea râse într-o surpriză încântătoare când el ridică o clipă mai târziu capul și o privi leneș. Și ea își petrecu brațele în jurul lui în timp ce el o cuprindea, și se sărutară mai îndelungat și cu un entuziasm cald.

— Mmm, zise el.

— Mmm, fu ea de acord.

El făcu un pas în spate și își prinse mâinile la spate.

— Ea recunoaște, spuse el, că ai tot dreptul să o urăști. Recunoaște că v-a abandonat pe tine și pe s... sora ta – și pe fratele vostru când ar fi putut să rămână. Mi-a povestit că a f... fugit după ce tatăl tău a denunțat-o la o adunare și i-a zis în gura mare că va divorța de ea pentru adulter. A zis că f... flirtase fără prea multă precauție cu Havell, dar nu făcuse nimic mai indiscret de atât până când a fugit. Ar fi putut să se întoarcă. Se pare că t... tatăl tău b... băuse prea mult, și totul ar fi putut să se rezolve dacă ea ar fi revenit acasă câteva zile mai târziu. Dar nu a revenit.

Agnes închise din nou ochii, și urmă o tăcere îndelungată, timp în care el rămase cum era, fără să o atingă. Totul era așa credibil. Tatăl ei nu bea prea des excesiv. De fapt, o făcea foarte rar. Dar, când bea, putea să spună și să facă lucruri prostești, jenante. Toată lumea știa asta. Toată lumea lăsa de la ea și uita în mod convenabil scăpările lui.

Iar mama ei, se părea, acționase într-un impuls de moment, nemaîntorcându-se acasă, când ar fi putut să facă asta, și alesese să rămână cu bărbatul care apoi i-a devenit amant și, mai târziu, soț. O decizie subită, impulsivă. La fel de bine ar fi putut să decidă invers. Așa cum ea, Agnes, ar fi putut să-l refuze pe Flavian în noaptea când se întorsese din Londra cu aprobarea specială.

Cursul vieții cuiva – și viața celor legați de acea persoană – poate fi schimbat pentru totdeauna de o astfel de decizie bruscă și negândită.

— Nu i-ai spus că o voi vizita? îl întrebă ea.

— Nu, zise el.

— Poate într-o zi mă voi duce, zise ea. Dar nu încă. Poate niciodată. Dar ai dreptate. Este bine să știi. Și să știi că Dora și Oliver sunt frații mei. Mulțumesc că te-ai dus și că m-ai salvat de șoc și rușine seara trecută. Mulțumesc!

Ea deschise ochii și îi zâmbi.

La distanță se auzeau zgomotele scoase de alți oameni care se apropiau.

— Să mergem mai departe?

Îi oferi brațul lui, și ea îl acceptă.

Merseră în tăcere până când depășiră un cuplu mai în vârstă, schimbând zâmbete și salutări din cap când trecură pe lângă cei doi. Ziua se încălzea.

— Ți-ar plăcea să mergi la Candlebury, Agnes? o întrebă el.

— Acum? întrebă ea surprinsă. Dar începe sezonul, prezentarea mea la curte, balul pentru a mă prezenta aristocrației. Toate celelalte.

— Dacă le vrei, zise el, rămânem. Dar totul poate aștepta dacă alegem asta – dacă tu alegi. Totul poate aștepta o lună sau două – sau un an ori zece. Sau pentru t... totdeauna. Mergem la Candlebury? Mergem a... acasă?

Ea se opri din mers din nou și îl opri și pe el. În apropiere, se vedea Serpentine. În curând, aveau să fie printre alți oameni, plimbându-se pe lângă apă.

— Dar tu eviți Candlebury Abbey de ani în șir, zise ea. Ești sigur că vrei să mergi acolo acum? O faci pentru mine?

— Pentru noi, zise el.

Ea îi căută ochii. „Mergem acasă?” zisese el. Acolo existau amintiri pentru el. Amintiri conștiente, dureroase despre ultimele zile ale fratelui său. Și inconștiente, bănuia ea. Bănuia și că ambele tipuri de amintiri îl făcuseră să fie reticent la a se întoarce. Acum, voia să meargă – de dragul ei și al lor.

Ea îi zâmbi.

— Atunci, să mergem acasă, zise ea.

capitolul 22

„Iubirea mea”, așa li zisese la petrecerea lui Marianne, pentru urechile tuturor invitaților de acolo. „Iubirea mea”, îi zisese la scurt timp după, în salonul cu băuturi, pentru a îndepărta stresul ultimei jumătăți de oră.

„Iubirea mea”, se gândea el acum, stând lângă ea în

trăsură, privindu-i profilul în vreme ce se apropiau de vârful dealului de deasupra Candlebury, după ce intraseră pe porți cu puțin timp în urmă. Voia să-i vadă expresia când avea să dea cu ochii de casă. Aproape mereu te lăsa fără aer, chiar dacă o știai de o viață.

„Iubirea mea.” Cuvintele păreau prostești când erau rostite în tăcerea propriilor gânduri. Avea să le mai rostească vreodată cu voce tare, ca ea să știe că le spunea serios? Și le rostise serios? Îi era un pic teamă de iubire. Iubirea era dureroasă.

Își dădu seama că o privea pentru că nu voia să fie el primul care zărește Candlebury. Chiar nu-și dorea să fie unde se afla, apropiindu-se tot mai mult. Cu toate astea, nu ar fi vrut să fie nicăieri altundeva nici pentru toți banii din lume, Mai exista cineva cu mintea mai în ceață decât el?

Ea arăta dichisită și aranjată și era frumoasă lângă el, îmbrăcată într-o rochie de un albastru-închis croită profesional și elegant pentru a-i învâlui silueta în toate zonele potrivite și a cădea în cute moi în celelalte locuri. Boneta ei de paie, tivită cu mici albăstrele, avea borul suficient de mic încât el să vadă peste. Măinile ei înmănușate erau adunate frumos în poală. Capul îi era pe jumătate întors spre el, și el știa că ea privea pajiștea de dincolo de fereastra ei, vedea cum cresc florile sălbatice și se imagina umblând printre ele, cu un șevalet sub braț și o geantă cu materiale pentru pictat în cealaltă.

Și apoi trăsura ajunsese în vârful dealului, și ea întoarse capul pentru a se uita la marea vale de dedesubt ce semăna cu un castron. Măinile i se încordară în poală, ochii i se măriră și gura formă un „O” silențios.

— Flavian, zise ea. Oh, este așa *frumos*!

Se întoarse să-i zâmbească și întinse o mână pentru a o strânge pe una din ale lui. Iar dacă el avusese vreo îndoială înainte de acest moment, acum nu se mai îndoia deloc. O iubea. Idiot ce era, nu se putea mulțumi cu siguranța. Trebuia să se apuce să se îndrăgostească de ea.

— Este, nu-i așa? zise el și se uită peste umărul ei, simțind cum inima i se prăbușește în stomac.

„Uite-o!”

Casa era construită pe panta îndepărtată a văii, o vilă în formă de potcoavă, din piatră cenușie care deseori sclipea, părând aproape albă seara, când soarele strălucea deasupra ei dintr-un anumit unghi. Pe o parte – și conectate cu ea – erau rămășițele vechii abații, mare parte dintre ele fiind ruine acoperite de mușchi și de nerecunoscut, deși arcadele erau aproape intacte și puteau fi folosite, cu coridoarele, stâlpii și grădina lor centrală, pe care bunica lui o transformase într-o pergolă cu trandafiri.

Era singura parte a întregului parc cultivată realmente, în afară de grădinile de zarzavaturi din spate. Restul erau valuri de pajiști punctate cu copaci, pâlcuri de copaci, alei și drumuri cu pietriș în stilul lui Capability Brown, deși nu fusese proiectată de el. Cercul interior fusese proiectat să pară izolat, rural și liniștit, și Flavian avusese mereu convingerea că fix așa părea. Existau un râu, un lac natural și o cascadă, care nu se vedea de pe deal, la stânga casei. Și un schit autentic din piatră. Templele fuseseră mereu inutile la Candlebury.

— Este foarte d... diferit de Middlebury Park, zise el.

Middlebury era cam de modă veche, de fapt, cu grădinile sale cu arbuști tunși cu grijă și etajele elegante de flori aflate în apropiere de casă. Dar, chiar și așa, era grandios și minunat.

— Da. Ea se uită din nou pe fereastră, dar mâna îi rămase peste a lui. *Ador* asta.

Iar lui îi veni să plângă. Acasă. Casa *lui*. Dar ultimul gând servi doar ca să-i amintească de cum el mereu considerase că locul acesta era casa lui *David*, chiar dacă știuse de la o vârstă destul de fragedă că avea să fie al lui înainte să ajungă adult. Însă David iubise locul cu toată pasiunea sufletului său.

— Se vor aștepta p... probabil să inspectăm servitorii, zise Flavian.

Mai rămăseseră în Londra două zile după ce hotărâseră să vină aici. El se simțise obligat să îi anunțe pe servitori de sosirea lui. Mai fusese o invitație la ceai la

mătușa Sadie, pe care Agnes o acceptase. Livrarea restului de haine noi pentru ea și a unei perechi de cizme de călărie pentru el, pentru care i se luaseră măsuri la Hoby's era așteptată într-o zi sau două. Și Agnes voise să-și viziteze vărul, care locuia la Londra – sau, de fapt, vărul răposatului William Keeping, Dennis Fitzharris. El era cel care publicase poveștile pentru copii ale lui Vincent și Lady Darleigh, așa că Flavian o însoțise cu plăcere și se simțise foarte bine.

Mama lui fusese mai puțin supărată decât se așteptase el de decizia lor de a se duce la Candlebury. Poate că ar fi bine pentru ei, spusese ea, să plece din oraș pe perioada Paștelui și chiar câteva săptămâni după, când noua Lady Ponsonby și povestea ei aveau să devină știri vechi și suficient de interesante doar ca să-i facă pe toți să vină să o cunoască la balul pe care aveau să îl dea la reședința Arnott. Flavian o lăsase pe mama lui să creadă că aveau să se întoarcă într-o lună sau cam așa. Și cine știe? Poate chiar aveau să o facă.

Cel puțin, ea nu sugerase să-i însoțească.

— Va fi o experiență extraordinară? întrebă Agnes, referindu-se la parada de servitori care probabil că-i aștepta acasă.

— Trebuie să ne amintim că vor fi nerăbdători să ne vadă, zise el. Pe amândoi. Nu m-au văzut de când am moștenit titlul. Și mă întorc acasă cu o s... soție. Eu îndrăznesc să cred că va fi o zi f... fericită pentru ei.

— Și pentru noi? îl întrebă ea, întorcându-și fața către ei.

El ridică mâinile lor și sărută dosul mâinii ei.

— Înțeleg, zise ea, deși el nu spusese nimic.

Magwitch, majordomul, și doamna Hoffer, intendentă, stăteau unul lângă altul în afara ușilor deschise. Flavian văzu înăuntru un rând de șorțuri albe pe o parte și un rând de V-uri albe – plastroane, ghici el – pe cealaltă parte. Servitorii erau aliniați să-i primească.

Era acasă. Ca viconte Ponsonby.

David nu mai era, făcea parte din istoria familiei.

Agnes chiar credea că parcul și casa erau frumoase. „Într-adevăr, Candlebury Abbey trebuie să fie unul dintre cele mai frumoase locuri de pe pământ”, se gândi ea. Ar fi fericită dacă nu ar trebui să plece niciodată de aici.

Ea și Flavian petrecură trei zile hoinărind prin parc împreună, ținându-se de mână – da, chiar așa. Ea nu spuse nimic prima dată când el o luă de mână în timp ce mergeau și își petrecu degetele printre ale ei. De fapt, aproape își ținu respirația. I se părea cu mult mai... tandru decât în plimbarea la brațul lui. Dar nu era ceva de moment. Părea să fie metoda lui preferată de a se plimba cu ea când erau singuri.

Parcul era mai mare decât i se păruse ei inițial. Se întindea dincolo de depresiunea ca un castron în care se afla situată casa. Dar totul – peluze, pajiști și dealuri împădurite, alei și drumuri – era proiectat să pară natural. Lacul și cascada erau naturale, iar schitul de piatră nu era un templu, dar cândva fusese locuit de călugări pentru care abația fusese un loc prea aglomerat.

— Mereu îmi p... place să cred, zise Flavian, că au lăsat cu toții în urma lor o parte din p... pacea pe care au găsit-o probabil când meditau aici.

Ea înțelegea la ce se referea el. Ei i se părea în acele zile că ei aproape găsiseră pacea împreună la Candlebury. Doar că era ceva ascuns în Flavian, chiar dincolo de zona până unde putea ea penetra cu prietenia ei. Desigur, era de înțeles. Se așteptase la asta.

El îi făcuse un tur al casei și al ruinelor vechii abații. Dar fuseseră câteva camere pe care le evitase și se prefăcea că nu vedea când ea se oprea în afara ușii, așteptând ca el să o deschidă. El mergea mai departe, și ea trebuia să se grăbească pentru a-l prinde din urmă.

Avură câteva vizite, chiar și la preotul bisericii din sat. Dar, deși preotul își exprimase speranța de a-i vedea duminică la biserică, Flavian îi dăduse un răspuns vag, care pentru Agnes părea un „nu” răsunător.

— Nu vom merge duminică la biserică? Întrebă ea după ce preotul plecă.

— Nu, zise el scurt. Poți să te duci dacă dorești.

Ea se uită la el și înțelese într-o secundă. Probabil că mormintele familiei erau în cimitirul bisericii. Și mormântul fratelui său. Camerele în care nu intraseră cât exploraseră restul casei fuseseră probabil ale lui David.

Pierderea părinților, a fraților, a soților, chiar și a copiilor era ceva ce prea mulți oameni trăiau. Moartea celor dragi era o întâmplare prea comună. Aproape mereu era trist, dureros, dificil să-ți revii din așa ceva, mai ales când cel decedat fusese o persoană tânără. Dar nu era ceva rar. Ea își pierduse un soț. Fratele lui era mort de opt sau nouă ani. Dar Flavian nu acceptase niciodată. Se întorsese din peninsulă pentru că fratele lui era pe moarte, dar plecase înainte ea David să moară. Flavian era pe drum, pentru a se reuni cu regimentul său, când acesta murise, și el nu se întorsese decât după ce fusese rănit.

Acele detalii nu erau printre amintirile ce-i lipseau. Știa că el simțea o rușine profundă și o mâhnire fără remediu.

— Nu voi merge la biserică fără tine, zise ea. Există o cale de a ajunge în vârful cascadei?

— Trebuie să te cățări un p... pic, zise el. Când eram copii, obișnuiam să facem cazemate acolo și să ne luptăm cu trolii, pirații și vikingii.

— Eu mă pot cățăra, îi zise ea.

— Acum?

— Există un moment mai bun? Întrebă ea.

Și plecară, ținându-se de mână, iar ea aproape că-și putea imagina că el era fericit, relaxat și liniștit.

Dormiră în același dormitor, cel care fusese al lui pe când era băiat, fără pretenții de a avea fiecare camera lui. O mică încăpere adiacentă fusese transformată în garderobă pentru ea. Dormiră împreună în fiecare noapte, mereu atingându-se, de obicei cu brațele unul în jurul celuilalt. Făcură dragoste, deseori de mai multe ori pe timpul nopții.

Viața părea idilică.

Și apoi, într-o noapte, Agnes se trezi singură în pat. Ascultă, dar nu era niciun sunet de la el în garderoba lui. Halatul lui dispăruse de pe podea, de lângă pat. Își îmbracă și ea halatul și luă un șal. Și aprinse o singură lumânare.

Se uită în salonul de primire, în salonul de dimineată, în birou. Se uită până și în sufragerie. Dar nu era nici urmă de el. Și, când se uită afară pe fereastra salonului de primire, își dădu seama că nu l-ar vedea nici dacă ar fi afară. Era o noapte noroasă. Totul era negru ca funinginea.

Și apoi se gândi la un alt loc în care să caute.

Ridică lumânarea, urcă scările și se îndreptă spre ușa pe care nu o văzuse niciodată deschisă. Pe sub ușă nu se zărea nici o lumină. Poate se înșela. Dar o parte din ea știa că nu.

Puse o mână pe mâner, așteptând o clipă îndelungată, apoi îl roti lent și silențios. Împinse ușa, deschizând-o puțin.

Camera era cufundată în întuneric. Dar lumânarea ei, chiar dacă o ținea în spate, oferea suficientă lumină ca ea să vadă un pat gol în mijlocul încăperii, cu o siluetă nemișcată așezată pe un scaun lângă pat, cu o mână sprijinită pe cuvertură.

Cu siguranță, el văzuse lumina, chiar dacă nu auzise ușa deschizându-se. Dar nu se întoarse.

Ea intră și puse lumânarea pe o masă mică aflată lângă ușă.

*

Fusesse extraordinar de bine că se întorsese, că era acasă. Mereu se simțise bine. Chiar dacă-i plăcuse la școală, mereu tânjise după vacanțe și, de câteva ori, când Len încercase să-l convingă pe Flavian să meargă cu el în Northumberland pentru vacanța mare de vară, el găsisese mereu o scuză să nu se ducă. Aici era locul lui, aici voia să fie mereu locul lui.

Iubirea lui pentru Candlebury fusese și suferința lui.

De ce mergeau acestea două mereu împreună? Atracția eternă a opuselor? Pentru că singura cale prin care Candlebury ar fi fost a lui pentru tot restul vieții lui era prin moartea lui David înainte ca el să fi avut moștenitori masculini. Și, deși știuse că asta avea să se întâmple, nu-și *dorise* așa ceva. Iubirea lui față de casă îl făcuse să se simtă vinovat, de parcă purta pică faptului că fratele său stătea în calea fericirii lui. Nu fusese *așa*.

„Ah, nu a fost niciodată așa”, îi spunea el fratelui său când se trezise speriat. „Nu a fost așa niciodată, David.”

Din fericire, nu vorbise cu voce tare. Dar fusese complet treaz și tulburat. Se simțise din nou vinovat. Nu mersese să-și vadă fratele. Ce gând idiot, bineînțeles! Dar îl evitase pe David de când se întorsese, evitase camerele lui, evitase cimitirul de la biserică, evitase să-l menționeze vreodată sau să se gândească la el.

De ce nu simțise niciodată așa față de tatăl lui, oricât de mult îl iubise?

Îi devenise clar că nu avea să mai adoarmă, chiar dacă o simțea pe Agnes caldă și confortabilă lângă el și era obosit. Se gândi să o trezească, să facă dragoste cu ea. Dar în capul lui era un întuneric ciudat. Nu era chiar depresie. Sau o durere de cap. Doar... întuneric.

Se ridicase din pat, găsisese halatul pe podea și îl luase pe el și ieșise în liniște din cameră. Era o noapte neobișnuit de întunecată, dar el nu aprinsese nicio lumânare. Știa drumul fără să aibă nevoie de lumină. Intrase în dormitorul lui David și își pipăise drumul până la fereastră. Trăsese draperiile, deși nu avea ce lumină să intre. Putea vedea forma patului însă și conturul unui scaun lipit de un perete. Trăsese scaunul pe o parte a patului și se așezase pe el. Pusese o mână pe cuvertura de pe pat.

Acolo se așezase mereu când fratele lui se simțea prea rău ca să se ridice. Acolo se așezase de atât de multe ori și ziua, și noaptea în acele ultime săptămâni. Și mereu își pusese mâna pe pat ca David să-l poată atinge când voia el, și ca *el* să-l poată atinge pe *David*.

De ce fuseseră mereu mai apropiați decât alți frați pe

care-i cunoscuse el? Erau diferiți precum noaptea de zi. Poate de asta. Balanța dintre părțile opuse.

Balanța nu mai era acolo.

Patul era gol.

La ce se așteptase? Să fi rămas o fantomă sau un spirit? Că avea să fie vreo urmă din fratele său aici? Ceva alinare? Ceva iertare?

„De ce te-am lăsat să mori singur?”

Știa de ce. Fusesse îndrăgostit până peste urechi și voise să-și sărbătorească logodna înainte de a se întoarce în peninsulă.

„Dar de ce mă întorceam acolo?”

Când venise acasă în permisie, știuse că David urma să moară. Nu se așteptase să se întoarcă, deși stabilise o dată pentru întoarcere. Urma să moștenească titlul și proprietățile și să aibă tot felul de responsabilități care îl făceau să rămână acasă. Cu siguranță, nu intenționase să se întoarcă atâta vreme cât fratele său era încă pe moarte.

„De ce te-am părăsit?”

Flavian nu auzi ușa deschizându-se în spatele lui, dar era conștient de lumina slabă și apoi de lumina care devenea un pic mai strălucitoare, de ușa închizându-se încet. O trezise. Îi părea rău de asta. Și era, în mod ciudat, bucuros. Nu mai era singur. Nu mai trebuia să trăiască singur.

Nu se întoarse, dar o așteptă să vină mai aproape, după cum știa că avea să facă. Apoi îi simți parfumul familiar, și una din mâinile ei se așează ușor pe umărul lui. Ridică propria mână pentru a o acoperi și își dădu capul pe spate să se odihnească pe pieptul ei. Închise ochii.

— De ce l-am părăsit? Întrebă el.

Nu-i trecu prin minte să-i ofere ei scaunul lui sau să mai tragă unul pentru ea.

— Ai fost aici pentru câteva săptămâni când ai venit acasă în permisie? Îl întrebă ea.

— Da, zise el.

— Ai stat cu el tot timpul? Întrebă ea.

— Da.

— Cu trei ani înainte, te-ai înscris în armată, zise ea, pentru că nu voiai să fii prins într-o căsătorie cu Lady Hazeltine – sau Velma Frome, cum se numea atunci. Cu toate astea, după ce erai acasă deja de câteva săptămâni, în tot acest timp stând cu fratele tău, ai devenit așa dornic să te însori cu ea, încât l-ai lăsat singur și te-ai dus la Londra la balul tău de logodnă, apoi ai fugit înapoi în peninsulă. Cum de s-a întâmplat asta, Flavian? Ce s-a mai întâmplat în acele săptămâni?

— Ieșeam să mă p... plimb și să călăresc, zise el. Te s... seca emoțional să fii aici în această cameră tot timpul, deși el era l... liniștit. El doar d... dormea, și eu nu puteam face nimic...

Strânse mâna în jurul mâinii ei și o trase spre el pentru a o așeza în poala lui. Puse un braț în jurul taliei ei, și ea petrecu un braț în jurul gâtului lui.

Oh, Doamne, o iubea. O iubea.

— Și afară o întâlneai pe Velma, ca pe vremuri? întrebă ea.

Și dintr-odată marele hău de întuneric explodează în lumina mistuitoare a unei dureri de cap zdrobitoare, și el gâfâi după aer. O dădu la o parte din poala lui, se împletici până la fereastră, bâjbâi după închizătoare și ridică traversa până simți cum intra aerul rece. Își sprijini pumnii strânși pe pervaz și își plecă ușor capul. Așteptă ca partea mai greu de îndurat din durere să treacă. Își putea aminti...

...Totul.

— Se aflau la Londra pentru sezon, zise el. Dar au venit a... acasă. Cred că mama mea i-a scris lui Lady Frome. Velma nu reușise nimic remarcabil cu aristocrația după câțiva ani de încercări. Frome nu este foarte avut sau cu relații alese. Chiar și așa, și-ar fi putut găsi un soț, dar ea țintea prea s... sus. Voia un titlu – cu cât mai mare, cu atât mai bine. Nimic din toate astea nu a fost spus în prea m... multe cuvinte, desigur, dar nu era g... greu să pui cap la cap lucrurile. Însă eu eram acasă, și David era pe m... moarte și...

Și ei veniseră. Nu era sigur că Sir Winston și Lady

Frome veniseră din vreun alt motiv în afară de grija față de vecinul lor. Iar el nu era sigur că mama lui îi scrisese lui Lady Frome cu alt scop decât de a o informa de iminenta moarte a fiului ei. *Spera* că niciunul dintre ei nu avusese alte motive.

Velma venise aproape în fiecare zi să întrebe despre David, deși niciodată nu urcase în camera lui. Uneori, venea cu unul sau cu celălalt părinte, dar deseori venea singură, fără servitor sau servitoare, și în acele ocazii mama lui îl trimitea să o însoțească acasă. Și, de fiecare dată când el ieșea să ia aer, că era pe jos sau călare, aproape invariabil dădea de ea – sau, mai degrabă, ea dădea de el. Era exact ca pe vremuri. Și mereu existau lacrimi și compasiune și amintiri tandre de când fuseseră mai tineri.

Pe el compasiunea ei îl liniștea. Începuse chiar să aștepte cu nerăbdare să o vadă. Să vezi cum se scurge viața dintr-un om drag este una dintre cele mai sfâșietoare și mai mizerabile experiențe pe care cineva poate să o îndure. Chiar dacă văzuse în războaie ce înseamnă moartea, nimic nu-l pregătise pentru momentele prin care trecea acasă.

Într-o după-amiază, pe când stăteau într-un luminiș deasupra cascadei, uitându-se la lac, ascultând ciripitul păsărilor și sunetul apei, el o sărutase. Chiar intenționat. Nu putea să dea vina pe ea.

Iar ea îi spusese că-l iubea, că-l adora și că mereu simțise asta. Îi spusese că ar fi cea mai bună vicontesă la care ar putea el visa. Îi spusese că trebuiau să se căsătorească – și asta cât mai curând posibil, prin aprobare specială, ca să nu fie întârziați de anul de doliu care-i aștepta când David avea să moară. Și ea urma să îi fie alături, să-l sprijine pe durata aceluia an. Îi spusese că arăta bine în negru. Nu trebuia să-i fie teamă că ar arăta demodată și că l-ar dezamăgi. Oh, îl adora.

Și își aruncase brațele în jurul gâtului lui și îl sărutase.

El își ceruse înțepat scuze pentru sărutul *lui*, o implorase să-l ierte, îi spusese că în acele momente nu se putea gândi la nimic altceva în afară de faptul că David era

viu, dar teribil de bolnav, că fratele lui avea nevoie de el și că el avea nevoie de fratele lui. Că toate celelalte în viața lui erau puse în așteptare. Își ceruse din nou scuze în vreme ce se ridicase și-i oferise o mână să o ajute să se ridice.

Ea izbucnise în lacrimi, și el se simțise ca un monstru. În după-amiaza următoare, Flavian fusese chemat din camera bolnavului jos, în salonul de primire, și o găsisese acolo pe mama lui, cu chipul palid, ca de marmură.

Cu ea mai erau Lady Frome, cu ochii plânși, și un Sir Winston Frome înțepat și evident furios.

Aparent, Flavian își declarase dragostea pentru Velma în după-amiaza precedentă înainte de a o compromite, dar apoi o informase că nu se punea problema unei căsătorii între ei în perioada următoare, cu toată nesiguranța din jurul bolii fratelui lui.

Toate astea erau monstruos de inacceptabile, declarase Frome într-o încercare de a pune problema moderat. Dacă *distracția* de ieri a maiorului Arnott avea consecințe? Lady Frome suspinase în batista ei și mama lui Flavian tresărise. Onoarea de ofițer și de domn a maiorului Arnott dicta ca el să îndrepte lucrurile, și asta fără întârziere.

Moartea lui David ar fi putut provoca acea întârziere. Frome nu spusese asta. Niciunul dintre ei nu o spusese, dar se înțelegea de la sine. El nu ceruse căsătorie prin aprobare specială. Asta i se păruse indecent – deși fiicei lui, nu. Dar ceruse o logodnă imediat și publică. Nimic nu urma să fie nesigur. De fapt...

Închiriaseră o casă în Londra pentru sezon și nu renunțaseră la ea când reveniseră acasă. Aveau să se întoarcă imediat, să dea anunțul în toate ziarele societății și să invite aristocrația la un mare bal de logodnă, după care jurămintele aveau să fie făcute la St. George's din Hanover Square.

Flavian nu putuse protesta pe cât de vocal ar fi vrut, deși negase că o compromisese pe Velma. O sărutase însă – și se putea spune că până la un punct o compromisese. Mama ei plânsese. Tatăl ei alegea să creadă versiunea mai

extremă a fiicei despre ceea ce se petrecuse între ei. Cum putea el, Flavian, să continue să spună despre Velma că era o mincinoasă de față cu părinții ei – vecinii și prietenii lui? Dar era așa asemănător cu ce făcuse în urmă cu trei ani, doar că atunci acuzațiile ei fuseseră aduse doar în fața lui David, pentru a-l face să anuleze planurile de logodnă. De data asta, nu lăsase nimic la voia întâmplării.

— Așa că te-ai dus la Londra, zise Agnes, și Flavian se trezi dându-și seama că-i povestise totul. Și apoi, te-ai întors la regimentul tău.

— David nu a putut vedea nicio ieșire onorabilă din asta, zise el. Dar, când l-am asigurat că voi veni repede î... înapoi în dimineața de după bal, m-a p... pus să promit că nu voi reveni deloc. Mi-a zis că nu putea fi sigur că avea să moară într-o lună. Făcu o pauză și inspiră adânc aerul rece de afară. Dacă el nu murea și eu n... nu puteam fi salvat de doliu, atunci aveam să fiu obligat să mă însor și să fiu prins în capcană pe viață. M-a p... pus să promit că mă întorc în peninsulă. A z... zis că poate Velma avea să găsească pe altcineva cu care să se mărite cât eram eu plecat sau poate urma să se întâmple altceva care să mă salveze. M-a pus să promit, și eu am plecat.

El înghiți nodul din gât, se luptă cu lacrimile și pierdu lupta. Încercă disperat măcar să plângă în tăcere până când se putea aduna.

Și apoi, brațele ei îl cuprinseră de la spate, și ea își lipi obrazul între umerii lui. El se întoarse și o cuprinse într-o îmbrățișare puternică și hohoti rușinos pe umărul ei.

— A murit singur, zise el printre lacrimi. Mama era în Londra. La fel și Marianne. Erau doar v... valetul lui și ceilalți s... servitori. Eu eram pe navă, înapoi spre Portugalia.

Ea îl sărută pe vârful unei urechi.

— Îmi pare așa rău, zise el. Ți-am udat șalul.

— Se va usca, îi zise ea. Ai uitat toate astea când ai fost adus acasă, mai târziu?

El ridică ușor capul, încruntat.

— Îl întâlnise pe Len de câteva ori, zise el, când el

venea aici să stea cu mine, pe vremea când eram băieți. Dar la acea vreme el nu se aștepta să moștenească titlul de conte al unchiului său. Îl avea însă până am fost eu adus acasă. Ea îl voia. Cred că am știut asta, chiar dacă nu știam multe din tot ce se întâmpla. Și știam că-l va obține dacă va p... putea. Am încercat să-l avertizez. Cred că am i... încercat. Și apoi, ea a v... venit să-mi spună că încheia logodna noastră și că se c... căsătorește cu el. Și eu am încercat să o opresc – dar tot ce am putut f... face a fost să distrug salonul de primire din casa Arnott. Eu... El nu a venit. Len nu a venit niciodată. A venit, în schimb, George, și m-a luat la Penderris.

Agnes își mișcă ușor capul, ca buzele ei aproape să le atingă pe ale lui.

— Vino înapoi în pat, zise ea. Vino să dormi!

O ținuse trează aproape jumătate de noapte, el așa simțea.

— Agnes, zise el, mă așteptai pe mine? La Middlebury? Mereu m-ai așteptat pe mine? Și eu mereu am așteptat să te întâlnesc?

Văzu în lumina pâlpâitoare a lumânării că ea zâmbea.

— Toată viața mea, zise ea. Și toată viața ta.

— Așa este viața? o întrebă el.

— Cred că da, uneori, zise ea, oricât de incredibil pare. Și tu îți dai seama că nu te mai bâlbâi?

— D... Da? Ridică surprins din sprâncene. Cred că îngheți, Agnes. Hai înapoi în pat!

— Da, zise ea.

Privi spre patul gol în vreme ce o conducea spre ușă. *Era* gol. David nu mai era. Se odihnea. Își luaseră rămas-bun unul de la celălalt, și David îi zâmbise. Acum, își amintea. Fratele lui îl trimisese departe pe Flavian pentru a-l salva și-i dăduse binecuvântarea lui. „Să trăiești fericit, Flave”, zisese el. „Jelește-mă un pic dacă vrei și apoi lasă-mă să plec. Voi fi pe mâini bune.”

capitolul 23

Era dimineața duminicii de Paște, și soarele strălucea pe cerul albastru și senin. În aer se simțea căldura. Clopotele bisericii răsunau cu vestea bună a vieții reînnoite, și locuitorii din satul Candlebury stăteau pe drumul spre cimitirul bisericii salutându-se unul pe celălalt, urându-și unii altora Paște Fericit, în vreme ce copiii fugeau printre pietrele de mormânt din apropiere, de parcă era un loc de joacă construit special ca să se amuze ei.

Preotul stătea la ușile bisericii, zâmbind amabil și strângând mâinile enoriașilor care ieșeau din biserică. Hainele îi erau fluturate de briza ușoară.

Era un zumzet intens de entuziasm în această dimineață, pe lângă bucuria pe care o aducea mereu Paștele. Pentru că viconteles Ponsonby – adică domnul Flavian – venise în sfârșit acasă, aparent arătând deloc mai rău după îngrozitorul său calvar, ci mai chipeș ca oricând. Și adusesese cu el o soție – și nu era domnișoara Frome, care îl abandonase, bietul de el, în urmă cu toți acei ani, exact atunci când avusese mai mare nevoie de oameni dragi lângă el, și plecase să se mărite cu un conte.

Domnul Thompson avea să piardă pariul cu domnul Radley, deși nu părea prea supărat de asta în această dimineață. Pariase că, acum, întrucât contesa era văduvă și revenise să locuiască împreună cu mama și tatăl ei la reședința Farthings, avea să manevreze lucrurile ca să se mărite cu viconteles până la urmă, și asta înainte să se termine vara.

Noua vicontesă nu era genul de frumusețe răpitoare pe care Lord Ponsonby ar fi putut să și-o ia, așa frumos și bogat cum era el – și cu titlu. Dar toată lumea se bucura de asta. Nu alesese doar după aspect. Nu că vicontesă nu ar fi fost frumoasă în felul ei. Se îmbrăca drăguț și elegant, fără să fie ostentativă și să-i facă pe restul să se simtă rustici și

ponosiți. Avea o siluetă zveltă și un chip plăcut și zâmbea mult cu ceea ce părea a fi o bună dispoziție autentică. Îi privea pe toți direct în ochi când le zâmbea. O făcuse când intrase în biserică la brațul vicontelui și o făcuse din nou când ieșise. Și zăbovea pe alee cu soțul ei, schimbând câteva cuvinte cu câțiva dintre ei.

Majoritatea conversațiilor neauzite de Lord și Lady Ponsonby erau despre ei, după cum era de așteptat. Fostul viconte avusese o sănătate șubredă ani în șir înainte să moară, abia-l văzuseră. Iar acesta fusese plecat de când fratele său murise. Acum, se întorsese, arătând în formă și sănătos, chipeș și... fericit.

Normal că orice proaspăt mire ar trebui să arate fericit, dar nu era mereu așa, mai ales printre cei bogați și cu titlu, care se căsătoreau din tot felul de motive, majoritatea neavând de-a face cu iubirea sau fericirea.

Și mireasa arăta fericită.

Și era adevărat că promiseseră o *petrecere* în *grădină* pentru toată lumea cândva pe timpul verii? Da, cu siguranță *era* adevărat. Așa-i spusese doamnei Turner, șefa comitetului de altar, când îi vizitase în urmă cu două zile, și doamna Turner îi spusese domnișoarei Hill strict confidențial și, ei bine, știa cu toții cum era domnișoara Hill.

Agnes făcu tot ce putu să-și întipărească în memorie câteva nume, fețe și ocupații. Avea să îi ia o vreme, după cum le mărturisise candid unora dintre oamenii cărora le era prezentată. Imploră un pic de timp până se familiariza cu împrejurimile și cu toată lumea. Cu toții păreau perfect fericiți să-i ofere cât timp avea nevoie.

Probabil vremea făcea ca acest cadru să fie așa idilic și acești oameni să fie așa amabili, se gândi ea. Niciodată nu se simțise atât de acasă cum se simțea aici. Și niciodată nu se simțise așa fericită. Făcuse lucrul corect. Da.

„Mereu m-ai așteptat pe mine? Și eu mereu am așteptat să te întâlnesc?” o întrebase el în urmă cu câteva nopți.

„Toată viața mea”, îi răspunsese ea. „Și toată viața

ta.”

Și, deși vorbele păreau ciudat de prostesti, le simțise ca fiind adevărate. Cu siguranță erau.

— Agnes, zise el acum, apropiindu-și capul spre urechea ei ca ea să audă clar, peste bolborositul vocilor și minunatul sunet al clopotelor, vii cu mine?

Știa unde fără să trebuiască să întrebe. Și se bucura de asta. El mai avea un lucru de făcut. Ea încuviință din cap și-i luă brațul.

Nu exista un cavou al familiei Arnott, viconți de Ponsonby, și al familiilor lor pe o durată de două secole. Dar exista o zonă separată în cimitirul bisericii, bine îngrijită, despărțită de restul cimitirului cu garduri vii tăiate îngrijit. Cel mai nou mormânt, cu piatra de căpătâi din marmură albă, se afla la câțiva metri de poartă.

„David Arnott, viconte Ponsonby”, scria, împreună cu data nașterii și a morții și o inscripție înflorată care informa lumea despre existența lui fără pată și instruia îngerii să-l poarte la tronul din ceruri, unde avea să fie așteptat cu brațele deschise. Un înger de marmură, cu aripile întinse și o trompetă la buze, stătea în vârful pietrei de căpătâi.

— A vrut ceva simplu, zise Flavian. Bietul David! Obişnuia să se cutremure și să râdă de genul de lucruri pe care oamenii le pun pe pietrele de mormânt. Bunicul nostru, pe care ni-l aminteam ca pe un tiran bătrân cu un temperament nesuferit, este descris ca și cum ar fi fost un sfânt.

Agnes observă că el vorbea cu afecțiune și cu un zâmbet ușor pe chip – și fără să se bâlbâie.

— Un cimitir ar trebui să fie un loc groaznic, zise el. Dar nu este, nu-i așa? Aici, este liniște. Sunt bucuros că el este aici.

Strânsoarea lui asupra mâinii ei sporise, și ea văzu, când se uită pe furiș la el din nou, că în ochii lui sclipeau lacrimile adunate.

— L-am iubit, zise el.

— Normal că l-ai iubit, spuse ea. Și normal că el a știut. Și te-a iubit și el.

El se aplecă și puse palma pe mormânt, apoi se ridică.

— Da, zise el. Da. Crezi în viața de după moarte, Agnes?

— Da, cred, îi zise ea.

— Atunci, să fii fericit, David, zise el.

Veniseră la biserică pe jos, chiar dacă erau vreo doi kilometri de mers. Porniră înapoi spre casă după ce-și luară rămas-bun de la cei câțiva săteni care zăboveau pe acolo. Agnes își ridică umbrela de soare pentru a-și proteja chipul de strălucirea soarelui.

— Sunt așa bucuroasă că am venit, zise ea. Ne întoarcem în oraș, acum că Paștele a trecut și va începe sezonul?

— Poate mai târziu, zise el. Poate nu. Trebuie să hotărâm acum?

— Nu, zise ea.

— Am primit scrisori foarte civilizate de la tatăl și de la fratele tău ieri, zise el. Să-i invităm să ne viziteze pe durata verii? Și pe sora ta? Poate organizăm o petrecere cât sunt ei toți aici.

— Mi-ar plăcea asta, zise ea. Și cred că eu îi voi scrie mamei mele. S-ar putea să nu mă duc niciodată să o văd. Da, mă îndoiesc că mă voi duce vreodată. Dar cred că îi voi scrie. Ar trebui, tu ce crezi?

— Nu ar trebui să faci nimic, zise el. Dar scrie-i dacă asta îți dorești să faci. Va fi mulțumită. Și cred că și tu vei fi.

El se opri din mers când ajunseră în vârful unui dâmb înainte de coborârea spre parcul din jurul casei. Ea îl auzi cum inspiră adânc și expiră oftând.

— Asta nu este fericiti până la adânci bătrâneți, nu-i așa? o întrebă el.

— Nu, zise ea, dar există momente pe care le simți ca fiind așa.

— Acest moment? zise el.

— Da.

— Ți-am spus că te iubesc? o întrebă el. La naiba, Agnes, dar sunt cele mai greu de rostit cuvinte de către un bărbat. Eu nu le-am spus. Aș fi observat dacă le-aș fi spus.

— Nu, nu mi-ai spus, fu ea de acord râzând.

Și inima ei tânjea să audă acele două cuvinte simple împreună în cea mai frumoasă propoziție rostită vreodată. Asta *dacă* cel care le rostea era bărbatul potrivit.

El se întoarse spre ea, îi luă umbrela de soare și o aruncă neglijent pe iarba de lângă drum, îi prinse ambele mâini și le duse la pieptul lui. El o privea direct în ochi.

— Agnes Arnott, zise el, te i... i... i...

— Te iubesc, spuse ea moale.

— Asta î... încerc să zic, replică el.

— Nu, zise ea, zâmbind. Eu te iubesc.

— Da? El ridică mâinile lor împreunate la buze. Da, Agnes? Nu doar titlul, banii mei, felul irezistibil cum arăt și șarmul meu?

Ea râse.

— Oh, bine, și alea.

El rânji la ea și arăta ca băiatul blond, chipeș și fără griji care fusese cândva.

— Te iubesc, zise el.

— Știu.

Flavian își petrecu brațele în jurul taliei ei, o ridică de la pământ și o roti de două ori, dându-și în același timp capul pe spate și urlându-și fericirea.

Și *era* fericit. La fel și ea.

Agnes își puse mâinile pe umerii lui, privi în jos spre chipul lui și râse.

Sfârșit